

DONNA KAUFFMAN

*Ultima
speranță*

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA BIȚOIANU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Furtuna făcea ravagii în toată Georgia. Între meandrele râurilor, plantația de la Oakgrove fremăta sub vântul și ploaia care biciuiau ferestrele elegantei locuințe. Nemișcată în hol, Elizabeth White, cunoscută mai curând sub numele de Bess, părea indiferentă la uragan. Calvarul ultimelor două zile îi slăbiseră sensibilitatea până într-atât încât o împiedica să reacționeze.

În ciuda celor douăzeci și doi de ani ai ei, Bess lăsa impresia unei femei în vârstă. Boala îndelungată a mamei sale o epuizase. Săptămâni în șir dorise ca scumpa ei bolnavă să-și găsească în sfârșit pacea și odihna. Dar niciodată nu se gândise cât de disperată o va lăsa plecarea ei, singură în fața viitorului.

Crystal Smythe, sora vitregă a lui Bess, plecase chiar în dimineața aceea la Paris, într-un vârtej de mătase și parfum scump. Ele nu se înțeleseseră niciodată cu adevărat. Împotriva oricăror așteptări, Bess sperase totuși că se vor putea împăca

după funeralii. Ar fi trebuit să știe că așa ceva era imposibil. Crystal nu-i propusese nici măcar o dată s-o ajute la îngrijirea mamei aflată pe patul de moarte.

Timpul de doi ani interminabili, Bess își veghease mama atinsă de cancer. În ciuda tenacității ei, viața o părăsise încetul cu încetul. Bess făcuse tot ce-i stătuse în putință, până în momentul când trebuise să accepte că trebuie s-o interneze la spital. Timp de doi ani, n-o părăsise pe aceea pe care o iubea atât de mult. Nimeni n-a susținut-o. Crystal trăia în Franța și, îndrăgostită nebunește de un tânăr aristocrat, n-avea un minut liber. De altfel, n-aveau destui bani pentru a angaja o infirmieră? o întrebase ea într-o zi la telefon.

Bess fusese gata să plângă. Desigur, fuseseră bani la Oakgrove, chiar mulți – până la moartea tatălui său. Mama ei se recăsătorise atunci cu Jonathan Smithe, care risipise averea familială. Mama lui Bess nu-și făcuse niciodată griji din acest motiv. Singura și unica ei preocupare era să-l împiedice pe acela pe care-l porecleau cu dispreț cow-boy-ul, durul care nu se dă bătut, bădăranul sau Apașul nemilos, să pună mâna pe acțiunile exploatării petroliere întemeiată în urmă cu un secol de primii White la San Antonio.

Bess se înfioră. Ruddy Langston își merita cu prisosință nenumăratele porecle. Slab, suplu și agil ca șfichiul unui bici, cu figura impenetrabilă și vocea inflexibilă, dădea impresia că este invulnerabil. Nu venise la funeralii, dar Bess știa că nu va întârzia să apară pentru a se interesa de acele faimoase acțiuni.

Cu un oftat adânc, se apropie de fereastra bătută de ploaie. Arborii dezgoliți de frunzele lor se înalțau spre cerul întunecat de decembrie ca niște santinele neputincioase.

Cu fruntea sprijinită de geamul rece, închise ochii. „Oh! mamă, se gândi ea cu lacrimi în ochi. Nu știam ce înseamnă singurătatea“.

Își trecu o mână obosită peste ceafa dureroasă. Amărăciunea, lipsa de somn și durerea îi împușinau forțele.

– Și acțiunile petroliere? întrebă Crystal, descoperind că boala Carlei sfârșise prin a ruina familia. Iată ce ar trebui să-ți permită să revii pe linia de plutire. Oricum, vei fi obligată să vinzi casa, biata mea Bess! Este ipotecată până la ultima piatră.

Bess ridicase din umeri cu un gest fatalist.

– Imediat ce va auzi de moartea mamei, Ruddy Langston se va arunca asupra mea ca un lup înfometat.

Crystal clătinase gânditoare din cap.

– Ce păcat! Un bărbat atât de frumos! Cum poate să fie atât de detestabil? Dacă ar vrea, toate femeile s-ar arunca la picioarele lui. Este într-adevăr păcat că nu se interesează decât de petrol, de vaci, și de copila lui urâtă.

– Katy nu este un copil urât. Ea va împlini zece ani și devine foarte frumoasă.

– Adevărat? De fapt, te duci la fermă o dată pe an pentru reuniunile acelea ridicole.

Bess roșise, înainte de a se întoarce.

– În vara asta n-am fost. Am rămas lângă mama.

– Înțeleg. Trebuie să fi fost penibil pentru tine. Dacă te-aș fi putut ajuta, dar...

Lăsând fraza în suspensie, schimbase subiectul.

– Ce vei face cu aceste acțiuni, Bess?

– Aș fi preferat ca mama să nu mi le lase moștenire. Ideea să mă bat cu Ruddy nu mă încântă deloc.

Crystal izbucnise în râsul ei cristalin.

– Îl ura! Totdeauna m-am întrebat de ce.

– Mama era o doamnă. Cât despre el, este soiul cel mai rău care poate exista. Mama lui Katy era și ea tânără de familie bună. Ea a rupt logodna când el era în Vietnam. S-a căsătorit apoi cu altul deși era însărcinată cu el. Ruddy n-a iertat-o niciodată. Ura lui se răsfrângea asupra tuturor femeilor. Mama, eu... Regret într-adevăr că toată această poveste a exploatării petroliere n-a fost îngropată o dată cu ea.

– Sunt sigură că vei găsi o soluție, o asigurase Crystal îmbrățișând-o cu afecțiune.

– Cu Ruddy? M-ar mira. Îmi amintesc de o zi când am mers la fermă cu tata. Trebuie să fi avut șaisprezece ani. Unul dintre oamenii săi i-a căutat ceartă lui Ruddy. Toată lumea a făcut cerc în jurul lor. La un moment dat, cow-boy-ul a scos pistolul. Ruddy nici măcar n-a clipit. A mers drept spre el, l-a dezarmat, și l-a doborât cu o singură lovitură de pumn.

Crystal o privise visătoare. Bess avea o distincție indiscutabilă. Totul la ea exprima o eleganță înnăscută. Cu tenul ei de piersică, ochii negri și părul blond, părea ieșită dintr-o carte ilustrată.

– Cum îți strălucesc ochii când vorbești despre el! remarcase ea. Ți place?

– Mă impresionează mult, recunoscuse Bess râzând nervoasă.

Suspină. Se lăsa noaptea și singurătatea o apăsa tot mai mult. N-avea nici familie, nici prieteni. Va fi singură să-l înfrunte pe Ruddy, când va veni. El nu va mai întârzia. Ar fi putut să jure.

Cu un gest obosit, lăsa perdeaua să cadă și se întoarse de la fereastră, tocmai în momentul când în crepusculul brăzdat de fulgere apăreau două faruri pe alea marginită de copaci centenari. Vântul care sufla în rafale înăbuși zgomotul motorului care se apropia.

Cu pași înceți, Bess merse să se așeze pe prima treaptă a scării și își trecu degetele prin părul nepieptănat. Dacă cel puțin ar fi la fel de frumoasă cum era Crystal!

Bess nu fusese niciodată conștientă de propria sa frumusețe. Zveltețea ei se părea un defect ireparabil. Spera totuși că într-o zi va sfârși prin a întâlni un bărbat care s-o iubească destul ca să vrea s-o ia drept soție.

Fără să-și dea seama, gândurile ei reveniră la Ruddy. Cu pumnii strânși, îl blestemă cu voce scăzută. Ruddy jurase să nu

se căsătorească niciodată. Niciodată, spunea el, nu se va hotărî să lase o femeie să-i ia cea mai scumpă comoară: libertatea.

Bess aruncă o privire în jurul ei. Crystal avea dreptate. Va fi obligată să vândă casa strămoșească. Imperiul White amenința să se prăbușească pentru totdeauna. Acțiunile exploatarei petroliere i-ar permite poate să supraviețuiască, dar nu va putea continua să întrețină Oakgrove. Plantația nu mai era decât un dezastru financiar.

Sunetul clopotului de la intrare o făcu să sară în picioare. În trecere, se privi în oglindă. Cu părul nepieptănat, fața palidă și ochii încercănați, părea teribil de fragilă și de vulnerabilă... Cine putea oare să vină la o asemenea oră, pe această furtună puternică? Spera să nu fie un creditor. Nu încetau s-o hărțuiască după decesul mamei sale.

Un lung fior o străbătu când deschise ușa. Bărbatul care se afla în prag ar fi făcut să leșine orice femeie. Înalt, lat în umeri, îmbrăcat într-un costum gri cu dungi și pe cap cu o pălărie Stetson cu boruri largi, avea farmecul devastator al acelor actori de cinema care fac să bată toate inimile.

Fața lui bronzată era la fel de indescifrabilă ca o mască de piatră. Gura lui păstra o cută neînduplecată. Ochii lui străluceau ca smaraldele sub sprâncenele stufoase și la fel de întunecate ca părul negru ca pana corbului.

– Mă așteptai, îmi închipui, spuse el cu o voce răgușită și ironică.

– Bineînțeles, răspunse ea. Știi foarte bine că mă aștept întotdeauna la ce este mai rău. Inundații, erupții vulcanice, cutremure de pământ sau vizitele lui Ruddy Langston, pentru mine este același lucru. Mai e nevoie să te întreb de ce ești aici? Ai aflat de testamentul mamei, evident.

El făcu un pas și închise ușa în spatele lui înainte de a întreba:

– Unde putem sta de vorbă?

Cu toată demnitatea poziției ei sociale, Bess îl conduse în salon și-l invită să ia loc.

– Gata oricând să faci pe marea doamnă, Bess? Pot să-ți cer o cafea, sau servitorii tăi și-au luat ziua liberă?

Ea păli, dar reuși să-i susțină privirea fără să clipească.

– Mama a murit abia de două zile. Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai scuti de sarcasmele tale. Da, pot să-ți ofer o cafea. Cât despre servitori, nu mai există nici unul în această casă de ani de zile. Știi fără îndoială că, pentru a supraviețui, nu-mi rămân decât aceste câteva acțiuni pe care ești atât de nerăbdător să pui mâna.

Fără a-i lăsa timp să răspundă, părăsi încăperea pentru a ajunge în imensa bucătărie abandonată tăcerii de ani de zile.

În oficiu, își impuse să se calmeze. Singura ei șansă era să-și păstreze sângele rece. Dacă ar da vreodată frâu liber sentimentelor sale, Ruddy ar scoate imediat un avantaj din asta.

Când reveni în salon, încărcată cu frumosul serviciu de argint al strămoșilor ei, îl găsi privind cu un aer disprețuitor portretul Carlei, care împodobește căminul monumental.

Se răsuci pe călcâie, privind-o cum pune platoul pe o masă acoperită cu marchetărie, fără să se gândească măcar s-o ajute.

– Mulțumesc, zise ea printre dinți. Ești prea amabil.

– Acest platou este oare atât de greu?

Puțin lipsi să nu izbucnească în râs, atât de absurdă i se părea situația. Fără un cuvânt, turnă cafeaua și-i întinse mașinal o ceașcă de porțelan fin plină cu cafea neagră.

– Ar trebui să mă simt flatat că-ți amintești că nu vreau nici lapte, nici zahăr? Întrebă el privind-o insistent.

Ea își netezi distrată rochia de jersey gri și ridică din umeri.

– Nu-i nevoie să forțezi nota. Te cunosc. Faci pe durul, dar nu ești mai rău decât ceilalți texani. Spune-mi mai curând ce face Katy.

– Crește. Prea repede. Te-a invitat în vara aceasta. De ce n-ai venit?

– Îmi pare rău c-am lipsit de la ultima reuniune. Nu puteam s-o las pe mama singură.

Tăcut, el își bău cafeaua până la ultima picătură și puse jos ceașca.

– Nu mă pricep să fac conversație, spuse el pe un ton repezit. Mai bine să merg drept la țintă: vei veni cu mine la San Antonio.

Lui Bess i se tăie răsuflarea.

– Poftim?

– Ai auzit foarte bine. N-am decât un mijloc de a intra în posesia acestor acțiuni, să te iau de soție. Ne vom căsători fără întârziere.

Ea tresări ca și cum ar fi pălmuit-o. Ar fi trebuit totuși să știe: nimic nu-l putea opri. Niciodată.

– Nu, spuse ea cu o voce tăioasă.

– Ba da. Sunt ani de zile de când te aștept. Am în sfârșit ocazia să am acțiunile, și pe tine pe deasupra. Nu văd de ce aș renunța.

Cu obrajii arzând, ea se ridică prompt.

– Ce te face să crezi că voi accepta? Ce aș avea de câștigat? Ești dur, egoist și nu te sinchisești de nimeni pe lume cu excepția fiicei tale!

– Absolut adevărat, aprobă el fără să clipească. Dar mă vei însoți și te vei căsători cu mine, chiar dacă va trebui să te târăsc cu forța la altar.

– Pentru nimic în lume. Nu mă poți obliga.

– Crezi?

Se ridică la rândul lui, dominând-o cu înălțimea lui. Pe fața lui neînduplecată, ochii lui aveau o strălucire sălbatică.

Pe neașteptate, părăsi încăperea. Bess aruncă o privire înnebunită în jurul ei. Ce-ar putea face oare? Să fugă în ploaie? Să strige după ajutor în casa goală?

El reveni cinci minute mai târziu și-i întinse mantoul și poșeta.

– Am întrerupt apa și curentul. Vei putea telefona unui agent imobiliar din San Antonio pentru a pune casa în vânzare. Nu va avea nici o obiecție să-ți parvină micile amintiri pe care dorești să le păstrezi. Acum, îmbracă-ți mantoul.

Ei nu-i venea să-și creadă urechilor. Era oare un vis? Mai curând un coșmar.

Nerăbdător, o făcu să îmbrace mantoul cu forța, îi trase gluga de lână neagră peste părul blond și-i strecură poșeta în mâini.

– Nu merg! strigă ea. Nu vreau!

– Asta rămâne de văzut!

Fără să mai aștepte, o ridică în brațe ca și cum nu cântărea mai mult ca o pană și ieși cu pași mari din vechea locuință pentru a înfrunta ploaia care bătea cu putere.

Două secunde mai târziu, o depunea pe Bess pe scaunul din față al mașinii sale, un Mercedes negru care demară în trombă, cu motorul urlând.

Capitolul 2

„Nu este adevărat! Visez!” își repeta Bess. Totuși, bâzâitul Cessnei era real. La comenzile avionului, Ruddy scruta cerul. Fața lui întunecată și expresia severă erau și ele la fel de reale.

Nici măcar în legătură cu deplasările sale, Ruddy Langston nu avea încredere în nimeni. În orice caz, el trebuia să rămână stăpân pe situație. Nu era deloc uimitor că nici o femeie nu reușise încă să-l determine să-i pună un inel pe deget! A iubi nu înseamnă parțial să acorzi încredere?

Resemnată în scaunul ei, Bess reanaliză din nou situația. Ce salvare să găsească? Trebuia totuși să existe o soluție. Cum să facă oare ca Ruddy să intre în posesia acțiunilor, fără a se căsători cu el?

Din păcate, Carla avusese grijă ca el să n-o poată face altfel. Singura modalitate pentru el de a obține aceste acțiuni era într-adevăr căsătoria. Carla avea motive întemeiate să creadă

că el nu va merge niciodată până la această măsură extremă. Ruddy și Bess nu se suportau, toată lumea știa. Se înfruntau precum câinele și pisica îndată ce se întâlneau. La fermă, când se întâlneau la reuniunea anuală, se fereau să se certe. Când erau față în față, ieșeau scânteii.

Ultima dată, în urmă cu doi ani, Bess își jurase să nu-l mai vadă niciodată. În ziua aceea, se certaseră în legătură cu educația pe care i-o dădea lui Katy.

Între picnic și întrecerea tradițională de rodeo, micuța se lăudase într-adevăr că era exact ca tatăl ei.

— Exista un băiat de două ori mai mare decât mine care mă necăjea, Bess. Știi ce i-am făcut? I-am trântit un pumn în față, spusese ea umflându-se în pene. A fost super, nu-i așa?

Cuvântul „super“ revenea adesea în vocabularul ei... Îl folosea tot timpul, atât pentru a-și caracteriza câinele, Pal, precum și profesoara de la școală sau la tăurașul pe care Ruddy i-l oferise la intrarea în școala elementară.

Bess nu găsea deloc „super“ ca o fetiță de opt ani să se bată ca un derbedeu. Ea considera această comportare foarte regretabilă și nu i-o ascunsese lui Ruddy când s-au oprit la restaurantul panoramic din Paseo del Rio, unde în mod obișnuit clanul Langston își încheia ziua cu o cină somptuoasă.

— Nu înțeleg ce-i reproșezi lui Katy, spusese el cu un ton sec. Băiatul acela afurisit a început. Ea a avut perfectă dreptate să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Katy este o fetiță. Pentru Dumnezeu, privește lucrurile în față! Tu o îmbraci ca pe un băiat. Vorbește ca un cow-boy. Ce-ți trebuie mai mult? Te-ai gândit la viitorul pe care i-l pregătești?

– Vreau să învețe să se descurce în viață.
– Vei face din ea o persoană în afara societății, iată adevărul!

Parcă-l vedea și acum. Alb la față ca varul, o privise cu ochi strălucind de furie.

– Katy este fiica mea. Eu sunt cel care decide educația ei. N-am nevoie de părerea unei moștenitoare ruinată pentru a ști ce este bun pentru ea. Cu ce drept îți închipui că poți să-mi dai sfaturi? Ești atât de deșteaptă!. Sunt sigur că plângi când este furtună! Și ai vrea să-mi dai lecții?

Ridicase atât de mult vocea încât se făcuse o tăcere apăsătoare în sala imensă a restaurantului. Curând nu se mai auzise decât râul care vuia jos, între pereții abrupti ai unui canion amețitor.

– Taci, murmurase Bess. Toată lumea ne privește.

– Ei bine, n-au decât să ne privească! Dacă ești așa de sigură de tine în ceea ce privește educația fiicei mele, poți foarte bine s-o strigi în gura mare. Haide, domnișoară White! Ai cel puțin curajul opiniilor tale. Spune-mi în fața tuturor, cum ar trebui s-o cresc!

Cu trăsăturile crispate, ea îi ținuse piept.

– Ai înțeles foarte bine. N-am nevoie să mă repet.

Acest sânge-rece nu făcuse decât să sporească furia lui Ruddy.

– Nu ești decât o tânără înfumurată! Decât să te ocupi de copiii altora, ai face mai bine să te măriți și să faci copii! Da,

bineînțeles, preferi să rămâi fată bătrână. În ochii tăi, probabil că nu există nici un bărbat care să-ți ajungă nici la degetul mic!

Cu aceste cuvinte, îi întorsese spatele și plecase. Moartă de rușine, o oră mai târziu, Bess își făcea bagajul și părăsea San Antonio jurând să nu-l mai vadă niciodată. Ceea ce și făcuse. Până seara asta.

— Cât calm, domnișoară White! spuse el, ironic. Într-adevăr, mă impresionezi! Nici măcar n-ai țipat, nici măcar nu te-ai zbatut! Evident, o mare doamnă nu se înjosește niciodată să reacționeze ca toată lumea!

Ea îl privi cu un mic surâs.

— Tu îmi faci reproșuri? Nici nu mă miră. Mă aștept la orice din partea ta. Acum doi ani, mi-ai arătat de ce erai capabil.

— Ai luat-o la fugă, spuse el cu o voce înăbușită. Nu credeam că erai lașă. Îmi ținusești întotdeauna piept, în trecut.

— N-am luat-o la fugă, îl asigură ea. Numai că nu înțelegeam să-mi mai pierd vremea.

El păstră o scurtă tăcere, înainte de a-i arunca:

— Nu mi-am schimbat părerea în legătură cu educația lui Katy. N-am intenția să fac din ea o femeie de lume, și dacă te amesteci vreodată în garderoba ei, vei avea de-a face cu mine.

Bess se mulțumi să ridice din umeri.

— Nu te neliniști. Nu voi rămâne atât de mult la fermă încât să-ți produc cea mai mică neplăcere.

— Vom vedea. Acum taci. Nu-mi place să vorbesc atunci când pilotez mașinăria asta.

– Nici măcar avionul tău n-ar îndrăzni să-ți joace o festă, murmură ea ca pentru sine. El este ca toți cei care te înconjoară, prea intimidat ca să riște să-ți displacă.

Împotriva oricărei așteptări, Ruddy izbucni în râs. Un fulger de mulțumire îi ilumină privirea. Apoi fața lui își reluă o expresie morocănoasă și își continuă călătoria de noapte într-o tăcere grea.

Ajunseră la San Antonio mult după miezul nopții. Extenuată, Bess traversă holul aerogării fără să vadă nimic. Era pe punctul să iasă când îi atraseră privirea niște tablouri expuse pe un perete.

– Oh, ce frumos... murmură ea, apropiindu-se în fața unei pânze reprezentând o fermă situată la marginea deșertului.

Această operă trezea în ea o nostalgie stranie. Poate pentru că reprezenta ceea ce putea fi singurătatea aventurierilor și pionierilor de odinioară. Bess, care nu cunoștea decât foșnetul pădurilor dintre meandrele râurilor, rămânea fascinată de intensitatea cerului gol deasupra unui pământ presărat cu cactuși.

– Vino, pentru numele lui Dumnezeu! bombăni Ruddy prinzând-o energic de braț. Avem încă drum de făcut.

Ea se desprinsese cu o smucitură pentru a-i face față, cu capul ridicat.

– N-ai putea fi și bine dispus, din când în când? De ce trebuie să faci întotdeauna mutra asta? N-am putut niciodată petrece un moment agreabil cu tine!

El o măsură din toată înălțimea lui, cu un zâmbet ironic.

– Și tu, dacă te-ai opri să mă critici? Poate îți imaginezi că ești întruchiparea femeii perfecte?

Ea păstră o scurtă tăcere, cât să-și calmeze rana lăsată de această nouă insultă.

– Nu mă voi căsători niciodată cu tine! spuse ea în sfârșit, cu o hotărâre sălbatică. Sau ar trebui să mă omori înainte.

El izbucni în râs.

– Dacă te omor, nu văd ce interes mai am să ne căsătorim. Haide, vino, adăugă el luând-o de mână. Și este inutil să discutăm. Te vei căsători oricum cu mine, așa că să nu mai vorbim despre asta.

Aerul rece al nopții o făcu să tremure. Își strânse înfrigurată mantoul pe ea, apoi îl urmă pe Ruddy în tăcere. Chiar și palmierii păreau că suferă de frig.

Cu inima grea, se urcă într-un alt Mercedes negru. Niciodată nu se simțise atât de singură, atât de departe de toate.

Amintirea casei sale părăsite și cufundată în întuneric o întristă și mai mult.

– Oh, Dumnezeuule, ce imbecil! exclamă ea dintr-o dată. Ai oprit curentul înainte de a pleca, nu-i așa?

– Evident! Și ce-i cu asta? Asta îți dă dreptul să mă insultți?

– Frigiderul era plin, zise ea pe un ton dezolat.

– Frumoasă treabă!

– Dar asta va împruți toată casa!

– Voi vorbi despre asta cu agentul imobiliar, imediat ce vei alege unul căruia să-i încredințezi vânzarea plantației.

Bess se înfurie. Știa bine că va fi obligată să se despartă de acest colț de pământ pe care îl iubea așa de mult. Dar această decizie atât de dureroasă îi aparținea. Numai ei. Nu va accepta ca altcineva, oricine ar fi, să-i dicteze ce trebuia să facă.

– Nu mă poți obliga să vând Oakgrove, răspunse ea. Familia mea a trăit aici timp de cinci generații.

– Vei face exact ce-ți voi spune, Bess. De altfel, nu înțeleg ce găsești la această plantație. Nu este decât o casă ca oricare alta, în mijlocul unui loc oarecare.

Într-o străfulgerare, ea revăzu plimbările călare pe care le făcea cu tatăl ei, apusurile de soare ale unui cer strălucitor de vară. . . Niciodată nu va putea vinde această proprietate, aceste pământuri unde cunoscuse zilele ei cele mai fericite. Niciodată nu va putea să renunțe la ele.

– Tu nu poți înțelege, spuse ea simplu. Ar trebui, totuși. Tu de ce acorzi atâtă importanță fermei tale?

– Asta este altceva. Grand Mesquite îmi aparține.

– Este același lucru. Oakgrove este a mea.

– Hotărât lucru, ești încăpățânată! Ce vrei să faci cu această casă?

– Când te vei hotărî să ascuți de rațiune, mă voi întoarce și voi trăi aici până la sfârșitul zilelor mele.

El păstră o lungă tăcere.

– Nici tu nu înțelegi, zise el în sfârșit printre dinții strânși. Am nevoie de aceste acțiuni blestemate! Din cauza mamei tale, a fost cât pe ce să pierd tot ce am realizat muncind pe brânci. Împiedicându-mă să-i răscumpăr acțiunile, m-a pus în situația că aș putea să pierd totul.

– Ce vrei să spui?

– Am un dușman în consiliul de administrație, spuse el din vârful buzelor, ca și cum îi displăcea să-i dea explicații. Este viclean ca o vulpe bătrână și, dacă el continuă, va obține câștig de cauză! Îmi trebuie aceste acțiuni! Prin urmare, trebuie să mă căsătoresc cu tine. Altfel mă voi trezi dat afară din propria mea fermă.

– Nu există altă cale?

El oftă.

– Avocații mei sunt în curs să examineze amănunțit testamentul mamei tale. Din păcate, nu există nici o speranță. Nu pot să ți le răscumpăr și nici tu nu poți să mi le dai. Singura soluție este căsătoria. Dacă te las să te întorci acasă la tine, ar însemna să-mi semnez condamnarea la moarte.

– Asta este problema ta, nu? Găsește o soluție. Prefer să mă las să mor de foame mai curând decât să mă căsătoresc cu tine.

El avu un râs cinic.

– Încântător! Liniștește-te, pentru mine este același lucru. Din păcate, biata mea Bess, n-am de ales.

Tonul lui arogant o făcu să se înfurie.

– Oh, te urăsc! Înțelegi, cowboy? Te urăsc! Dă-mi un singur motiv valabil ca să accept sordidele tale propuneri.

– Katy.

Ea se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii, depășită de situație.

– Ruddy, vrei să fii serios? Tu nu vrei să mă apropii de fiica ta. Ai spus destul de des că aveam o influență proastă!

El își acordă răgazul să aprindă o țigară, înainte de a răspunde:

– Katy are nevoie de o mamă. Am reflectat la ceea ce ai spus, acum doi ani. Nu spun că aveai dreptate, departe de asta, dar vreau să recunosc că nu greșeam întru totul. Katy crește. Devine dură. Prea dură. Un pic de blândețe nu-i va face rău. Și apoi, știi că te adoră.

– Și eu o ador.

Ea scoase un lung suspin, hotărâtă în ciuda oboselii, să încerce să lămurească toate motivele propunerii lui.

– Dacă înțeleg bine, ai nevoie de aceste acțiuni și de o mamă pentru Katy. Foarte bine. Ce dai în schimb?

El îi aruncă o privire surprinsă.

– Sub aerele tale de femeie de lume, știi totuși să te aperi. Te ascult. Ce vrei?

– Să nu fiu obligată să devin soția ta.

El izbucni în râs.

– Nu pot să-ți îndeplinesc această dorință, dar vreau să-ți spun ceva, Bess: dacă vom fi constrânși la ce-i mai rău și vom fi obligați să ne căsătorim, îți voi vărsa o rentă suficientă pentru a-ți permite să întretii plantația și-ți vei putea petrece vacanțele acolo cu Katy.

Ea se răsuci pe scaunul ei ca să scruteze fața impasibilă a lui Ruddy.

– Adevărat?

– Da.

Știa că putea să se încreadă în cuvântul lui.

Ruddy era un om de onoare. Neputând să renunțe la orice speranță, continuă totuși să examineze alte soluții.

– Și dacă am divorța imediat după căsătorie?

– Cum îi vei explica asta lui Katy? Este atât de mulțumită știind că vei veni. Este literalmente nebună de bucurie. I-am spus, preciză el cu o voce rece, că eram îndrăgostit de tine de ani de zile și că speram în sfârșit să reușesc să te conving.

– Vicleanule. Nu ești decât un...

El o întrerupse cu un gest.

– Haide, haide! Nu uita cine ești. O tânără de familie bună care trebuie să-și supravegheze vocabularul, Bess.

– Ești mai rău decât diavolul. N-am nici o șansă cu tine.

– Atunci, acceptă-ți politicos înfrângerea.

Cu capul pe spătarul scaunului, Bess închise ochii și lăsă frâu liber lacrimilor. La capătul puterilor, nemâncată de dimineată nu mai avea decât o dorință: să doarmă și să uite. Cum ar fi putut Ruddy să înțeleagă ce simțea? Propria lui mamă murise la puțin timp după nașterea lui. Cât despre tatăl lui, era și el unul din acei texani inflexibili. Chiar mai încăpățânat decât fiul lui.

Sfârși prin a-și șterge ochii înroșiți.

– Cum este oare posibil? murmură ea. Câteodată îmi faci impresia unei adevărate brute.

Pentru o clipă, crezu că n-o auzise. Dar se înșela.

– Îți amintești vara când aveai cincisprezece ani, Bess? Plecaseși să te plimbi prin prerie cu acel terchea-berchea Jess Bowman, și eu mi-am petrecut noaptea căutându-te peste tot. Când în cele din urmă te-am găsit, erai ghemuită lângă o dună cu glezna scrântită, iar acel nătăflet dispăruse în căutarea unei ipotetice mașini.

– Îmi amintesc, spuse ea, reprimându-și un fior. I-ai spart nasul.

El ridică din umeri.

– Întotdeauna sunt violent când mă înfurii. Și o meritase. Ai idee ce înseamnă să abandonezi o tânără în plină noapte, când se știe că deșertul mișună de pume și de șerpi cu clopotei?

– El nu putea totuși să mă poarte până la fermă.

– A fost totuși bine ce i-am făcut. Și nu eram atât de voinic ca azi.

Ea bătu nervoasă din pleoape. Desigur, nu uitase acea lungă plimbare sub stele. În toată viața ei, nu se simțise niciodată mai în siguranță ca în brațele acestui teribil sălbatic!

– Era exact la un an de la moartea lui Elsie, reluă el. Puțin înainte de momentul când Katy l-a părăsit pe tatăl ei vitreg pentru a veni să trăiască alături de mine. Era de asemenea ultima vară pe care ai petrecut-o la fermă. După aceea, n-ai încetat să mă eviți.

Un val de amintiri, ținute până astăzi la distanță reveniri cu prudență în memoria lui Bess. În întuneric, simți că roșește ca un far. Era acea faimoasă noapte, fără îndoială, când se îndrăgostise de el. Dar la vremea aceea, descoperirea iubirii o speriasse atât de tare încât nu și-o mărturisise nici ei însăși.

– De ce n-ai mai revenit niciodată în vacanțe, Bess?

– Nu știu, minți ea.

– Te temei să nu-ți fac curte?

Văzându-i tulburarea, el izbucni în râs. Iritată imediat, Bess păru gata să se repeadă la el.

– Dumnezeuule, Bess! ești o adevărată diavoliță atunci când te înfurii! Spuse el râzând și mai tare. Ești foarte frumoasă, să știi, când ochii tăi aruncă fulgere și când îți scoți ghearele. Să fiu sincer, te prefer așa decât cu aerele tale de mironosiță.

Ea îi aruncă o privire furioasă înainte de a-i răspunde cu calm:

– Mama m-a crescut pentru a face din mine o mare doamnă, așa cum spui.

– Știu. Dar cred că ar fi făcut mai bine să te pregătească să fii o femeie.

Incapabilă să găsească o replică destul de usturătoare pentru a-l pune la locul lui pe Ruddy, Bess își îndreaptă atenția asupra peisajului nocturn. Carla avea dreptate: Ruddy nu era decât un necioplit, un bărbat fără milă și fără inimă, lipsit de educație. Într-un cuvânt, un bărbat nesuferit. Atunci, de ce oare, după atâția ani, trebuia să fie atât de irezistibil atrasă de el?

Capitolul 3

Fernanda Lopez, menajera fermei, îi întâmpină căscând.

– Camera lui Bess este pregătită? întrebă tăios Ruddy.

– Da, domnule Langston, răspunse matroana cu părul cărunț. Sunteți cam slăbuță, senorita adăugă ea la adresa lui Bess. Vom îndrepta situația asta. Când veți gusta din chili pregătit de mine, vă veți rotunji, credeți-mă! Am să vă arăt camera. Micuța abia s-a culcat. Nu-și găsea locul!

– Dar a trecut de mult de miezul nopții! remarcă Bess.

– Haide, du-te! mormăi Ruddy. Reproșează-mi acum și ora la care se culcă!

Ea îi ripostă, arogantă.

– Copiii au nevoie să doarmă cel puțin tot atât de mult ca adulții. Dacă te-ai vedea, ai înțelege ce vreau să spun.

– Îți displace ceva la mine? întrebă el ironic.

– Dacă fac lista cu toate defectele tale, ne apucă dimineața. Deși sunt sigură că m-ai întrerupe în mod grosolan înainte.

Cu mâna pe balustradă, Fernanda îi urmărea cu un aer neîncrezător.

– Ce te-a găsit să ne privești așa? îi aruncă fermierul.

– Este adevărat că vă veți căsători? întrebă ea.

– Este o căsătorie de conveniență, explică Bess cu un surâs ironic. Domnul Langston este îndrăgostit de acțiunile mele, și eu o ador pe fiica lui.

Cu o înjurătură înăbușită, Ruddy se răsuci pe călcâie și se închise în biroul său trântind violent ușa în spatele lui.

– Într-o zi o să dărâme casa! prevesti Fernanda. Nu vă întreb de ce vă căsătoriți cu el, adăugă ea râzând. Lucrez aici de șase luni. Până acum, n-am întâlnit încă pe nimeni care să-i țină piept. Și dumneavoastră? Îl cunoașteți de mult timp?

– Dintotdeauna.

– Atunci, n-am nimic să vă spun, murmură menajera urcând pe scară. Veniți. Katy a insistat să vă redecorez camera.

Bess pătrunse în camera care-i fusese rezervată de fiecare dată când venea aici în vizită. Tapetul, covorul, cuvertura și perdelele, toate se armonizau în tonuri de albastru evocând strălucirea unei mări de vis. Un buchet de trandafiri albi de pe comoda de stejar parfumau aerul.

– Este minunat! spuse ea cu încântare.

– Super! Speram atât de mult să fii mulțumită! exclamă atunci o voce copilărească.

Bess se întoarse spre ușa de comunicare. Ochii ei străluciră de bucurie.

– Katy? exclamă ea deschizând brațele.

Fetița se aruncă râzând în brațele ei. Semăna mult cu tatăl său. Avea aceiași ochi verzi, același păr negru și aceeași expresie voluntară. Era foarte înaltă pentru vârsta ei. Bess era doar cu un cap mai înaltă decât ea.

– Ce frumos miroși! zise ea strângând-o în brațe. Miroși la fel de bine ca trandafirii. Sunt strașnic de mulțumită că ești aici. Este într-adevăr extra!

– Și eu sunt mulțumită să te văd, Katy. Cum merge cu școala? Sub claia de păr ciufulit, fetița făcu o grimasă.

– Urăsc matematica și gramatica. Dar ador muzica. Cânt la flaut, să știi! Și am și voce. Hm... dar ceea ce prefer este gimnastica!

– Sunt încântată. Ce mult mă bucur să te revăd! Asta mă face aproape să uit oboseala călătoriei!

– Ia spune, te-ai certat iar cu tata! V-am auzit adineauri. Bess roși ușor.

– Hm, da... nu eram într-un totu de acord.

Katy izbucni în râs.

– Pariez că nu erați de acord despre cum va fi vremea mâine. Am să-ți spun ceva, Fernanda. Tata adoră să dea ordine și Bess are oroare să primească așa ceva.

– Te rog, Katy! interveni Bess.

– Știu, răspunse fetița. Știu: „Katy vezi-ți de treburile tale“. Dar pentru că vei deveni mama mea, Bess, nu crezi că este puțin și treaba mea? Știi, n-am cunoscut-o pe mama mea adevărată. După tata, era o adevărată sc...

Fernanda și Bess o oprire cu același strigăt îngrozit:

– Katy, nu vorbi așa!

Fetița ridică din umeri îmbufnată.

– Bess, doar n-o să începi și tu! De când este aici, Fernanda nu încetează să-mi repete tot timpul să mă port ca o adevărată seniorita!

– Are dreptate Katy. La zece ani, ești deja aproape o domnișoară. Și acum, ce-ar fi să te duci la culcare? Sunt atât de obosită, încât dorm în picioare!

– Unde sunt bagajele dumneavoastră? întrebă Fernanda. Am să vă ajut să le desfaceți.

– N-am decât ce-i pe mine, răspunse Bess scoțându-și mantoul. Ruddy s-a gândit că pot pleca foarte bine fără să iau ceva.

Fernanda scoase un oftat lung.

– Am să vă împrumut o cămașă de noapte, seniorita. Toți bărbații sunt la fel, nu se gândesc niciodată la genul acesta de amănunte.

Îndată ce rămaseră singure, Katy reveni cu insistențele ei. Ochii ei străluceau de curiozitate.

– De ce n-ai valiză?

– Tatăl tău nu mi-a lăsat timp să mi-o fac, explică ea cu blândețe. Pentru a nu-ți ascunde nimic, nici măcar nu mi-a lăsat timp să reflectez. M-a luat pe sus și m-a depus în mașina sa înainte de a putea spune ceva.

Fetița izbucni într-un râs fericit.

– Noapte bună, dragă Bess! îi aruncă ea zburând spre patul ei. Pe mâine. Te voi duce să vizitezi toată ferma.

Bess o privi cum dispare, înduioșată de vizibila ei bucurie. În mod evident, în ochii copilei, purtarea tatălui său trebuia să se explice prin ea însăși. Nu-i spusese el că nutrea pentru Bess o pasiune tainică? Un bărbat atât de îndrăgostit nu trebuia să-și răpească frumoasa fără să-i lase timp să-și ia o valiză?

A doua zi, Bess redescoperi cu bucurie splendorile fermei Grand Mesquite. Casa, pe care o adora, era o construcție veche flancată de o mare verandă de lemn cu acoperișul lucrat cu multă migală.

– Îmi amintesc de verile copilăriei mele, se confesă ea lui Katy, cu care făcea turul proprietății. De câte ori m-am așezat în acest balansoar, între mimoze? Bunica ta ne prepara pahare mari cu ceai rece și sandvișuri enorme pe care le mâncam legănându-mă.

– Și te jucai cu tata?

Bess izbucni în râs.

– Nu, draga mea. Tatăl tău era deja aproape adult, iar eu aveam abia zece ani. Îl vedeam foarte rar. Era în oraș, la colegiu și apoi a plecat în Vietnam.

– Oh! Știi totul despre război. Tata are amintiri groaznice, el...

– Katy! o chemă Fernanda din prag. Diana este la telefon. Vrea să-ți vorbească.

– Sosesc! răspunse fetița, înainte de a explica: este cea mai bună prietenă a mea. Mă întorc repede, ca să nu te las prea mult singură.

– Nu te grăbi din cauza mea. Mă duc să fac un tur spre țarcul de vite.

– Atunci, nu te apropia prea mult. Tata a închis-o acolo pe Raplapla.

– Ce nume nostim! Este un tăuraș?

– Nu, o iapă. I-a pus acest nume pentru că îndată ce e încălecată, își aruncă din șa călărețul și se întinde peste el ca și cum ar fi o plapumă.

– Nu te neliniști, voi fi atentă.

În timp ce fetița alerga cât o țineau picioarele spre casă, Bess își continuă liniștită plimbarea. Pentru a se apăra de aerul rece, își pusese o veche vestă de piele peste rochia de jerseu gri.

– Este o vechitură a domnului Langston, îi spusese Fernanda. El n-o îmbracă niciodată, dar nu vrea s-o arunc.

Fără voia ei, Bess se simțea emoționată s-o poarte. Trebuie să fiu atentă se gândi ea. Sunt mult prea sensibilă în acest moment. Dacă vreodată Ruddy ar bănuî ce simt, ar fi un adevărat dezastru!

De departe, îl văzu îndreptându-se spre țarc. Ea luă aceeași direcție și se cățăra pe îngrăditură.

El înainta spre iapă cu pași lenți, vorbindu-i cu o voce blândă și tandră pe care Bess nu i-o cunoștea. Centimetru cu centimetru, se apropie până când reuși să-i treacă un căpăstru

după gât. Fără a înceta să-i vorbească, începu să-i mângâie gâtul. Speriată iapa neagră tremura din toate încheieturile.

Ruddy părea atent numai la ea. Totuși, când unul din cowboy avansă pe picioarele lui strâmbe ca să i se alăture în țarc, el aruncă o privire spre Bess ca pentru a-i transmite ordinul să tacă. Precauție cum nu se putea mai inutilă: Bess era atât de impresionată încât aproape nu mai respira. Știa că Ruddy n-o va ierta niciodată dacă, fie și din greșeală, ar speria animalul.

Când tânărul cowboy luă în mână căpăstrul, Ruddy veni să se alăture lui Bess pe îngrăditură și își aprinse o țigară.

– Randy, spuse el cu aceeași voce blândă cowboyului, n-o îmboldi prea tare. Ia-o cu binișorul. Este mai rea ca o femeie. În privința picioarelor și a nervilor.

Când Raplapla făcuse două tururi fără să se poticnească, el se întoarse spre Bess, ca și cum abia îi remarcase prezența.

– Unde ai găsit această vestă? întrebă el cu o voce rece.

– Fernanda mi-a dat-o.

– Nu te aranjează deloc.

– Poate, dar îmi ține de cald. Desigur, dacă vrei, pot să ți-o restitui imediat.

– Oh! Nu mai face pe martira, vrei? Poți să păstrezi această vechitură cât dorești. Am avut-o în Vietnam.

Bess își îndreptă atenția asupra iepei negre, care descria cercuri din ce în ce mai largi. Brusc, se simțea teribil de tristă. Această vestă veche pe care o purtase în Vietnam trebuie că-i amintea lui Ruddy întâmplări groaznice! Nu era de mirare că

o privea cu acești ochi sumbri... Uneori, avea impresia că tot ce-l înconjură nu-i amintea decât lucruri neplăcute. Ca și cum trecutul îl împiedica să savureze bucuriile simple și efemere ale vieții.

— Ești foarte liniștită dimineța asta, remarcă el deodată. Îți pregătești cu grijă noile tale arme sau ești în sfârșit de acord să te căsătorești cu mine?

Gânditoare, bătu încet gardul cu vârful unghiilor sale lustruite.

— Katy este atât de fericită... se mulțumi ea să răspundă.

— Te-am prevenit, nu? De fapt, unde este în acest moment?

— La telefon, cu prietena ei Diana.

Ruddy se întunecă imediat.

— Diana este o mică sclifosită. Prea sofisticată pentru vârsta ei. Nu-mi place că fiica mea o frecventează.

— De ce? Poartă fustă? Să fim serioși, Ruddy. La ce viitor te gândești pentru Katy? Speri să conducă ferma când va fi mare? Ai vrea să mânuiască lasoul și desigur să fie în fruntea cowboylor pentru a aduna turmele?

El o privi lung, până când își plecă ochii. Niciodată nu-i putuse susține prea mult privirea, când era furios.

— Uneori, regret că nu este băiat, spuse el după o lungă tăcere. Dar, firește nu este vina ei.

— Are zece ani, Ruddy. Curând va fi la vârsta când va merge să danseze și băieții se vor interesa de ea. Ar fi păcat să treacă pe lângă adolescență numai pentru că tu regreti că nu este băiat!

Privirea lui Ruddy deveni atât de amenințătoare încât se cutremură.

– De ce nu-ți vezi de treburile tale? Du-te și culege buchete de flori sau mai știi eu ce. Asta este aproape tot ce ești capabilă să faci!

Dintr-o dată, sări jos, surprinzând iapa, care făcu un salt. Se întoarse atunci pentru a-i arunca lui Bess, cu un aer dușmănos:

– Întoarce-te în casă! Vezi bine că ne deranjezi. De altfel, o mare doamnă ca tine nu are ce căuta aici!

Cu lacrimi în ochi, bătu în retragere. Nu-i rămânea decât o speranță: ca avocații lui Ruddy să găsească o soluție pentru ca el să intre în posesia acelor blestemate acțiuni... și s-o lase să se întoarcă la plantația ei dragă.

Din nenorocire pentru Bess, testamentul Carlei nu prezenta nici o fisură. În dimineața următoare, Ruddy intră în casă ca o furtună și se opri în fața lui Bess cu aerul cuiva pregătit să comită o crimă.

– Du-te și așteaptă-mă în salon, porunci el. Mă spăl pe mâini și vin și eu.

El sosi două minute mai târziu, pentru a-i anunța vestea.

– Nu există nici o posibilitate, decât căsătoria. Fir-ar să fie! Dumnezeu știe că aș prefera să mă spânzur! adăugă el izbind cu pumnul în masă.

– Eu n-am nici o vină, răspunse ea silindu-se să rămână calmă. Oricum, nu eu am venit să te caut ca să-ți forțez mâna.

– Știu, dar îmi trebuie aceste acțiuni. Cât mai repede posibil. Am organizat deja ceremonia. Se poate face la San Jose, dacă vrei.

– La mănăstire?

Ochii lui Bess se luminau, un surâs flutura pe buzele ei, iar vocea i se îmblânzi.

– Mi-ar plăcea mult, Ruddy.

– Asta înseamnă că ești de acord?

Ea inspiră adânc.

– N-am de ales. De când sunt aici, am văzut câtă nevoie are Katy de mine. Și eu am nevoie de ea. Nu mai am pe nimeni, acum că mama...

Se întrerupse, cu vocea tremurândă, înainte de a-i destăinui:

– Era ființa pe care o iubeam cel mai mult pe lume.

Ruddy se întoarse, incapabil să suporte atâta emoție.

– Contez pe tine să trimiți invitațiile, reluă el tăios. Secretara mea a pregătit o listă. Ai intenția s-o inviți pe sora ta vitregă?

– Nu, răspunse ea fără să ezite.

– Bănuiam. Ar fi cel mai mic lucru. Este unica ta rudă. N-o iubești prea mult. De ce?

– Nici tu n-ai iubi-o prea mult dacă ai cunoaște-o mai bine. Nu știe decât să-și cultive fantasticul ei egoism. Dar, evident, bărbații nu acordă nici o atenție acestui gen de detalii.

– Fără îndoială, sunt prea orbiți de frumusețea ei ca să-i poarte ranchiună.

Cum Bess se încordă, el izbucni în râs.

– Așadar, asta e! Ești geloasă! Biata mea Bess, în loc să-i porți pică mai bine ia-o drept model! Iată o femeie pe care nici un bărbat nu va regreta că a fost obligat s-o ia în căsătorie. E toată numai grație și voluptate! Tu ești atât de afectată încât sunt sigur că chiar în brațele unui bărbat, trebuie că rămâi țepănă ca o coadă de mătură!

– Destul, Ruddy Langston! Continuă așa și voi sfârși prin a-mi pierde puțină stimă pe care o mai am pentru tine.

– Haide, haide, te tachinez. Nu te neliniști, n-am intenția să-mi verific presupunerile asupra temperamentului tău. Facem o căsătorie de conveniență, nu uita. Nici nu se pune problema să coabităm altfel decât în camere separate. De altfel, nu-i vina ta, adăugă el gânditor. Probabil că unele femei așa se nasc, la fel de reci ca sloiurile de gheață.

Abia auzi sfârșitul frazei. Cu lacrimi în ochi, cu obraji în flăcări, trânti ușa și se duse să se refugieze în camera ei, să-și plângă acolo rușinea.

A doua zi, Bess și Katy pleacă la San Antonio pentru a-și reînnoi garderoba. Magazinul unde Ruddy le deschisese un cont era cel mai luxos din oraș. Pe două etaje, nu erau decât mătasuri și dantele, ținute de oraș și rochii de seară. La simpla idee de a trebui să îmbrace o rochie, Katy se încruntă. În fața magazinului, amenință chiar că rămâne în parcare cu Randy, cowboyul care le servea drept escortă.

– Am nevoie de tine, protestă Bess. Îmi trebuie părerea ta pentru a-mi alege rochia de mireasă! Și în calitate de prima și unica domnișoară de onoare, ai un cuvânt de spus, draga mea.

Această responsabilitate o înveseli o clipă pe fetiță. Dar puțin mai târziu, după ce trecuse în revistă toate rochiile de la primul etaj, începuse să dea semne de nerăbdare.

Ele reușiră să găsească o rochie care le plăcea la amândouă. Era o rochie lungă, albă, ornată cu dantele, a cărei jupă se evaza într-o corolă largă.

Când Bess o încercă, Katy bătu din palme.

– Super! exclamă ea, plină de admirație. Cu părul tău pe umeri, s-ar spune că ești „Frumoasa cu părul de aur!”

– Mulțumesc de compliment, draga mea. Și acum e rândul tău.

Degeaba protestă Katy din toate puterile. Bess se ținu tare. După o oră, cu tainica speranță de a termina această insuportabilă corvoadă, fetița se decise pentru o rochie care nu era decât o sumedenie de volane albastre. Bess insistă apoi să cumpere panglici asortate pentru păr, pantofi albi, șosete de dantelă, mănuși albe și o mică poșetă adorabilă în formă de inimă.

– Toată lumea va râde de mine, se plânse Katy.

– M-ar mira, draga mea. Nu la biserică, în orice caz. De altfel, prietenii tăi nu te vor vedea. Ceremonia va avea loc la mănăstire.

– Adevărat? Cu atât mai bine! La urma urmei, poate nu va fi atât de neplăcut.

„Sper!“ se abținu să remarce Bess. De când venise se frământa zi și noapte pentru a încerca să găsească un teren de înțelegere cu Ruddy. Ei nu vor putea realmente să înțeleagă, dar pentru binele lui Katy, n-ar fi fost preferabil să nu se mai certe la orice pas? Curios totuși, certurile lor nu păreau s-o alarmeze peste măsură pe fetiță. Dimpotrivă, le găsea foarte amuzante.

– Hei? Ce-ai cumpărat? întrebă Ruddy când reveni acasă, la lăsatul serii.

– Rochii minunate! răspunse Katy bătând din palme. Pentru mine, una albastră, cu o mulțime de volane, adăugă ea cu un aer disprețuitor. Tată, n-ai prefera să-mi pun niște blugi, ca în fiecare zi?

– Nici nu se pune problema, domnișoară tigroaică. Dar vei avea permisiunea să te schimbi imediat după aceea.

– Sper. Bun, aș face bine să mă duc să-mi termin temele. Urăsc școala, tată! Când nu voi mai fi obligată să mai merg acolo?

– Oh, curând. Când vei avea optsprezece ani, sau înainte, dacă te grăbești să-ți obții diplomele.

Uluită de un asemenea răspuns, Katy scoase limba la el înainte de a se repezi să urce scara.

– Arată-mi rochia ta, Bess, îi ceru el în mod neașteptat. Du-te s-o îmbraci și de data asta fă ce-ți spun fără să discuți.

Ea ezită o fracțiune de secundă. Dacă ar fi dat ascultare primului imbold, l-ar fi palmuit... înainte de a trânti ușa în urma ei pentru totdeauna. Ar fi fost inutil, desigur. Ar fi găsit-o, oriunde s-ar fi dus.

În orice caz, nici nu se punea problema să îmbrace rochia de mireasă înainte de vreme! În Georgia, ca și în altă parte, tradiția pretinde că asta aduce ghinion. Fără un cuvânt, urcă în camera ei, strânse cu atenție rochia pe braț și coborî la Ruddy, în salon.

El nu aruncă decât o privire la masa de material imaculat, înainte de a întreba ironic:

– Albă?

Ea se redresă, iritată.

– În epoca noastră, totul este permis. Oricum, am dreptul să mă căsătoresc în alb și nu văd de ce să n-o fac.

El o privi lung, neîncrezător.

– Ești virgină?

– Oh, te rog, doar n-o să leșini. Nu sunt singura virgină din țară, îmi imaginez.

– Ar fi trebuit să mă aștept! Sincer, numai asta mai lipsea!

– Ce importanță are? Tu ești singurul care o știi. Și-i mulțumesc lui Dumnezeu că m-ai prevenit că vom avea camere separate.

Se răsuca deja pe călcâie ca să părăsească încăperea când el o ajunsese rapid, prinzându-i umărul cu mâna sa puternică.

Ochi în ochi, se înfruntară în tăcere timp de un minut interminabil.

– Fii atentă să nu depășești limitele, spuse el cu o voce tăioasă.

– Atunci, dă-mi drumul. Mă doare.

– Nici tu nu te porți delicat, Bess.

– Tu ești cel care a început!

Cu un oftat, el își slăbi ușor strânsoarea.

– Îmi recunosc greșelile. Dar este și vina ta. Mă scoți din sărite. Ca întotdeauna, adăugă el cu un zâmbet enigmatic.

Încet, își lăsă mâna să alunece de pe umărul lui Bess până la antebrațul ei gol. Căldura acestei palme virile o făcu să se înfioare plăcut.

– Dumnezeu, ce slabă ești... murmură el ca și când o vedea pentru prima dată.

Imediat, ea se zbârli.

– Așa este moda.

– Tot la modă este să culci fetițele la ora opt? Katy a venit să se plângă. Ei nu-i place deloc.

– Știu. Mi-a spus și mie.

– Totuși, insiști.

– Bineînțeles. Cu atât mai mult cu cât respectă admirabil noul program.

– De ce?

– Nu este foarte greu de înțeles. Tu însuți mi-ai spus-o: mă adoră.

El o privi pe gânduri, înainte de a se întoarce.

– Vrei să bei ceva? îi propuse el.

– Eu nu... începu ea.

El o întrerupse cu un râs sinistru.

– Evident! Tu nu bei! Hotărât lucru, ai toate calitățile! O adevărată sfântă! Încheie el trântind ușa biroului în spatele lui.

Atunci, într-un gest impulsiv, Bess puse mâna pe un vas de flori care se afla pe marginea interioară a ferestrei și-l azărli cu toate forțele ei în ușa batantă.

Ruddy reapăru imediat. Cu o față întunecată, privi cioburile și pământul răspândit pe covor.

– Ce se întâmplă, te ocupi de grădină?

Cu o ridicare din umeri, își puse rochia albă pe balustrada scării și, fără un cuvânt, se aplecă să strângă resturile.

Ruddy se aplecă și el în fața ei, și-i ridică încet capul. Îndată ce-i întâlni privirea, furia ei dispăru. Timpul păru că se oprește în loc.

Simțea pe buzele ei respirația ușoară a lui Ruddy. Ea bătu din pleoape, ca ametită de un vals vertiginos. Încet, se ridicară. Ruddy își puse mâinile pe umerii ei și, fără să vrea se apropie de el.

Nu-și lua ochii de la gura lui. Buzele lui pline și senzuale o fascinau. Un fior necunoscut o străbătu. În acest moment, se întrebă ce să facă dacă va încerca s-o sărute. Pe de-o parte, ardea de dorință; pe de altă parte, murea de teamă doar la această idee.

Pe neașteptate, el își strecură o mână în părul ei des și-i răsturnă capul pe spate. Cu ochii strălucitori, se aplecă asupra ei. Bess avu impresia că ia foc. Fusese de-ajuns s-o atingă corpul lui pentru a simți trezindu-se în ea o dorință arzătoare, care-i tăie răsuflarea.

Katy fu cea care întrerupse acest moment straniu.

– M-am speriat! exclamă fetița. Ce se întâmplă? Ce-a fost zgomotul ăsta?

Tresărind, Ruddy se îndepărtă atât de brusc încât Bess fu cât pe ce să-și piardă echilibrul. Tremurând, se grăbi să-și ia rochia de pe balustradă și începu să urce scara.

– Viitoarea ta mamă vitregă făcea puțină curățenie, spuse Ruddy în spatele ei. Nu mai este nimic de văzut. Poți să te duci la culcare.

– Da, du-te la culcare, întări Bess. Vin și eu să-ți dau un sărut.

A doua zi, Bess îl evită cu grijă pe fermier. Dar nu putu să nu remarce că el o privea fără încetare, și că privirea lui devenea tot mai acuzatoare.

Spre sfârșitul după-amiezii, el profită de un moment când Katy se ocupa de tăurașul ei pentru a intra valvârtej în salon, unde Bess termina de scris invitațiile pentru ceremonie.

– Trebuie totuși să clarificăm lucrurile între noi, o anunță el. Am oroare să-mi arunci vase cu flori în cap.

Ea își ridică ochii și inima i se strânse de emoție. În ținută de lucru, cu blugi și cămașă albă, Ruddy era la fel de seducător ca în cel mai luxos smoching. Pentru o clipă, uită de ce o făcuse să vină la fermă, în timp ce de o oră scria invitațiile și aproape sfârșise prin a se prinde în joc.

– Înțelegi ce-ți spun? Întrebă el cu nerăbdare. Mă căsătoresc cu tine deoarece am nevoie de acțiunile tale, punct.

– Știu, Ruddy. Și eu mă căsătoresc cu tine pentru binele lui Katy.

El clătină din cap.

– Perfect. Atunci, să rămânem la asta. Nu-i nevoie să cauți complicații aruncându-mi ghivece de flori în cap.

– Eu...

Se întrerupse. La ce bun să încerce să explice ceea ce ea însăși de-abia înțelegea. Adolescența sa petrecută în umbra unei mame bolnave nu-i lăsase câtuși de puțin ocazia de a ieși și de a flirta. În privința sentimentelor, experiența ei era lamentabilă. În visele ei, nu existaseră niciodată decât doi bărbați: tatăl ei dispărut prea curând și această brută de cowboy îndrăgostit de cai și de întinderile sălbatice... Cum putea să-și dea seama că, în fond, visase întotdeauna la această căsătorie, și că simplul fapt că acest vis nemărturisit se realiza o arunca în cea mai adâncă disperare?

– Ei bine! spuse el. Aștept! Tu... ce?

– Regret ce s-a întâmplat. Mă scoți din sărite, Ruddy.

– De când ne cunoaștem, n-am încetat niciodată să ne certăm. Este timpul să ne oprim.

– Atunci, începe prin a nu mă mai provoca! Sunt o ființă umană. Nu mă mai trata ca și cum aș fi un cactus!

– Asta e impresia pe care o ai? Am făcut totuși eforturi să fiu amabil cu tine...

Ea suspină.

– Știu că n-o faci intenționat...

– Adevărat? Ai intenția să te lansezi în psihologie? Foarte interesant. Dacă-i așa, spune-mi cum sunt?

Bess își îndreaptă din nou atenția spre hârtiile din fața ei și ridică din umeri, mâhnită.

– N-am pretenția că te cunosc.

– Un punct în favoarea ta. Nu-mi plac prea mult femeile care pretind că înțeleg totul și știu totul. Mama lui Katy era un exemplu detestabil.

Ocazia era prea bună s-o scape. Timp de zece minute, Bess încercă să-l facă să înțeleagă că pentru binele fiicei sale, nu trebuia să păteze memoria mamei ei. După ce se făcu că nu înțelege, Ruddy sfârși prin a-i interzice să abordeze acest subiect.

– Nu poți înțelege. Ți interzic să-mi vorbești despre asta. Dacă aș putea, ți-aș interzice chiar să te gândești la el.

– Îmi dai voie să respir?

Privirea pe care i-o aruncă o plesni ca o lovitură de bici. Cu spatele țeapăn și respirând greu, îl urmări aprinzându-și o țigară. Mâna lui tremura ușor și Bess realizează că nu-l văzuse niciodată atât de furios.

El o privi lung un timp, înainte de a întreba:

– De ce mă privești așa? Te temi de mine, Bess?

Ea își împinse hârtiile și se ridică.

– Scuză-mă, trebuie să mă duc s-o ajut pe Fernanda să pregătească cina.

– Fals... Cauți un pretext ca să părăsești încăperea.

Prefăcându-se că-i ignoră remarca se opri în prag.

– Pe viitor, voi păstra pentru mine și cele mai mici gânduri.

Mulțumit?

Cu o expresie întunecată, el o privi lung.

– Te temi de mine, repetă el ca și cum nu-i venea să creadă.

Fără un cuvânt, ea plecă repede și alergă să-și caute refugiu în bucătărie.

Începând din ziua aceea, Ruddy evita cu grijă să-i adreseze cuvântul. În cea mai mare parte a timpului, se mulțumea s-o observe de departe, ca și cum încerca să dezlege o enigmă de nerezolvat. Tăcerea lui neobișnuită nu avu drept rezultat decât să sporească neliniștea și nervozitatea viitoarei lui soții.

De-a lungul zilelor, Bess înțelegea mai bine de ce-l urmase atât de ușor, fără să încerce măcar să se apropie. Se surprindea în orice clipă pândindu-i pașii în casă, silueta în curte sau spre țărcul de vite. Chiar când pornea călare prin preria bătută de vântul iernii, nu se putea împiedica să scruteze orizontul ca și cum spera să-l vadă apărând în galop pe urmele ei.

La masă, devenea din ce în ce mai greu să păstreze tăcerea sau să nu dezvăluie printr-o privire atracția crescândă pe care o exercita asupra ei.

În dimineața căsătoriei lor, toate îndoielile se citeau pe fața ei. Avea oare motiv să creadă că timpul va aranja lucrurile? Nu

facea oare o greșeală ireparabilă? Ruddy credea că se temea; nu greșea deloc. Da, se temea, dar mai mult de ea însăși decât de el. Teamă de propria dorință. Teamă să nu-și bată joc de ea dacă va descoperi vreodată sentimentele ei. Teamă că nu-l va putea iubi la nesfârșit în tăcere.

Îmbrăcată în rochia albă, cobora fără zgomot scara. Ajunsă jos, fu cât pe ce să se întoarcă în camera ei. Prea târziu. Prietenii lui Ruddy și tot clanul Langston erau deja adunați, gata să ia drumul mănăstirii. . .

Cu inima strânsă, înaintă. Nici chiar la moartea mamei sale nu simțise un asemenea gol, o asemenea panică. Să trăiască alături de Ruddy, risca să devină un adevărat infern.

Cu lacrimi în ochi, la fel de delicată ca un porțelan fragil, trecu pragul în foșnetul mătăsos al rochiei sale albe și-i surâse lui Katy care zbură spre ea într-un val de tafta albastră ca să-i întindă cu mâna înmănușată în alb un splendid buchet de crini și de trandafiri parfumați.

Capitolul 4

Biserica mănăstirii San Jose de Aguayo își merita numele de „regina Texasului“. Cu clopotnița ei din cărămidă uscată la soare, edificiul avea o grație stranie care-i merse lui Bess drept la inimă. Emoționată, trecu pragul pronaosului la brațul lui Adam Teague, un bătrân fermier pe care-l cunoștea dintotdeauna și care acceptase cu bucurie s-o conducă la altar.

Imense jerbe de trandafiri albi ornau biserica. Era un lux rar în acest sezon, doar la două săptămâni de sărbătoarea Crăciunului. Ruddy se pare că vrusese să facă bine lucrurile. O orchestră mexicană ocupa locul rezervat corului. La intrarea lui Bess, cântecul chitarelor se ridică sub boltă. Plafonul pictat se bucura de un renume mondial, dar Bess nu remarcă nici una din aceste splendori. Rămăsese cu ochii ațintiți asupra lui Ruddy, nemișcat la extremitatea traveei centrale. Purta un costum de culoare închisă, cu o garoafă albă la butonieră. Își simți inima tresărind în piept când își întoarse spre ea ochii de culoarea smaraldului, privind-o înaintând.

Adam Teague o conduse la locul ei. Nemișcată și tremurând, stătu în picioare lângă viitorul ei soț. Era atât de emoționată încât abia realiză desfășurarea ceremoniei. În naos, rude și prieteni ocupau toate băncile. Un miros de pământ și de praf plutea în aer. Timp de secole, această mănăstire reprezentase bastionul civilizației în aceste ținuturi sălbatice și vocea preotului părea că trezește ecourile jurămintelor care se schimbaseră acolo de-a lungul generațiilor.

Ruddy luă mâna lui Bess pentru a-i aluneca pe deget verigheta de aur care-i unea la bine și la rău, apoi se aplecă pentru a-i atinge ușor buzele.

Primul lor sărut!

O mângâiere rece, solemnă, abia schițată.

Erau căsătoriți.

În timp ce orchestra executa marșul nupțial, Ruddy o luă de braț pe Bess pentru a traversa aleea centrală. Afară, invitații îi așteptau ca să arunce asupra lor boabe de orez. În aerul rece de decembrie, Bess se înfioră. Apoi se grăbi spre Mercedes și se urcă în el împreună cu Ruddy și Katy. Nu va fi nici masă festivă, nici bal.

Când mașina porni, Bess se întoarse să privească mănăstirea cu ochii plini de regret. Acum că totul se terminase, i-ar fi plăcut să se reia totul și să se bucure de fiecare din aceste momente pe care le trăise ca într-un vis.

— Vom reveni în primăvară, murmură Katy. Vei vedea, este super când preria este plină de flori. Vom reveni, îți promit și atunci nu ne vom grăbi... mamă.

– Mulțumesc, scumpa mea. Mulțumesc foarte mult.

La volan, Ruddy avu un gest de iritare.

– Terminați o dată cu fandoselile astea? Katy, consider că este complet absurd. Bess nu este mama ta.

Fața radioasă a fetei se întunecă. În ochii ei apărură lacrimi.

– Bine, tată. În orice caz, toate felicitările mele ma... Bess.

– Mulțumesc, răspunse ea simplu.

De acum înainte, avea toată viața timp să-i spună dragului și tandrului ei soț că în fond nu era decât un bădăran lipsit de inimă și de dragoste.

Zilele următoare, Ruddy își făcu o chestiune de onoare din a absenta cât mai des și cât mai mult timp posibil. El n-o vedea pe Bess decât în fugă și nu arăta că dorește să întârzie nici măcar o secundă lângă ea după terminarea cinei. Respecta întocmai termenii contractului lor: o căsătorie de conveniență, nimic mai mult. Bess era aproape ușurată. Oricât de neobișnuită era această „lună de miere“, ea nu-i cruța de nenumăratele și inevitabilele certuri din trecut. Liberă pe zilele ei, putea să se consacre în întregime pregătirii sărbătorilor de Crăciun.

– Moș Crăciun nu există, îi spuse Katy pe un ton doct. Tata este foarte ferm în privința asta. Toate aceste povești sunt niște prostii.

Povești? Bess își reținu o exclamație îngrozită. Împietrită, o privi cu gravitate pe fetiță.

– Draga mea, sper că știi ce reprezintă sărbătoarea Crăciunului?

Katy se mută stânjenită de pe un picior pe altul.

– Profesorul de istorie ne-a vorbit despre asta.

– Tatăl tău și cu tine mergeți la biserică în seara de Crăciun?

Jena lui Katy spori și mai mult când răspunse:

– Tata spune...

– Hotărât lucru, tatăl tău spune prea multe lucruri! o întrerupse Bess, cu ochii strălucind de furie. Ascultă-mă, draga mea. Anul acesta vom avea un pom de Crăciun și ne vom face cadouri. Tu și cu mine vom merge la slujba de la miezul nopții. Tatăl tău va face ce va crede de cuviință, dar împreună cu Fernanda, vom pregăti o curcă și tot ce trebuie pentru ca primul tău Crăciun să fie o adevărată reușită.

Fetița începu să danseze în jurul salonului, izbucnind în râs.

– Genial! Super! Extra!... Dar știi, adăugă ea, și surâsul îi dispăru, nu cred că tata te va lăsa s-o faci.

– Vom vedea. Și acum... unde vom pune pomul nostru?

Privi gânditoare salonul. Camera, imensă, avea două ferestre mari care dădeau spre alea care lega ferma de șosea.

– O să-l punem aici, decise ea. În felul acesta, toată lumea care trece va putea să-l vadă. Există globuri și ghirlande în casă?

Katy scutură jalnic din cap.

– Tata n-a vrut niciodată să avem un pom de Crăciun.

Bess se stăpâni să spună ce avea în minte. Ruddy va avea ce să-i audă urechile.

– În cazul acesta va trebui să mergem să cutreierăm magazinele. Mă duc să-mi pun mantoul și să vorbesc cu tatăl tău. Unul din cowboy va accepta să ne conducă în oraș pentru a cumpăra tot ce ne trebuie.

– Vrei într-adevăr să vorbești cu tata?

– Evident.

Îl găsi în grajd, și-l așteptă cu răbdare să termine îngrijirea cailor împreună cu oamenii săi. Vântul iernii alerga nori imenși peste preria nesfârșită. Aerul era înțepător.

Ruddy ieși în sfârșit din grajd și o privi pe Bess înainte să-și aprindă o țigară.

– Doamna Langston dorește ceva? întrebă el, batjocoritor.

– Exact, domnule Langston. Doresc ca unul din oamenii dumitale să ne ducă în oraș ca să cumpărăm un pom de Crăciun și tot ce trebuie pentru el.

– Nu, răspunse el fără ezitare. Nu vreau pom de Crăciun în casa mea.

Bess avusese timp să-și pregătească argumentele pentru a-și apăra planul. Cu capul sus, îl măsură cu răceală. În blugi, cămașă albă, haină de piele de oaie, cizme și pălărie Stetson, scumpul și tandrul ei soț întruchipa mai mult ca oricând bărbatul visurilor sale.

– Înainte de căsătoria noastră, mi se pare că te-am auzit spunând că ar trebui să facem un efort pentru a înceta să ne mai certăm. Eu nu ți-am cerut încă nimic. Absolut nimic. Azi, îți cer jumătate din salon. Mai exact, jumătatea dinspre drum. Apoi, continuă ea neclintită, vreau un pom. N-are importanță ce pom, numai să fie verde. Vreau de asemenea decorațiuni, o curcă și un jambon.

– Ai intenția să le atârni în pomul tău?

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Vreau de asemenea să cumperi ceva pentru Katy. Un cadou pe care-l vei alege tu însuși și pe care-l vei pune personal sub pom. Refuz tot ce ar putea fi cumpărat de secretara ta.

Ruddy își scoase pălăria cu boruri largi și-și frecă gânditor piciorul cu ea.

– Mai vrei și altceva?

– Nu. Asta-i tot.

El izbucni într-un râs scurt.

– Așadar, acum e rândul meu. Crăciunul este pentru cei săraci cu duhul, care n-au nimic mai bun...

– Taci... îi porunci ea într-o suflare. Știi foarte bine ce reprezintă sărbătoarea de Crăciun și ar trebui să-ți fie rușine s-o împiedici pe propria ta fiică să se bucure de ea! Te-ai gândit cel puțin ce trebuie să simtă când colegii ei de școală îi povestesc despre Crăciunul lor și-i arată cadourile pe care le-au primit? După părerea ta, ea ce-ar putea să le spună?

El ridică din umeri.

– Crăciunul este o zi ca toate celelalte.

– Nu și pentru o fetiță! Și încă și mai puțin pentru o fetiță care și-a pierdut mama.

Ruddy scoase un oftat adânc.

– De acord, de acord! bombăni el. Du-te și cumpără un pom. Și o curcă. Și un jambon. Și tot ce mai dorești. Dar nu conta pe mine să te însoțesc la slujbă!

– Nu te neliniști. N-am intenția să te târăsc acolo cu forța. Mi-ar fi prea rușine să fiu văzută cu tine!

Se întoarce spre casă când el o prinse de braț.

– Unde te duci să cumperi pomul acela?

– Încă nu știu.

– Perfect. Vă duc eu în oraș.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Eu... mă gândeam să cer pe unul din oamenii tăi.

El îi caută privirea și nu i-o mai părăsi.

– Nu vrei să vin?

Incapabilă să răspundă, îl fixă în tăcere. Ca de fiecare dată când o ținea prizoniera ochilor lui, era aproape gata să uite certurile lor, toate reproșurile ei și să se arunce în brațele lui.

El fu cel care rupse tăcerea, cu o voce rece și autoritară.

– Ei bine, la drum! Am pierdut deja destul timp. Du-te și caut-o pe Katy.

Cu pălăria înfundată pe cap până la ochi, se îndreptă spre garaj.

Reacția lui era atât de neașteptată încât Bess nu se putu împiedica să rămână în gardă în timpul drumului.

– Trebuie să trec pe la biroul meu, anunță el când ajungeau la San Antonio. Vă las aici, și vă aștept peste două ore în fața lui Grand Hotel.

– Înțeles, șefule, răspunse Bess cu un surâs vesel.

El îi aruncă o privire furioasă. Indiferentă, ea coborî din mașină și o luă de mână pe Katy, care era radioasă. Apoi, din vârful degetelor, trimise o sărutare ușoară spre soțul ei. Acest gest avu drept rezultat să-l înfurie vizibil. El demară imediat, apăsând atât de tare pedala de accelerație încât motorul urlă.

– Dacă mai continuă astfel, va avea necazuri cu poliția, murmură Bess.

– Niciodată n-a condus așa, o asigură Katy. Știi, se poartă într-adevăr ciudat de când ești aici!

Râzând, Bess își scutură părul lung care, desfăcut brusc, îi căzu pe umeri.

– Este atât de frumos astăzi! spuse ea. Vino repede, avem doar două ore să ne facem cumpărăturile.

– Tata este într-adevăr de acord cu pomul?

– Dar bineînțeles, draga mea. Nu-i nici o problemă.

Începură prin a cumpăra o grămadă de ghirlande, o mulțime de globuri, beteală de pom, și tot felul de podoabe strălucitoare. În timp ce Katy făcea coadă la un cofetar renumit pentru bomboanele sale de ciocolată umplute, Bess cumpără aproape tot ce o auzise între timp că avea nevoie: cărți, creioane de machiaj pentru Carnaval... Plus un cadou născocit pe loc: un kilt splendid cu un mare ac aurit. Fără să stea prea mult pe gânduri, adăugă la cumpărăturile ei un mic

calculator de buzunar pe care Ruddy și-l dorea și o cravată oribilă pe care nu va putea decât s-o deteste. În dimineața Crăciunului, va hotărî ce cadou să-i dea.

La ora stabilită veni să le întâlnească în fața maiestuosului hotel din centrul orașului.

– Nici nu se pune problema să întârzii, anunță el. Astă seară este o reuniune a Comitetului crescătorilor de vite. Avem timp doar cât să cumpărăm amărâtul ăla de pom și să ne întoarcem acasă.

Bess îi zâmbi lui Katy, care se posomorâse.

– Nu-i nimic, draga mea. Vom reveni într-o zi amândouă și vom lua ceaiul la Grand Hotel, îți promit.

Ruddy îi aruncă o privire menită s-o înghețe și deschise radioul cu un gest brusc.

– Înțeleg că nu dai înapoi în fața nici unui sacrificiu, murmură el.

Radioul difuza un cântec melancolic și tânguitor, al cărui refren repetat până la greață sublinia disperarea unui îndrăgostit nefericit: „Sunt booolnav de dragoste! Inima mea va bate mereeeu pentru tine...”

Cum Bess privea în fața ei cu un zâmbet larg, Ruddy întrebă tăios:

– Se poate ști ce te amuză?

– Sunt booolnavă de dragoste, răspunse ea reluând refrenul cu o voce în falset. Pentru tine, inima mea va bate mereeeu...

De pe bancheta din spate, Katy izbucni în râs.

Cu un surâs discret în colțul gurii, Ruddy prinse între degete una din șuvițele aurii ale lui Bess.

– Ești într-adevăr unică în felul tău. De când ești aici, viața mea este dată peste cap.

– De aceea faci mutra asta acră? Eu credeam că așa ai venit pe lume: prost dispus!

– Fii atentă să nu mergi prea departe.

Ea ridică din umeri. De la căsătoria lor, era prima dată când petreceau împreună mai mult de cinci minute și încerca o delicioasă ameteală să-l provoace.

– Nu mă tem de tine. Strămoșii mei au supraviețuit la mii de pericole. Am cu cine semăna.

– Și eu la fel. Prin bunica din partea mamei, aparțin unuia din cele mai tari triburi apase.

Bess clătină din cap. Această ascendență se potrivea de minune cu fizicul lui puternic.

– Asta se vede, nu-i așa? întrebă el, surprizând privirea soției fixată asupra lui. Există fotografii în albumul de familie. Într-o zi va trebui să te uiți la ele cu Katy.

– Super! exclamă fetița. Vei vedea, este plin de apași și de comanși cu arcurile și săgețile lor. Se văd chiar la întoarcerea de la vânătoare, tăind în bucăți un bizon cu un cuțit așa de mare! adăugă ea îndepărtând palmele.

– Când eram mică, tata îmi povestea adesea istoria Vestului Îndepărtat, își aminti Bess. Era pasiunea lui. Avea o mulțime de cărți cu portrete ale șefilor de triburi indieni. Unii dintre ei

erau teribili. Dar îi găseam pe toți foarte frumoși, încheie ea sorbind din ochi pomeții proeminenți și părul ca pana corbului ale soțului ei.

– Privește, spuse el arătând cu degetul o pancartă de la marginea drumului, un negustor de brazi. Oprim?

Katy se repezi afară și alergă departe în fața lor.

– Este o prostie! bombăni el coborând. De ce să cumpăr un pom când avem o mulțime la fermă?

– Beneficiile din vânzare sunt destinate copiilor săraci, îi explică ea răbdător. Imaginează-ți că fiica ta n-avea norocul să trăiască la fermă.

Timp de o clipă, el îi căuta privirea cu o asemenea intensitate încât simți că tresare. Niciodată până acum nu avusese mai mult impresia că în fața ei este un străin despre care nu știa nimic...

– Banii nu aduc fericirea, continuă ea, întorcându-se. Dar când n-ai un bănuț, riști să nu cunoști altceva decât nefericirea.

Stingherit, el grăbi pasul.

– Vino, Katy ne face semn. A găsit un pom, se pare. Va trebui să-l decorezi, acum, te previn.

Bess izbucni în râs.

– Îmi place la nebunie să împodobesc brazi. Am cumpărat tot ce trebuie.

Un surâs lumină scurt fața lui Ruddy.

– Știu. O curcă și un jambon.

Surprinsă să-l vadă brusc atât de destins, își scutură râzând părul lung. În soare, strălucea ca aurul. Cu ochii ei sclipind

veseli, cu obraji roșii din cauza aerului rece, părea o prințesă fragilă dintr-un tărâm inaccesibil. Ruddy o privi gânditor o clipă, înainte de a ajunge la fiica lui.

Pomul găsit de aceasta era imens. El încercă în zadar s-o ajute să găsească altul și sfârși prin a ceda. În timp ce Bess și Katy mergeau să se refugieze la căldură în mașină, el rămase să achite această cheltuială stupidă. De departe, Bess observă că refuzase restul de la bancnota de o sută dolari pe care i-o întinsese casierului. Acest gest generos o emoționează atât de mult încât era gata să plângă. Desigur, nu era mare lucru, dar în ochii ei era ca și cum descoperea în Ruddy o mină de aur.

Ruddy instalează el însuși pomul în salon apoi, cu o ultimă privire de dezaprobare, anunță că va cina în oraș înainte să meargă la reuniunea sa.

Fernanda își ridică ochii spre cer.

— Asta nu mai înțeleg! Niciodată până acum nu mânca în oraș.

— Este furios, explică Bess. Din cauza bradului.

Mexicana își șterse mâinile pe șorțul ei alb scoțând un oftat adânc.

— La noi acasă, făceam doar o iesle. Dar acest pom este foarte frumos.

— Și noi avem o iesle! exclamă Katy. Bess a ales-o în această după-amiază. Și mai avem ghirlande, globuri și tot

felul de lucruri frumoase! Trebuie s-o sun imediat pe Diana să-i povestesc! O cunosc, va fi nebună de gelozie!

O urmărire cu privirea cum se repezea la telefon.

– Este atât de fericită! murmură Fernanda. Este o adevărată plăcere s-o văd. Oamenii mi-au spus că domnul Langston avea oroare de sărbători.

Bess profită că erau singure pentru a-i împărtăși planurile ei Fernandei. Anul acesta – pentru prima oară de cât timp? – toată lumea de la fermă va sărbători Crăciunul.

– Aveam o carte de rețete speciale... murmură ea. Am să-i telefoniez administratorului pe care Ruddy l-a angajat să se ocupe de Oakgrove. Dacă se grăbește, o vom primi la timp.

Cu un surâs fericit, se repezi la rândul ei la telefon. Ca om de cuvânt, Ruddy își respecta partea lui de contract.

Imediat după încheierea ceremoniei, cu acțiunile ei în buzunar angajase un om de încredere ca să vegheze asupra locuinței strămoșești a soției lui. Și acum, îi ceda și stăpânirea unei jumătăți din salon!

– El nu vroia un pom în casa lui, îi mărturisi Bess menajerei. Dar fiindcă suntem căsătoriți, îmi imaginez că pot dispune după placul meu de jumătate din salon, nu?

Fernanda izbucni în râs.

– Îl faceți să joace cum îi cântați, senora. Nu l-am văzut niciodată într-o asemenea stare. Înjură toată ziua, nu mai mănâncă, trăneste ușile pe întrecute... dar de multe ori l-am văzut zâmbind când vă privește fără să știți. Dacăți vedea acest zâmbet, senora! Este realmente al unui bărbat fericit cu soarta lui!

Bess se feri să facă vreun comentariu.

Fernanda n-avea decât să-și păstreze iluziile ei. Era preferabil pentru toată lumea. Dar ea era cea mai în măsură să știe că Ruddy dorea s-o țină la distanță și că va respecta până la capăt contractul căsătoriei lor de conveniență.

Își petrecură toate trei seara împodobind pomul. Când, la sfârșit, Bess stinse luminile și aprinse ghirlanda de becuri electrice, Katy scoase o exclamație de bucurie. Niciodată nu văzuse ceva atât de frumos!

— Oh, ce mult te iubesc! strigă ea aruncându-se de gâtul lui Bess.

Apoi fugi în camera ei fără să-i lase timp tinerei să răspundă.

Cu ochii umezi, Bess întârzie în salon. Cine s-ar fi gândit că fetița va acorda atâta importanță acestei sărbători? Amintirile din propria ei copilărie îi reveneau în memorie.

Formau o familie atât de fericită, atât de unită, înainte de moartea tatălui ei! Și apoi, mama ei se recăsătorise cu tatăl lui Crystal și lumea i s-a părut că se prăbușește. Din fericire, printre frământări și în pofida singurătății sale se sprijinise întotdeauna pe amintirile dragi ale trecutului pentru a găsi forța să crească și să continue. De aceea se simțea fără îndoială gata să se bată pentru ca micuța Katy să cunoască și ea bucuriile a căror amintire o vor însoți toată viața.

În mod straniu, Ruddy nu făcu nici o remarcă dezagreabilă în legătură cu pomul. Se mulțumi să-l ignore, ca și cum nu

exista. Totuși, cu două zile înaintea Crăciunului, Bess îl văzu întorcându-se acasă cu un pachet mare legat cu o fundă pe care se duse să-l închidă în camera lui. Atmosfera părea destinsă. Pentru prima dată după sosirea la fermă, Bess îndrăznea chiar să spere că situația nu putea să evolueze altfel decât favorabil.

Singura notă falsă din toată această perioadă a fost cartea poștală pe care o primise din Franța. Crystal regreta că nu asistase la căsătoria lor. Fusesse în călătorie și abia revenise. În compensație, ea se anunță pentru sărbătorile de la sfârșitul anului pe care dorea să le petreacă cu proaspeții căsătoriți și cu fetița lor.

Imediat, mari neliniști se treziră în inima lui Bess. Crystal era ultima persoană pe care dorea s-o vadă la fermă. Sora sa vitregă era prea frumoasă, prea seducătoare. Se purtase întotdeauna ca un copil răsfățat și până acum Bess nu se răzvrătise niciodată. Fără îndoială pentru că n-avusese nimic de pierdut. Dar acum era altceva. Acum o avea pe Katy și cel puțin speranța că într-o zi ar putea avea cu Ruddy o relație demnă de visurile ei din tinerețe.

Sosirea lui Crystal risca să strice totul. Pe un cer aproape senin, era ca și cum se anunța un uragan teribil.

Capitolul 5

În seara de Crăciun, Ruddy intră în sufragerie în momentul când Bess termina de aranjat masa.

– Se poate ști ce înseamnă toate fandoselile astea? Întrebă el cu vocea lui tăioasă.

Ea încremeni, cu mâinile pe șervetul fin de in alb pe care încerca să-l împăturească artistic.

– Pun masa, răspunse ea calm.

El o măsură cu o privire ironică și despături șervetul cu un gest brusc.

– Este un șervet, nu? Atunci, de ce vrei să faci din el o floare? Suntem în Texas, Bess. La mii de kilometri de plantația ta.

– Chiar și în Texas există restaurante unde se strâng șervetele în felul acesta în zile de sărbătoare. Dar evident, tu preferi fără îndoială să te ștergi la gură cu fața de masă sau cu mâneca hainei, ca un sălbatic?

– Ei poftim! Bănuiam că vei ajunge într-o zi să-mi reproșezi lipsa de educație.

– N-am spus asta.

Imperturbabil, se întoarce la lucrul ei, aranjând cu pasiune argintăria și cristalurile pe fața de masă albă.

– Atunci explică-mi de ce mă tratezi cu atâta răceală tot timpul?

Ea scoase un oftat obosit.

– Ruddy, ne promisesem să nu mai căutăm prilej de ceartă.

– Crezi într-adevăr că putem să ne purtăm ca și când nu s-a întâmplat nimic? De când ești aici, am impresia că trăiesc deasupra unui vulcan! Degeaba încerc, nu-mi amintesc să fi cunoscut o singură femeie care să aibă un efect atât de dezastruos asupra mea.

Bess se tulbură vizibil. Fără să vrea, în singurătatea camerei sale, se întreba adesea cum fusese viața amoroasă a lui Ruddy până în prezent. Ideea că putuse să țină alte femei în brațele lui o umplea de o furie neputincioasă. Degeaba se întoarce, pentru că el îi remarcase tulburarea.

– Nu vorbeam despre ceea ce gândești, murmură el.

– Acum îmi citești și gândurile?

El izbucni într-un râs lipsit de veselie.

– Cum vrei. Este adevărat că o tânără de familie bună n-ar trebui să se preocupe de asemenea „treburi“ cum se spune în mediul tău, unde niciodată nu se spune lucrurilor pe nume.

Prefăcându-se că nu înțelege, se întoarce spre el cu un zâmbet larg.

– Katy nu va întârzia să coboare. Fii amabil și nu râde de ea. I-am cumpărat o rochie nouă pentru sărbători.

– Mi se pare că n-am răs niciodată de fiica mea.

– Nu, dar nici n-ai felicitat-o vreodată. Vrei să faci un efort?

– Fii atentă, draga mea, spuse el cu blândețe. Răbdarea mea are limite.

Asta era prima dată când i se adresa astfel. Tulburată în cel mai înalt grad, își căută refugiul într-o replică usturătoare.

– De când cowboyul național are răbdare?

– Având în vedere circumstanțele, consider că am multă răbdare.

Intonația aproape mângâietoare a lui Ruddy o făcu pe Bess să-și ridice ochii. Privirea ei o întâlni pe aceea a soțului și avu impresia că lumea din jurul ei se clătina. Un lung fior o străbătu. Cu respirația grea, îl văzu apropiindu-se...

Fără un cuvânt, el își trecu un braț în jurul taliei ei. Ochi în ochi, își ridică mâna spre fața tinerei femei și-i atinse ușor buzele cu vârful degetelor.

Cu obrajii în flăcări, ea inspiră profund.

– Destinde-te, murmură el. De ani de zile mă întreb ce gust pot avea buzele tale.

Incapabilă să formuleze cel mai mic răspuns, Bess fremătă din tot corpul. Simțea că era gata să se prăbușească în brațele lui Ruddy. Picioarele păreau că n-o mai susțin. Profund tulburată, se agăța ca de un colac de salvare de privirea cu care el îi fixa buzele întredeschise. O privire pe care nu i-o cunoștea, emoționată și în același timp arzătoare.

– Sunt bărbat, spuse el după o lungă tăcere. Se pare că adeseori uiți asta.

Inima lui Bess bătea nebunește. Cuprinsă de panică, vru să se îndepărteze, dar Ruddy își spori imediat strânsoarea.

– Nu fugi de mine, Bess. N-o să te mănânc, să știi. Nu imediat, în orice caz. Aș vrea doar să știu de ce ești atât de rece cu mine.

– Pentru că ești imposibil! Mă obligi să-mi părăsesc casa, mă forțezi să mă căsătoresc cu tine și te întrebi de ce păstrez distanța!

– Nu căuta scuze nepotrivite, Bess. Știi foarte bine despre ce vorbesc. Este mult timp de când mă eviți. Ai făcut-o deja acum doi ani.

– Încerc... încerc doar să mă apăr.

El suspină.

– Recunosc că nu sunt întotdeauna tandru cu tine.

Ea îl privi lung, dezarmată de a-l auzi că recunoaște adevărul.

– Știi de ce se întâmplă să fiu puțin cam aspru? Continuă el.

– Evident! Nu-ți plac.

– Dumnezeu, cât ești de naivă! zise el râzând. Cu cât trece timpul, cu atât mai mult mă faci să mă gândesc la orhideele de pe plantația ta dragă. În legătură cu asta, încetează să pui flori în biroul meu. Oamenii mei încep să bârfească.

– De ce? Nu înțeleg care este răul. Oamenii tăi sunt, ca și tine, incapabili să profite de bucuriile simple ale vieții.

– Oh, fără morală, te rog. Începi cu un pom de Crăciun, ghirlande și nu mai știi ce... și vei sfârși prin a coase dantele lenjeriei mele de corp!

Cuprinsă de un râs nebun la această idee, își răsturnă grațios capul pe spate și pufni în râs cu palma la gură.

Cu un gest impulsiv, Ruddy o trase spre el.

Râsul lui Bess se opri brusc. Simți sub palma ei inima lui Ruddy bătând cu lovituri surde. El o strânse mai tare și-i privi mâna captivă.

– Ai degete de pianistă, murmură el. Îmi plac foarte mult mâinile tale, Bess.

Ea era atât de tulburată încât de-abia înțelegea ce-i spunea. Totul mergea mult prea repede. Nu era vorba atât de rapiditate cât de intensitate... Crezu că leșină când, descheindu-și nasturii cămășii, o invită să-și strecoare mâna pe pielea lui.

Îi încercă cu timiditate căldura, înainte de a risca o mângâiere. Privirea lui Ruddy se aprinse, ochii lui verzi străluceau ca niște nestemate.

– Dă-mi buzele tale... spuse el dintr-o suflare.

Tăcută, ea se ridică în vârful picioarelor ca să-i ofere gura ei, și senzații necunoscute o copleșiră asemenea unor valuri de fericire.

Atunci din instinct, își înnodă brațele în jurul gâtului lui în timp ce el o strângea cu o pasiune stupefiantă. Rămaseră o clipă astfel uniți, parcă sudați unul de altul.

Ruddy fu primul care-și reveni. Își slăbi strânsoarea, apoi se îndepărtă cu fața brusc întunecată.

Derutată, amețită, ea îl privi fără să înțeleagă și căută primul pretext care-i veni în minte pentru a face între ei o aparență de comunicare.

– Noi vom merge la slujbă cu Katy, spuse ea cu voce tremurătoare. Ți-ar plăcea să vii cu noi?

– Nu.

Dacă n-ar fi fost atât de tulburată, lui Bess nu i-ar fi scăpat cât de emoționat era și el. Frapată de bruschetea vocii lui, se întoarse contrariată.

– Voi cina în oraș, anunță el. Vei putea s-o ai pe Katy pentru tine singură!

– Este fiica ta, Ruddy... începu ea.

Din trei pași, el ajunsese la ușă.

– Îmi pare rău, mormăi el. N-aș suporta prezența ta nici o secundă în plus. Trebuie să părăsesc această casă!

Când auzi că se trănțește ușa în spatele lui, Bess se lăsă să cadă într-un fotoliu. Niciodată nu fusese atât de nefericită. În același timp, niciodată nu fusese atât de minunat de fericită ca în urmă cu un minut.

Cu lacrimi în ochi, i se alătură Fernandei în bucătărie pentru a veghea asupra ultimelor pregătiri ale cinei. Și când Katy coborî, se forță s-o întâmpine cu un zâmbet larg, apoi inventă o scuză pentru a justifica absența tatălui ei: „invitat în ultima clipă de Comisia agricolă“. Decepția fetei nu dură decât câteva minute. Nu însă și a lui Bess. Pentru prima dată în viața ei, Katy făcuse un efort pentru a-și supune părul ciufulit. Cu rochia ei roșie, era încântătoare și părea aproape

o tânără fată. Din păcate, lui Ruddy părea să nu-i pese. Nici măcar nu era capabil să rămână destul timp acasă ca să-și vadă fetița. În ochii lui Bess, era o greșală de neiertat.

După liturghia de noapte și cina somptuoasă pe care au împărțit-o, Katy și Bess mai întârziară pentru un afectuos tete-a-tete între femei. Îmbrăcate în cămăși de noapte vapoase, se urcară în patul mare al lui Bess. Fetița era inepuizabilă și voia să știe totul despre Crăciunul copilăriei sale, acolo, pe acea plantație de vis unde ea nu fusese încă niciodată.

– Nu regreti că te afli aici? o întrebă ea. Nu regreti că te-ai căsătorit cu tatăl meu?

– Oh, pentru nimic în lume! Și în plus, acum am o fetiță adorabilă!

– Am să-ți spun un secret, l-am auzit pe tata spunându-i domnului Teague că semeni cu o zână din povești. Este foarte romantic, nu?

Bess se mulțumi s-o sărute cu tandrețe.

Păstră pentru ea ideea care-i trecea prin minte: există zâne de toate felurile. Cu siguranță, Ruddy n-o compara cu una dintre cele care pot lua diverse înfățișări pentru a înșela oamenii.

Ea se întinse, căscând.

– Draga mea, cad de somn. Măine este Crăciunul, trebuie să fii în formă. Hai să dormim, acum.

Katy se strecură încet din pat.

- Noapte bună, Bess. Eu sunt foarte fericită că trăiești aici.
- Și eu la fel, draga mea. Și...

Intrarea lui Ruddy o întrerupse brusc.

Nici măcar nu-și dăduse osteneala să bată la ușă. Cu părul ciufulit și ochii scânteietori, părea foarte mulțumit de el.

- Așadar, sărbătoriți? întrebă el.

– Eram doar pe punctul să ne spunem noapte bună, răspunse Bess.

Ca și cum fusese prinsă în greșeală, se redresă rapid, făcând să alunece fără să-și dea seama bretele cămășii de noapte. În ochii lui Ruddy se aprinse imediat o lumină care-i dezvălui brusc lui Bess ce putere exercita asupra lui. În mod conștient de data asta, nu făcu nici un gest să-și pună toaleta în ordine când se aplecă s-o sărute pe fetiță.

– Noapte bună, tată, spuse cu veselie Katy ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-i da o sărutare tatălui ei. Ar fi trebuit să vii cu noi la biserică. A fost super! Chiar și domnul preot mi-a spus că sunt foarte frumoasă, adăugă ea, umflându-se în pene într-un fel comic și totodată emoționant. Noapte bună, repetă ea. Pe mâine.

- Noapte bună, scumpo, răspunseră amândoi.

Micuța dispăru, închizând încet ușa în urma ei.

– Ar fi vrut să merg la biserică! bombăni Ruddy pe un ton iritat. Casa e plină de ghirlande și tu mi-ai întors viața pe dos! Uneori mă întreb până unde vei merge, draga mea...

Ea își simți din nou inima bătând nebunește. Dacă își lua obiceiul să-i adreseze cuvinte tandre, prefera să nu fie în derâdere. Altfel, va fi și mai dificil pentru ea să se apere de propriile sentimente.

– Slujba a fost într-adevăr foarte frumoasă. Și Katy a fost realmente fermecătoare.

– Și tu la fel. Toate aceste dantele... murmură el, arătând cu degetul decolteul cămășii ei de noapte. O faci dinadins?

– Cum? Eu... eu nu puteam să știu că vei veni... aici, bâigui ea, cu gâtul strâns de emoție.

– Evident, nu puteai să știi. În schimb, am văzut că ți-ai lăsat bretelele să-ți alunece de pe umeri.

Cu un surâs, se așază greoi pe marginea patului, ca să adauge:

– Ai observat că te priveam și n-ai făcut nimic să mă împiedici.

Aplecat spre ea, o fixă drept în ochi.

– Noi am trecut de vârsta jocului de-a v-ați ascunselea, Bess. Dacă dorești să mergi mai departe, spune-o.

Cu un deget, coborî puțin mai mult bretelele pe umerii goi ai tinerei femei. Materialul fin alunecă brusc, dezvăluind în plină lumină perfecțiunea bustului.

Incapabilă de cel mai mic gest, Bess își reținu răsuflarea. Până acum, nici un bărbat n-o sorbise în felul acesta din ochi. Intensitatea privirii lui Ruddy o paraliza în timp ce în ea urcau senzații necunoscute și extrem de plăcute. Era atât de tulburată încât rămăsese fără grai, emoția ei neputându-se exprima decât prin tremurul slab al buzelor.

– Ce sensibilitate... murmură el. Ai crede că nici un bărbat nu te-a privit vreodată în felul acesta!

Ea se mulțumi să scuture din cap a negație.

– Este adevărat? se miră el chiar dacă acest adevăr i se părea de neconceput.

Ea își plecă încet privirea.

– Nu am suficient farmec pentru a reține atenția.

– Sst! Nu spune prostii! Dimpotrivă, ești foarte frumoasă. Frumoasă și delicată. Când te văd astfel, mă gândesc la marile cochilii de melci marini de pe o plajă exotică.... Este adevărat, Bess, ești atât de frumoasă încât nu mai știu ce-i cu mine.

Emoția din vocea lui o copleși cu o fericire nemărginită. Niciodată n-ar fi visat bucuria de a-i oferi această plăcere: să-i admire unica ei nuditate. Dar asta nu era destul. În ea creștea o dorință imperioasă. Ar fi vrut atât de mult ca Ruddy să se apropie mai mult, s-o sărute...

Îndrăzneala acestui gând o făcu să roșească ușor.

– Suntem căsătoriți, spuse el atunci. Nu trebuie să-ți fie rușine, draga mea.

– Eu... știu... dar...

El surâse și, cu vârful degetelor, atinse ușor obrazul ei fierbinte.

– Ești încă atât de tânără, atât de plină de iluzii! Ar fi trebuit să am generozitatea să te las în pace. Acum este prea târziu, dar voi face tot posibilul să n-ai de-a face cu urâtenia și meschinăriile vieții.

Nervos, se ridică și se postă în fața ferestrei, întors cu spatele. Bess se încruntă, disperată să fie părăsită astfel.

– Ruddy? îl chemă ea.

El se răsuci pe călcâie și, fără voia lui schiță gestul de a-și duce mâna în fața ochilor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, acoperă-te, Bess! spuse el furios. Am băut prea mult whisky și sunt luni de zile de când n-am mai atins o femeie!

Ascultătoare, ea își aranjă cămașa de noapte cu o mână tremurătoare.

– Și eu? Nu-ți plac? Nu mă dorești, conchise ea cu răceală, pentru a-și ascunde tremurul din glas.

Ruddy izbucni în râs.

– Ah! Ai fi mirată să știi tot ce doresc, dar sunt realist. Știu ce-mi este interzis.

Nemișcat, se detașa în deschizătura ferestrei, la lumina slabă a unei nopți senine cu un cer plin de stele. Îmbujorată, Bess îl privea. Cât de frumos i se părea în forța sa virilă! Dacă ar fi îndrăznit, ar fi alergat să se arunce de gâtul lui pentru a-i simți brațele închizându-se în jurul ei. Desigur, băuse mai mult decât de obicei, dar nu-i purta pică. Dimpotrivă, presimțea că nu va uita niciodată noaptea aceea. Amintirea mângâierilor oferite de privirea lui Ruddy, vocea lui Ruddy, îi vor fi dragi toată viața. Aceste momente veneau deja să se adauge comorilor acumulate în cursul copilăriei, când acest cowboy inflexibil îi părea întruchiparea, trăsătură cu trăsătură, a lui Făt-Frumos pe care-l aștepta fără să spere.

– La naiba! mormăi el, voiam să rămânem la această căsătorie de convenință! Nu mi-am schimbat părerea. Urăsc complicațiile!

Readusă brusc la clipa prezentă, ea ridică tonul.

– Atunci, oprește-te să le crezi! Și pentru început, nu te mai apropia de mine.

– Și tu, oprește-te să mă provoci! Nu sunt de lemn!

– Mă voi forța să nu uit, promise ea cu un suspin dezamăgit. Pot să te întreb ceva? adăugă ea, sperând astfel să revină pe un teren mai puțin primejdios. De ce n-ai făcut niciodată un pom de Crăciun?

Descumpănit, o măsură cu o privire întunecată.

– N-am bănuیت niciodată câtă importanță putea să aibă pentru Katy. Până în prezent, se părea că nu-i păsa de asta. Și aveam alte griji. Ea s-a schimbat mult în acest timp, continuă el gânditor. Ca o floare care se deschide. Tu i-ai cucerit inima, și eu n-am nimic de spus deoarece asta-i place. Ai grijă doar să nu încerci să faci la fel și cu mine.

Rănită, ea izbucni într-un râs trist.

– N-ai de ce să te temi! Nu sunt departe să cred că nu ai așa ceva. Oricum, problema este rezolvată dinainte, deoarece nu mă dorești.

El ridică din umeri.

– Ba da. De exemplu, mai devreme, jos, când te-am atras în brațele mele, te doream nebunește.

Văzând că devenise stacojie, adăugă, ironic:

- Hotărât lucru, ești într-adevăr o tânără nevinovată!
- N-a fost tocmai o chestiune de alegere. Se întâmplă doar că sora mea avea mai mult farmec decât mine.
- Ea ți-a suflat toți iubiții?
- Până la ultimul. Era suficient să-și facă apariția pentru ca ei să dispară, să se volatilizeze.
- În cazul acesta, n-ai ce regreta. Cu siguranță, nu meritau osteneala.

O tăcere încordată se instalează. Bess profită pentru a încerca să vadă clar în ea. În mod excepțional, în seara asta Ruddy părea mai puțin inaccesibil decât de obicei. Era poate o șansă. Dacă într-un fel sau altul ar reuși să stabilească legături mai puternice cu el...

Dar nu. Pe cine încerca oare să amăgească? Adevărul era mai crud: dorea pur și simplu, foarte firesc, să facă dragoste, pentru prima dată în viața sa, cu el.

- Ruddy... spuse ea cu o voce abia auzită. Dacă ai dormi aici?

El o fixă cu o privire întunecată.

- Mă inviți în patul tău?

Cu gâtul uscat, ea își umezi buzele.

- Dacă vrei.

- Nici măcar nu-ți imaginezi cât de mult!

Atunci, ea se ridică. Hotărârea odată luată, nimic n-ar mai fi putut-o opri... În fața lui, nemișcată, făcu să alunece bretelele luxoasei cămăși de noapte și aceasta curse de-a lungul corpului ei pentru a se opri în corolă la picioarele ei.

Ruddy o contemplă cu o privire nebună de dorință.

– Ești minunată... murmură el, cu respirația grea. Exact ca în visele mele. Atât de frumoasă, atât de dezirabilă. Nu mă tenta, scumpo....

– De ce?

– Dacă am face vreodată un copil?

Fața lui Bess se luminează de o încântare nespusă.

– Oh, mi-ar plăcea să port acest copil, Ruddy.

El se cutremură din tot corpul întins spre ea.

– Bess...

– Ai vrea, spune, ai vrea să avem un fiu?

Cu o mână, o trase spre el, strângându-i corpul în brațe. Cu capul înfundat în părul ei, răspunse cu o voce prost stăpânită:

– Oh, da, mi-ar plăcea să avem un fiu. Te doresc atât de mult! Dar...

– Da?

– Este imposibil.

– De ce, Ruddy?

Cu Bess în brațe, începu pentru prima dată după ani lungi să scoată la lumină teribilele amintiri pe care le păstra îngropate în adâncul lui după plecarea spre Vietnam.

Acest război, în care se trezise – ca și alte mii de oameni – angajat fără voia lui, din care se întorsese mai mult mort decât viu. Luptele nu-l maturizaseră. În contact cu moartea și cu ororile războiului, ajunsese să fie dezgustat de viață și să urască. Mai ales să urască.

Prin frânturi de fraze, reconstitui pentru ea toată povestea. Un coșmar. Singura legătură pe care o păstra cu viața era fiica sa. Dar din ziua întoarcerii sale, nu încetase să tremure la gândul să nu fie la fel ca acei părinți răi care, fără voia lor, își influențau copii cu temperamentul lor blazat. Se temea că tot ce atingea putea să-l lase fără viață. Dincolo de deprimarea lui, nu putea împiedica gândul că purta moartea în el.

– Înțeleg, spuse ea. Dar orice ți s-a putut întâmpla, acum ești aici, Ruddy. Și sunt și eu lângă tine.

Ea simți cum îl străbate un fior, când spuse:

– N-aș vrea să ai regrete mâine, când te trezești, Bess.

– Voi vedea ce-mi rezervă viitorul. Te rog, acum, te rog...

El o întrerupse cu o îmbrățișare furioasă.

– Nu trebuie să mă implori, Bess, spuse el punând stăpânire pe gura ei într-o sărutare posesivă și sălbatică.

În clipa următoare, o purta în brațe ca s-o așeze pe pat.

– Iartă-mă, murmură el, îndepărtându-se. Te părăsesc doar o clipă, să mă dezbrac.

Gol, se întinse lângă ea, pentru a-i mângâia gura cu vârful buzelor.

– Ți promit să fiu foarte atent, șopti el. Ai dreptul la toată blândețea mea. Dar sunt atât de plin de ardoare, doamnă Langston, încât sper să nu te șochez prea mult.

Lui Bess i-ar fi fost greu să-i răspundă. Fiecare din cuvintele pe care i le adresa, fiecare mângâiere, o copleșeau. Se minuna

să descopere în ea asemenea abilități de fericire. În sfârșit, soțul ei îi apărea așa cum îl dorise întotdeauna, fără armura lui strălucitoare.

– Nu credeam că erai atât de... blând, murmură ea când riscă să-l mângâie.

Când el se încordă, ea se opri, ezitantă.

– Eu nu știu cum să procedez, Ruddy... Spune-mi, ghidează-mă...

În ochii soțului ei, citi atunci o asemenea pasiune încât găsi singură căile pe care le inventă inima ei. Încetul cu încetul, uitându-și timiditatea și pudoarea, exploră corpul lui Ruddy, gustând savoarea pielii lui, mirosul părului, dulceața aspră a buzelor sale.

Nemișcat, încântat, el o lăsa îndelung să se aventureze spre întâlnirea dorinței lui, înainte s-o ia în brațe ca s-o întindă lângă el.

Îndată ce se aplecă asupra ei, ea descoperi o altă plăcere. I se părea că îi redesena corpul, dându-i alte forme trezite de fiecare din sărutările lui. Și curând, pierdu orice noțiune asupra timpului. Nu mai existau decât aceste mii de senzații amețitoare care, pas cu pas, o conduceau spre ultima metamorfoză a adolescenței.

Niciodată, nici măcar cu cail pe care-i iubea atât de mult, nu-l văzuse pe Ruddy însuflețit de o asemenea tandrețe. Vocea lui atât de blândă, mâinile lui atât de ușoare, privirea lui atât de luminoasă și fierbinte o învăluiau ca mătasea cea mai scumpă.

În inima ei bătând gata să se rupă se amestecau accente de blândețe și de forțe tumultuoase, triumfătoare. Din instinct, se modela după corpul lui Ruddy, adaptându-se mișcărilor lui, abandonându-se înflăcăării lui, lăsându-se îndrumată cu toată încrederea.

Abia dacă-i scăpă un strigăt când, arcuită în brațele lui, întâmpină senzațiile cu totul noi pe care i le trezea în adâncul cel mai intim al ființei ei.

Agățată de umerii lui, se simți dusă de un val și mai înalt și, de foarte departe, ca de pe un alt țărm, îl auzi deasupra ei pe Ruddy într-o descărcare de extaz și împlinire.

Un timp care i se păru o eternitate, rămase nemișcată, cuibărită în brațele lui, uimită și tremurând în fața necunoscutului pe care el i-l dezvăluisese.

Încet, deschise în sfârșit ochii ca să-l privească pe prințul ei, celui de care se simțea dintr-o dată atât de mândră că i se dăruise în întregime.

– Nu ești prea decepționată? întrebă el cu tandrețe.

– Mi-era teamă, mărturisi ea. Teamă de... a deveni femeie!

Rosind, își ascunse fața la umărul soțului ei înainte de a se ridica pentru a-l săruta.

Radiind de fericire, el o răsturnă pe perne.

– Acum că ești femeie, frumoasa mea, va trebui să te ocupi puțin de mine....

Bess nu-și imaginase niciodată că noaptea putea fi atât de lungă și totodată atât de scurtă. Zorile o găsiră moleșită în brațele soțului ei, uimită și satisfăcută să descopere că erau stăpâniți de aceeași ardoare nebună.

Din păcate, amantul pasionat din timpul nopții dispăruse odată cu primele raze ale soarelui. Zorile ezitau încă la ferestre, când cu o figură întunecată, Ruddy se ridică să se îmbrace în penumbră.

Ea deschise ochii ca să-l descopere îmbrăcat din cap până în picioare, nemișcat lângă pat.

– Și acum, ești mai avansată, îmi închipui? spuse el cu vocea lui obișnuită, rece și tăioasă. Știi că te doresc ca un nebun. Dar să nu crezi că asta îți permite să mă duci de vârful nasului. Sper numai că ai fost sinceră când ai vorbit de acel eventual copil.

Surprinsă, ea îl privi fără să înțeleagă.

– Ruddy... și tu spuneai că dorești acest copil.

– Pe tine te doream, frumoasa mea... Aș fi acceptat orice... whiskyul mi s-a urcat la cap, dar fără îndoială nu la fel de mult ca această dorință blestemată... Nu-ți face iluzii, Bess. Te doresc, este adevărat. Asta nu înseamnă că te iubesc.

Uluită, își înfundă capul în pernă și dădu frâu liber lacrimilor. În timpul unei nopți de dragoste, crezuse că visul ei devenea realitate. Orbită de pasiune, crezuse în bucuria, în fericirea împărtășită. Toate astea nu erau la urma urmei decât amăgire, ca și căsătoria și viața lor conjugală.

— Nu servește la nimic să plângi, mai zise el. La urma urmei, tu ești cea care a insistat.

Mai întârzie o clipă lângă pat, ca și cum ezita să mai adauge ceva. Apoi plecă, și ușa pocni ca o lovitură de tunet în urma lui.

Bess rămase ca fulgerată. Ce-ar fi putut să spună, sau să facă? În trei fraze, cel pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume o zdrobise și o abandonase.

Capitolul 6

Lui Bess nu-i fusese niciodată atât de greu să se ridice din pat. Îmbracă mașinal rochia de jersey gri pe care o purta în ziua sosirii sale și își adună părul lung și blond într-un coc strâns. Nici măcar nu-și dădu osteneala să se machieze. Nimeni n-o va vedea, în afară de Ruddy, și nu-i păsa de ce putea să creadă.

— Visase atât de mult la el, îl iubise atât de mult! Tremurase în brațele lui de dorință și de plăcere, ascultându-i confidențe pe care niciodată nu le făcuse altcuiva și-l văzuse râzând. Din păcate, dimineată, totul se spulberase. Rana lui Ruddy era mult mai profundă decât crezuse, mult mai vie. Își dădea măcar seama de cruzimea lui? Prefera să aibă îndoieli, dar începea să creadă că suferea de cea mai îngrozitoare dintre infirmități: incapacitatea de a iubi.

Cu un mic surâs gătit, se privi în oglindă. În fond, crezuse cu adevărat că va reuși să-l schimbe. Ce naivitate! Totuși, el

nu-i ascunsese nimic. De la început, îi tot repetase: ceea ce voia, erau acțiunile ei și un substitut care să servească drept mamă fiicei lui.

Acum, voia de asemenea și o femeie. Cum se căsătorise cu el, de acum înainte își va împărți nopțile cu el. Fie. Dar niciodată, își promise ea, nu se va mai lăsa cuprinsă de pasiunea pe care o trezea în ea. Niciodată nu-și va mai asuma riscul de a-l auzi reproșându-i că-l tentează.

Furioasă, puse peria de păr pe măsuta de toaletă. Dacă măcar ar fi refuzat să-l urmeze la Grand Mesquite! Dacă măcar nu i s-ar fi dăruit!

Cu un suspin, se ridică. Din dragoste pentru Katy, trebuia să facă o figură bună și să pretindă că totul mergea mai bine ca niciodată. Într-o clipă, se duse să pună sub brad cadourile pe care le pregătise, inclusiv cel rezervat lui Ruddy și urcă apoi la etaj.

Intră în camera fetei în vârful picioarelor și zâmbi veselă când ea deschise ochii.

– Katy, o chemă ea blând. Moș Crăciun trebuie să fi trecut. Vrei să cobori să vezi ce este sub pom?

Katy sări din pat să-și ia papucii și capotul.

Mână în mână, coborâră scara. Sub brad se aflau acum și alte cadouri alături de ale ei. O intrigă un pachet mare, dreptunghiular, împachetat în hârtie specială și legat cu o panglică aurie. Ce conținea oare? Un cadou de la Fernanda, poate.

– Nu crezi că ar trebui să merg să-l caut pe tata? întrebă copila.
– Foarte bună idee. Dacă te-ai duce să bați la ușa camerei lui, draga mea?

– Nu-i nevoie, răspunse Ruddy, intrând cu o ceașcă de cafea în mână. Și eu m-am trezit devreme.

În afară de blugi, nu purta nimic. Cu picioarele goale și bustul gol, afișa un aer straniu și un zâmbet enigmatic.

Bess îi evită privirea. Încercă chiar să scape de prezența lui. În zadar. El o urmă în salon și ea se înfioră simțindu-l atât de aproape.

– Voi ai să mă vezi despachetându-mi cadourile? Spuse Katy râzând. Atunci, vino, adăugă ea, trăgându-l de mână. Iată-l pe al tău, sper că o să-ți placă.

Ruddy se așează pe covor pentru a descoperi cutia pentru țigări pe care fiica sa o cumpărase din economiile ei.

– Minunat, murmură el din vârful buzelor.

Bess știa că nu se va folosi de ea. Deja o prevenise pe Katy că așa se va întâmpla, dar fetița nu vruse să audă nimic. Era singurul cadou pe care voia să i-l facă și cu atât mai rău dacă va rămâne în fundul unui sertar.

– Oh! Tată, mulțumesc! strigă ea, desfăcând ambalajul unui aparat de fotografiat înzestrat cu un bliț automatic. N-ai uitat!

– Ar fi fost greu, mormăi el, când ea se aruncă de gâtul lui ca să-l sărute.

Bess nu se putu împiedica să râdă amintindu-și nenumăratele aluzii ale micuței, în fiecare dimineață la micul dejun.

– Și tu, Bess, nu-ți deschizi cadourile? Întrebă Ruddy, fără a îndrăzni s-o privească.

– Ține, Bess! strigă Katy, întinzându-i un mic pachet. Este pentru tine.

– Nu este cel la care mă gândeam, mormăi Ruddy, dar deschide-l.

Bess desfăcu panglica și hârtia, înainte de a o îmbrățișa pe Katy gata s-o înăbușe.

– Mulțumesc, draga mea. Este parfumul meu preferat.

Fetița sări după aceea în sus de bucurie descoperind un joc electronic de buzunar agățat de o ramură de brad.

– Super! ți-pă ea. Este de la tine, Bess? De la tine, tată? Oh! Mulțumesc! Mulțumesc!

Ruddy se aplecă sub pom pentru a ridica pachetul mare dreptunghiular pe care i-l întinse lui Bess.

– Este... este pentru mine? bâigui ea ferindu-se de privirea lui. Nu mă așteptam.

– Nici eu, răspunse el ridicând pachetul cu numele lui care conținea oribila cravată pe care nu va putea decât s-o urască.

Bess sfâșie repede hârtia specială și rămase fără grai. Cu lacrimi în ochi, își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Cadoul lui Ruddy era acea pânză pe care o admirase atât de mult la aeroport în ziua sosirii sale, reprezentând imensitatea cerului nesfârșit deasupra deșertului.

– Ți-ai înghițit limba? Întrebă el cu o voce ursuză.

Ea inspiră profund.

– Mulțumesc, murmură ea, atingând pânza cu o mână ușoară. O doream atât de mult!

Fără un cuvânt, el începu să desfacă pachetul pe care-l ținea în mână. Cu un gest, ea îl opri.

– Nu! Este o cravată. Așteaptă două minute. Există un alt...

Sări și urcă în fugă scara pentru a merge să caute micul calculator ascuns în fundul unui sertărel. Când i-l întinse, era cu răsuflarea tăiată.

Intrigat, el desfăcu încet panglicile. Când descoperi cadoul, ridică spre ea o privire întrebătoare.

– Cum de-ai ghicit că doream așa ceva?

Stânjenită, ea ridică din umeri.

– În același fel cum ai făcut tu cu tabloul, îmi imaginez.

El o privi lung, pe gânduri. Bess schită un pas ca să se întoarcă. Niciodată nu i se păruse mai seducător ca în acest moment, când ochii lui verzi păreau că strălucesc numai pentru ea.

– Atunci? Întrebă el pe neașteptate. Nu ne sărutăm?

Fără a-i lăsa timp să răspundă, Katy se repezi ca pentru a veni în ajutorul tatălui ei.

– Ba da, bineînțeles! Trebuie să vă sărutați! Toată lumea se sărută de Crăciun!

– Bess este puțin cam timidă, îi explică Ruddy. Dacă te-ai duce s-o anunți pe Fernanda să vină să-și deschidă și ea cadourile?

Râzând veselă, fetița alergă spre bucătărie. Cu ochii plecați, Bess simți că roșește până în vârful urechilor.

– Haide, spuse el, apropiindu-se. Nu-mi vei refuza un sărut. Doar acum te cunosc.

Impertinența lui o făcu brusc să se înfurie. Niciodată nu-și imaginase că așa ceva putea să i se întâmple într-o zi. Îl iubea în taină încă din copilărie, descoperise pasiunea în brațele lui, noaptea lor de dragoste o făcuse să cunoască cea mai mare fericire și la trezire cea mai mare nefericire. Dar acum, un alt sentiment sălășluia în inima ei: furia și ranchiuna.

– Oh, nu, nu mă cunoști! îi aruncă ea cu o voce tăioasă. Deloc! Nu știi nimic din gândurile mele! Și nu știi nimic nici despre ceea ce simt!

– Poate că ai dreptate, spuse el după o scurtă tăcere. Nu este niciodată prea târziu pentru a ne cunoaște, nu?

– Du-te la dracu! Nu mă atinge!

– Bess, este Crăciunul. Am putea face un armistițiu, nu crezi?

El nu avu decât să întindă mâna pentru a o atrage în brațele lui. Ochii lui Bess aruncau fulgere. Râzând, o strânse lângă el.

– Vrei să te bați cu mine? Dă-i drumul!

Cu ochii în ochii soțului său, simți că cedează. Era peste puterile ei, ardea de dorința de a se cuibări în brațele lui pentru a se abandona beției mângâierilor și sărutărilor lui. Încercă totuși să lupte și să nu răspundă îmbrățișării lui. În zadar. Când îi atinse ușor buzele, îi scăpă un geamăt.

– Oh, da, murmură el. Da, Bess. Sărută-mă, strânge-mă!

Atâta înfocare îi învinse ultimele reticențe. Cu brațele înnodate în jurul gâtului lui, îl strânse cu putere. Era ca și

cum, după o lungă absență, redescopereau gesturile care exprimau profunda armonie a trupurilor lor. Nu mai exista decât senzația amețitoare a acestei minunate misiuni.

„Sunt făcută pentru el, se gândi ea. Și el este făcut pentru mine. Și cel mai minunat este că suntem soț și soție“.

Cu ochii strălucind de dorință, Ruddy o mângâia ca și cum erau singuri pe lume, în intimitatea cea mai tainică a patului lor.

– Oh! te doresc atât de mult! spuse el într-o suflare. Ești atât de frumoasă, Bess! Atât de dezirabilă! Niciodată nu mă voi sătura de tine!

– Katy... murmură ea, crezând că o aude revenind.

Ruddy se îndepărtă imediat. Cu obraji în flăcări, ciufulită, Bess își puse urgent toaleta în ordine.

– Erai foarte bine așa cum arătai, îi spuse el aruncându-i o privire întunecată. Ești atât de bine crescută încât chiar dacă ai face dragoste în pădure, nu s-ar cunoaște. De fapt, ești exact ca toate celelalte! Toate femeile pe care le-am cunoscut erau niște ipocrite. Aveau multe talente, în pat și în altă parte, dar în realitate erau incapabile de a încerca cel mai mic sentiment.

Bess avu din nou impresia că inima i se frânge. De ce trebuia oare să distrugă sistematic prin vorbe jignitoare toate momentele de tandrețe pe care le împărtășeau?

Impunându-și să rămână calmă, începu să adune ambalajele multicolore care zăceau pe podea.

– Nu ai nimic de spus? o întrebă el pe un ton vindicativ.

– Ce-ai vrea să spun, Ruddy? Sunt la discreția ta și nu pot schimba nimic. Nu vreau să mă comport ca și cum m-ai lăsa indiferentă. Îmi place să mă săruți și îmi place să facem dragoste. Nu înțeleg de ce, după aceea, devii detestabil.

El avu un râs amar.

– N-am pretins niciodată că sunt o persoană din cale afară de amabilă.

– Sunt la curent. Dar dacă mă urăști atât, de ce să rămânem împreună?

El clătină din cap.

– Înțeleg. Divorțul ți-ar conveni. Ce vrei în schimb? Unul sau două puțuri de petrol? O blană de vizon și un Ferrari în fiecare an?

Bess se aplecă sub pom ca să mai adune câteva panglici.

– Nu vreau banii tăi, Ruddy. Nu m-au interesat niciodată. Pot lucra ca să trăiesc, să știi.

– Oh, te și văd cu un mic șorț alb, servind într-un restaurant.

Ea se răsuci pentru a-i face față.

– Nu-i nici o rușine în asta. Sunt în stare să lucrez într-un restaurant, ca oricine. N-am multă experiență, dar munca nu mă sperie.

Calmul și demnitatea ei îl înfurieră.

– Evident! Orgoliul tău te va pierde, Bess! Îmi închipui că dacă te-aș pălmui, mi-ai întoarce și celălalt obraz!

Intrarea lui Katy și a Fernandei îi întrerupse.

– Ce se întâmplă? Întrebă fetița privind-o rînd pe rînd.

Bess inspiră adînc. Era palidă ca varul. Ruddy, în schimb, părea că făcuse congestie cerebrală.

– Eu... tocmai îi spuneam tatălui tău că sora mea va veni să-și petreacă sărbătorile cu noi, băigui Bess, din ce în ce mai stînjenită.

Ruddy nu putu să-și rețină o tresărire de surprindere.

– Crystal va veni aici?

– Da, spuse ea cu un zîmbet palid. Am aflat de curînd și n-am avut timp să te anunț.

– Sunt încântat de vizita ei, declară el. Asta ne va schimba viața. Cât timp intenționează să rămână?

– Nu știu. Nu mi-a spus.

Ruddy profită că Fernanda și Katy erau ocupate să pună masa pentru micul dejun, ca s-o ia pe Bess deoparte.

– Te temi că vei fi eclipsată de frumoasa ta soră? Întrebă el, ironic.

– Tu însuși ai spus-o, răspunse ea cu demnitate. Dacă mi-a furat toți prietenii, înseamnă fără îndoială că nu meritau să-i iubesc.

El îi aruncă una din acele priviri ucigătoare care aveau darul s-o înghețe și, fără un cuvînt, o conduse pe Fernanda spre brad ca să-și despacheteze și ea cadourile: o eșarfă de mătase din partea lui Bess, și un șal mare de lână albă pe care îl alesese împreună cu fiica lui.

Masa de Crăciun a fost o veritabilă reușită și totodată o adevărată corvoadă. Spre surpriza lui Bess, Ruddy făcu efortul să apară într-un costum de ceremonie care făcea onoare rochiei roz a fiicei sale. Masa aranjată ca pentru un ospăț regal era plină cu mâncăruri tradiționale și rafinate. Pâinișoare calde încă, jambon împănat cu cuișoare, curcă friptă în sucul ei, crochete de cartofi, fasole verde, sufleu de cartofi dulci. Pentru desert, Bess se întrecuse pe sine, apelând la rețetele ei personale pentru a pregăti niște fursecuri delicioase cu ciocolată.

Cu un nod în gât, fu incapabilă să înghită cea mai mică îmbucătură. Ruddy părea să-și fi pierdut și el pofta de mâncare. În ciuda eforturilor lor conjugate, atmosfera rămânea dureros de apăsătoare.

– Bess? De ce ești atât de tristă? întrebă încet Katy, când se servea cafeaua.

– Senorita, interveni Fernanda, ar trebui să înțelegi. Este primul Crăciun pe care senora și-l petrece fără să-și poată săruta mama.

– Ești amabilă că te gândești la ea, răspunse Bess cu un zâmbet forțat, dar te înșeli, Fernanda. Acum am o nouă familie, și sunt fericită să sărbătoresc Crăciunul cu ea.

Fără un cuvânt, Ruddy se ridică brusc de la masă și se duse să se închidă în biroul lui.

– Tata este supărat? întrebă Katy. Ce are?

Bess scutură din cap.

– Lui nu-i place Crăciunul. Cred că toate aceste festivități îl plictisesc, draga mea.

– Dar nu este adevărat! sări fetița. Mi-a spus că pomul nostru este minunat. Și mi-a mai povestit despre tot efortul pe care l-a făcut pentru a găsi tabloul care ți-a plăcut atât de mult. Închipuiește-ți că fusese vândut și a fi trebuit să faci o veritabilă anchetă pentru a-l găsi pe cumpărător și a-l convinge să i-l revândă!

Bess rămase stupefiată. De ce-și dăduse oare atâta osteneală, dacă n-o iubea?

Fernanda, care se ridicase de la masă ca să răspundă la telefon, o chemă din prag.

– Este pentru dumneavoastră, senora.

Bess luă receptorul fără tragere de inimă. Nu cunoștea decât o singură persoană pe lume care putea s-o sune în această zi de sărbătoare.

– Bess, tu ești? Crăciun fericit! ciripi sora ei în receptor. Vrei să trimiți pe cineva la aeroport să mă ia, draga mea? Sunt atât de nerăbdătoare să vă văd pe toți, pe tine și mica ta familie!

Capitolul 7

Holul „sosirilor“ fremăta de activitate, dar lui Bess și lui Ruddy nu le trebuia mai mult de o secundă ca s-o vadă pe Crystal. Chiar dacă mulțimea fusese mai densă, ei n-ar fi putut să n-o vadă. Cu bluza albă de mătase și fusta de stofă neagră reiată despicată într-o parte, era de o frumusețe inegalabilă.

– Bess, scumpo! exclamă ea, îndreptându-se spre ei pe tocurile ei auri.

Fiecare din pașii ei păreau destinați să-i sublinieze legănarea voluptuoasă a șaoldurilor și a părului ei lung și negru.

De fapt, se repezi spre Ruddy, luându-l în brațe cu o ardoare plăcută vederii. Bess nu simți totuși nici o bucurie. Dimpotrivă. Inima ei se strânse, pradă unei dureri neliniștitoare. Vizibil încântat, Ruddy își îmbrățișă cu căldură cumnata și izbucni în râs.

– Bună ziua, frumoasa frumoaselor! Încântat să te primim în paradisul nostru. Cât timp putem spera să te păstrăm cu noi?

Crystal făcu să se audă râsul ei cristalin, și își scutură părul splendid.

– Atâta timp cât o să doriți să mă suportați, răspunse ea cu veselie. M-am certat cu aristocratul meu. S-ar putea să nu mai părăsesc niciodată dragul vostru Texas. Ce părere aveți? adăugă ea întorcându-se spre Bess ca s-o sărute.

Bess îi acceptă sărutul cu mare răceală.

– Bună, surioară, îi șopti Crystal la ureche. Vin să te distrez puțin. Trebuie să fii foarte tristă că n-o mai ai pe mama cu tine.

Bess se încordă și mai mult.

– Sunt încântată să te văd, reuși ea să răspundă, chiar dacă fiecare cuvânt îi strepezea buzele.

Indiferentă la privirea ucigașă pe care i-o arunca Ruddy, adăugă:

– Sosești prea târziu pentru masa de Crăciun, dar n-avea grijă, ne-a mai rămas ceva.

– Dumnezeule! exclamă Crystal. N-aș mai putea înghiți nimic. Ni s-a servit o masă regală la clasa întâi. N-am mâncat niciodată atât de mult. Ce-o să devin dacă-mi pierd silueta?

„N-ai de ce să te temi“, se gândi Bess cu ranchiună. Ca întotdeauna, toți bărbații prezenți întorceau capul la trecerea surorii ei.

Din ce în ce mai posomorâtă, nu mai scoase un cuvânt până când se urcară în mașină. După cum se aștepta, Crystal se instalează în față, lângă Ruddy, în timp ce ea se simțea izgonită pe planul al doilea, pe bancheta din spate.

– Ești foarte tăcută! observă Crystal. Ceva nu este în ordine?

– A avut o noapte proastă, explică Ruddy aruncându-i lui Bess o privire ironică în oglinda retrovizoare.

Crystal izbucni în râs.

– Știți, nu-mi venea să cred când am primit anunțul vostru de căsătorie! Când mă gândesc, Ruddy, că te-am auzit nu știu de câte ori jurând că nu vei lăsa niciodată o femeie să-ți îngădească libertatea!

– Nu mi-am schimbat părerea. Mai bine să te pun la curent imediat. M-am căsătorit cu Bess deoarece aveam nevoie de acele acțiuni blestemate. Carla a făcut în așa fel încât n-am avut de ales.

– Ea te detesta cu adevărat, nu? Bietul Ruddy! Este oare atât de îngrozitor să fii căsătorit?

– Căsătoria oferă anumite avantaje, murmură Ruddy aruncând spre Bess o altă privire ironică. Nu ești de aceeași părere, Bess?

– Ba da, răspunse ea cu o voce mieroasă.

Totuși, dacă ar fi putut, l-ar fi strâns bucuroasă de gât.

– Dacă m-aș putea exprima în acești termeni, adăugă ea, Katy este un avantaj minunat.

Ruddy îi aruncă o privire ucigătoare. În ceea ce o privea, Crystal își făcu auzit râsul ei plăcut.

– Asta ți se potrivește, draga mea. Ai adorat întotdeauna copiii. Ai intenția să-i faci lui Katy un frățior sau o surioară?

– Bineînțeles, o asigură Bess.

De data asta, Ruddy se feri de orice comentariu.

Bess nu avu de făcut multe eforturi ca să se retragă din conversație. Sora și soțul ei păreau să aibă nenumărate nimicuri să-și spună și ea îi lăsă s-o facă, mulțumindu-se să privească peisajul banal.

La fermă, o conduse pe Crystal în camera de oaspeți și o ajută să-și desfacă valizele.

– Serios, întrebă ea, cât timp intenționezi să rămâi aici?

– Un timp. Sper că nu te deranjează? Am...

Ezită, ca și cum aștepta din partea surorii sale o încurajare care nu veni.

– Am nevoie să mă stabilesc un timp, reluă ea cu un râs forțat. Până când pun puțină ordine în viața mea și în finanțele mele.

Bess o cercetă cu o privire gânditoare. Putea oare să-i acorde încredere? Decisă să aștepte un moment mai propice ca să se hazardeze la confidențe, schiță un zâmbet.

– Ești la tine acasă, aici.

– Mulțumesc, răspunse Crystal într-un mare elan de recunoștință. Acum, dacă mi-ai spune ce nu-i în ordine? Este Ruddy? Majoritatea căsătoriilor au momente bune și momente rele, draga mea.

Bess preferă să schimbe subiectul.

– Cum a fost la Paris?

– Ca de obicei, minunat. Bess...

Stânjenită, se întrerupse și își privi sora cu un aer implorator. Cum Bess nu părea că dorește să-i vină în ajutor, sfârși prin a ridica din umeri.

– Mulțumesc, repetă ea. Mulțumesc că mă primești.

Bess se întoarce pentru a deschide ușa.

– Coboară după ce-ți aranjezi lucrurile. Katy va fi foarte mulțumită să te vadă, după atâta timp.

– Mi-ar fi plăcut să fii și tu puțin mulțumită, murmură Crystal.

Dar vorbea în gol. Bess dispăruse rapid și n-o mai putea auzi.

– Crystal nu seamănă deloc cu tine, așa-i? observă Katy, în timp ce se plimba cu Bess în jurul țarcului de vite spre sfârșitul după-amiezii.

– Nu semănăm, este adevărat, răspunse Bess. Nu ne-am înțeles niciodată foarte bine. Cred că n-avem mare lucru în comun.

Făcură câțiva pași în tăcere. Aerul era rece. Cerul începea să se întunece. După ce schimbase trei cuvinte cu Crystal, fetița dispăruse, cu Bess pe urmele ei. Aparent, Ruddy nu păruse surprins. Cât despre Crystal, profitase să se închidă cu el în birou sub pretext că trebuie să-i vorbească de starea tristă a finanțelor ei.

Când o pală de vânt făcu să zboare frunzele uscate, Katy începu să tremure.

– Bess? Este adevărat că vei avea un copil?

– Sper. Asta te-ar supăra?

– Oh, deloc. Mi-ar plăcea să am o surioară sau un frățior de răsfățat... Îmi plac bebelușii. Ei miros întotdeauna frumos.

Bess izbucni în râs, și începu să viseze cu ochii deschiși la fericirea pe care ar simți-o purtând și aducând pe lume un copil al celui pe care, în ciuda unor momente dezagreabile, continua să-l iubească.

– Mergem s-o vedem pe Raplapla? propuse Katy. Știi, se pare că face progrese fabuloase. Randy pretinde chiar că va fi curând un cal ca toți ceilalți și că va putea fi călărită.

Găsiră iapa tocmai când își mânca rația de ovăz, în fundul grajdului. Era bine în boxa ei, chiar și în această zi friguroasă de iarnă. Legăturile de paie îngrămădite de-a lungul peretilor miroseau a vară.

Iapa își ridică ochii ei mari spre vizitatoarele ei.

– Fii atentă..., murmură Katy, când Bess întindea mâna s-o mângâie. Mușcă.

– Știu. Dar deocamdată are ceva mai bun de făcut decât să mă muște de mână. Privește, vrea s-o mângâi pe frunte. Raplapla, ești foarte frumoasă, și într-adevăr simpatică. Dacă ar fi după mine, ți-aș da un alt nume. Ți-aș spune Prințesa. Așa îl chema pe poneiul meu când eram mică, îi destăinui ea lui Katy.

– Bess, cum este regiunea unde ai crescut?

– Oh, foarte diferit de aici. Verde. Cu arbori imenși și liane care merg de la unul la altul pe malul râului. Și apoi, există câmpuri întregi de orhidee și de soia. Casa noastră este foarte veche. Fațada este decorată cu mari coloane albe și în spatele ei există o grădină care coboară în pantă lină spre râu și debarcader. Acolo s-a născut străbunica mea.

Katy n-o slăbea din ochi și-i sorbea fiecare cuvânt. O hărțui din nou cu întrebări, dornică să afle totul despre modul cum crescuse Bess.

– Când erai mică, mergeai la școală?

– Nu. Eram la internat, în nord. Era foarte la modă pe vremea aceea. Aș fi preferat să merg la școala din oraș, ca toată lumea, și să rămân cu părinții mei, dar nimeni nu mi-a cerut părerea.

– Eu am noroc. Sunt cu tata și cu tine, și la școală îmi regăsesc toți prietenii.

Vizibil satisfăcută c-a ajuns la această concluzie, Katy schimbă brusc subiectul.

– Ți-ar plăcea să facem un tur călare?

Ochii lui Bess se luminară de plăcere.

– Excelentă idee!

– Atunci, la drum!

Zece minute mai târziu, se îndreptau una lângă alta spre pășune. Bess călărea pe un cal bătrân botezat Benny, iar Katy pe poneiul ei preferat.

– Ar fi trebuit să am timp să-mi pun un pantalon și cizme, murmură Bess. Mă simt ridicolă în această rochie. Ce se va crede dacă vom fi văzute?

Katy izbucni în râs.

– Nimeni n-o să ne vadă, Bess. Promit!

Se angajară pe o potecă ce șerpuia pe sub copaci. Parfumul brazilor și al mestecenilor înmiresmau aerul serii. Caii înaintau unul lângă altul, docili și domoli, pe un covor de frunze uscate care foșneau sub copitele lor. Niciodată Bess nu se simțise atât de plină de viață. Ruddy și Crystal erau departe de gândurile ei. Pentru prima dată după sosirea la fermă, se bucura într-adevăr de frumusețea sa aspră și sălbatică.

– Animalele par înghețate remarcă ea, când, la ieșirea din pădure, mergeau de-a lungul unei pășuni mărginite de cactuși cu ghimpi mari. Nici mie nu mi-e cald, adăugă ea, fricționându-și coapsele goale sub rochie. Am face bine să...

O voce ca de tunet o făcu să tresară.

- Așadar, aici sunteți!
- Cu o smucitură, Ruddy își opri animalul.
- Ai înnebunit, Bess?
- Nu te înfuria, tată, interveni Katy. Voiam doar să facem un mic tur înainte de a se însera. Bess n-a vrut să piardă timpul mergând să se schimbe și...
- Evident! Preferă fără îndoială să facă o pneumonie!
- Ne întoarcem acasă, anunță Bess, întorcându-și calul.
- Fața ei luminoasă se întunecă la fel ca cerul de vară înainte de furtună. Apariția lui Ruddy îi anulasă toată plăcerea.
- Du-te înainte, îi ceru el fiicei sale. Începe să se lase frig. Intră să te joci la căldură.
- Bine, tată, spuse ea pornind în galop.
- Cu spatele țeapăn, cu mâinile puse pe oblâncul șei, Bess căută privirea soțului ei.
- Unde este Crystal?
- Acasă, răspunse el tăios. Se întreabă de ce sora ei n-are nici măcar un minut să-i acorde.
- Te-ai închis cu ea în biroul tău, îi aminti ea.
- El îi scrută fața, bănuitor.
- Ești cumva geloasă, din întâmplare?
- N-ar fi putut găsi cuvântul cel mai potrivit pentru a defini tortura pe care o îndura de când sosise sora ei. Pentru nimic în lume, totuși, n-ar fi recunoscut adevărul. Clătină din cap, cu un aer indiferent.

– Nimic nu te împiedică să trăiești după placul tău, Ruddy. Nu voi găsi nimic de obiectat. El tresări ca și când l-ar fi pălmuit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai face figura asta! S-ar spune că ești o biată orfană rătăcită.

– Sunt orfană, răspunse ea liniștit. Nu sunt bogată. Și este adevărat: mă simt complet pierdută.

– Bess... la naiba!

Dintr-o săritură, el fu pe pământ. Înainte ca ea să poată reacționa, o prinse în brațe și gura lui puse stăpânire pe cea a soției lui într-un sărut sălbatic.

Bess știa din experiență că nu se putea opune răbufnirii dorinței care clocotea în venele ei. Se lăsă cu desfătare cucerită de plăcerea care o cuprindea. De data asta, totuși, se forță să nu amestece în clipa prezentă visurile ei de fericire imposibilă. Ruddy o dorea nebunește. Ea la fel. Momentele pe care le vor împărtăși vor fi de neuitat. Fiecare din aceste minute petrecute în brațele lui, în fundul pădurii sălbatice era ca o comoară, un giuvaier neprețuit. O comoară pentru care el o va face să plătească scump mai târziu, dar acum nu-i păsa. Viața îi aducea această fericire de care se agăța cu nesaț.

Cu inima bătând cu putere, se strânse dragăstoasă lângă el.

Aprins de pasiune, Ruddy se abandona tuturor îndrăzelilor. Fără să știe cum, se regăsiră goi, înlănțuiți pe covorul de frunze, angajați într-un torent pătimaș cum nici unul nici celălalt nu și-l imaginaseră.

– Bess, frumoasa mea... iubita mea... nu înceta el să murmure. Vino, acum.

Vocea lui atât de tandră, atât de mângâietoare, avu asupra lui Bess efectul unei rafale de vânt asupra unei vâlvătai.

– Tu... vino și tu... spuse ea într-o șoaptă fierbinte.

Încercară împreună extazul amețitor deschizându-se pe marginea unui abis în care se prăbușiră într-un țipăt de plăcere împărtășită.

Ruddy fu primul care reveni la realitate. Încet, mângâie tâmplele lui Bess și-i sărută fruntea fierbinte, înainte de a se ridica pentru a se îmbrăca.

Cum ea tremura în rochia ei ușoară, el îi întinse haina lui.

– Acoperă-te, frumoasa mea. Vântul este cam rece.

Ea îl lăsa s-o ajute s-o îmbrace. Totuși, nu din cauza frigului tremura, ci de emoție stăpânită. Experiența o învățase că după sărutări și mângâieri urmau cuvinte jignitoare. Instinctiv, se pregătea să le primească.

Cu vârful degetelor, el îndepărtă câteva frunze uscate agățate în părul ei de aur și se aplecă spre buzele ei ca să depună pe ele un sărut de o asemenea dulceață încât o tulbură profund.

– Soția ideală, murmură el grav. Mare doamnă în ochii lumii, pasionată numai pentru singurul ei iubit.

Ea roși, emoționată de acest straniu compliment. Întinzându-i mâna, Ruddy o gratifică cu unul din rarele lui zâmbete.

– Am făcut dragoste în mijlocul drumului, spuse el pe un ton neîncrezător. S-ar spune că am înnebunit, amândoi!

Ea își scutură părul și începu să îndepărteze resturile de rămurele și frunze prinse de rochie.

– Ceilalți se vor întreba ce s-a întâmplat cu noi. Sper că nu se vor neliniști că nu ne văd acum că s-a lăsat noaptea.

– Le vei explica! îi aruncă el ironic. La urma urmei, tu ești aceea care vrea atât de mult să aibă un copil.

Pregătită să pareze orice atac de acest gen, Bess nu se lăsa păcălită.

– Și eu care credeam că, nebun de dorință pentru sora mea, în lipsă de ceva mai bun, te-ai aruncat asupra mea pentru a te calma, nu-i rămase ea datoră cu răspunsul.

Ruddy încremeni, în timp ce ea continua:

– De ce nu-ți încerci norocul, cowboy? Lui Crystal îi plac bărbații bogați.

Un fulger de mânie trecu prin ochii verzi ai fermierului și pentru o clipă, Bess știu că greșise: laudăroșeniile lui Ruddy și duritatea lui nu erau decât o fațadă. Poate tandrețea i se părea o slăbiciune de neiertat? Poate că se temea să nu fie rănit? Oricum ar fi fost, duritatea lui nu era înăscută, se servea de ea ca de o paradă.

Încet, el urcă pe cal.

– Puțin mă interesează dacă o femeie aleargă după banii mei, cu condiția să mă răsplătească regește, răspunse el cu răutate. În orice caz, nu-i nevoie să te muți în camera mea, adăugă el punându-și pălăria cu boruri largi. Ar fi ca și cum mi-aș tăia aripile. N-aș mai avea nici o șansă cu Crystal.

Cu o mișcare grațioasă, ea sări în șa și-i aruncă un surâs strălucitor.

– Este bine așa. Sunt sigură că sforăi și m-ai împiedica să dorm. Surprins, el izbucni în râs.

Bess galopa deja spre fermă, cu părul fluturând în spatele ei ca o dâră de aur în noaptea uimitor de blândă de decembrie.

Capitolul 8

Începând din ziua următoare, viața fermei cunoscuse o nouă organizare. În cea mai mare parte a timpului, Crystal se închidea în biroul lui Ruddy unde, după sfaturile lui, spunea ea, va încerca să salveze de la dezastru ultimii bani care-i mai rămăseseră. În ceea ce o privea, Bess se izola într-o tăcere stranie din care numai Katy reușea s-o scoată. Cât despre Ruddy, făcea în așa fel încât dispărea din ce în ce mai des, bătând poteci și drumuri de dimineață și până seara, și uneori chiar de seara până dimineața.

Când se întâmpla să petreacă mai mult de cinci minute la fermă și s-o întâlnească pe Bess, îi vorbea cu o reținere dureroasă. Cu Crystal, în schimb, i se întâmpla destul de des să râdă și să glumească, dar niciodată prea mult timp. Părea chiar că avea mare grijă să nu rămână singur cu ea în spatele unei uși închise.

– Cum ți se pare viața conjugală? o întrebă Crystal într-o zi când în mod excepțional se găsea în aceeași cameră cu sora sa.

Bess îi aruncă o privire întrebătoare.

– De ce te interesează?

– Era doar o încercare de a vorbi, recunosc eu. Încercam să fac conversație, înțelegi? Ascultă, este aproape o lună de când sunt aici și n-am vorbit o singură dată! Dacă este din cauza Carlei, îmi dau seama că ar fi trebuit să te ajut, dar este mult prea târziu pentru regrete. Nu pot să fac nimic, Bess! Toată viața am fost tratată ca un copil răsfățat. Sunt absolut incapabilă să-mi asum responsabilități.

Bess nu răspunse imediat. În inima sa clocoteau alte regrete amare.

– Într-adevăr, spuse ea în cele din urmă. Și natura te-a răsfățat în mod deosebit.

Crystal avu un gest de nerăbdare.

– Dacă vorbești despre frumusețea mea, să știi că nu prezintă doar avantaje. Te-ai gândit cel puțin că niciodată nu știu unde mă aflu cu bărbații? Mă doresc oare pentru mine, sau pentru că doresc să se afișeze la brațul unei femei frumoase? Frumusețea nu durează mai mult decât tinerețea, Bess. Nu va dura mult până voi fi ofilită. Și ce-mi va rămâne, în afară de ochii mei pentru a plânge? Nici soț, nici copil, nici viitor de clădit. Dacă voi continua așa, am să ratez totul!

– Și aristocratul tău francez?

Crystal își întoarse ochii, cu trăsăturile brusc împietrite.

– Oh! acela!... Îl urăsc!

Pe punctul s-o întrebe ce se întâmplase, Bess renunță să caute cuvintele care-i lipseau. De când se știa, o prăpastie de netrecut o despărțea de Crystal. Nu știa cum să și-o apropie. N-a încercat niciodată cu adevărat s-o înțeleagă.

– Vei găsi altul, spuse ea cu nepăsare. Vrei o ceașcă de cafea?

Crystal o privi lung, ca și cum aștepta un semn de înțelegere sau cel puțin de complicitate. Învinsă de răceala ei, izbucni în râs.

– Este exact ceea ce nu îndrăzneam să-ți cer. De fapt, știi când se va întoarce Ruddy?

– Într-o zi sau două, îmi închipui, răspunse Bess, din ce în ce mai distantă. Scuză-mă, mă duc să-i cer Fernandei să-ți prepare cafeaua.

Crystal o urmări cu o privire perplexă cum părăsea camera.

– Hei, ascultă! Ce-am mai spus de data asta? murmură ea, cu ochii spre cer.

Fața ei reflecta o îngrijorare atât de sinceră încât Bess ar fi fost mișcată. Din păcate, de zile întregi părea că nu mai înțelege nimic, că nu mai vede nimic din ce o înconjura.

În ziua întoarcerii lui Ruddy, Katy, Fernanda și Crystal erau plecate să cutureiere magazinele din San Antonio.

Bess era așezată în balansoarul de pe verandă când îl văzu apropiindu-se și la vederea lui inima îi sări în piept.

El urcă încet treptele și se opri în fața ei.

– Nu este puțin prea devreme în acest anotimp să stai afară?... întrebă el, cu sprâncenele încruntate.

Îmbrăcată cu un pulover galben bătând în verde, cu blugi care păreau în mod curios că se strâmtaseră la spălat, nici măcar nu remarcase că se lăsase frigul.

– Îmi place să mă legăn.

– Îmi amintesc.

El își lăsa servieta-diplomat ca să se apropie, punând o mână pe o bară a balansoarului.

Bess se încordă imediat.

– De ce faci așa? o întrebă el. De ce te retragi în tine ca aripile unui fluture? Crezi că n-am observat? De fiecare dată când intru într-o cameră unde râzi sau te joci cu Katy, încremenești zărimdu-mă.

– Ce ai vrea să fac?

El o privi lung, clătinând din cap, se așeză greoi lângă ea și își aprinse o țigară.

Să-l simtă atât de aproape și în același timp atât de îndepărtat, o supunea pe Bess la chinuri. Își strecură mâinile în buzunarele blugilor. Simplă precauție. Îl dorea atât de mult pe Ruddy încât nu era sigură dacă se poate împiedica să nu-i sară de gât ca să-l sărute.

– Ți petreceai toată ziua în balansoar vara, îi aminti el. Dumnezeule, cât erai de frumoasă, bronzată toată. Până și

râsul tău nu mai era același. Îndată ce te despărțeau de sora ta, te deschideai ca o floare la soare. Dar îndată ce ea reapărea, te închideai în tine. Situația nu s-a schimbat.

– Crystal ar fermeca și un dragon.

– Nu mă îndoiesc. Dar eu nu sunt un dragon. Sunt un bărbat. Un cowboy și totodată soțul tău.

Cu vârful piciorului, dădu avânt balansoarului.

– Haide, Bess! Ai putea face un efort. Sunt plecat de aproape o săptămână. Privește-mă, cel puțin!

Ea își ridică spre el privirea arzătoare. Măcar de data asta, nu se va preface. Dacă voia s-o vadă așa cum era, n-avea decât.

În ochii ei se citeau o suferință și o dragoste nesfârșite.

Emoționat până în adâncul ființei, Ruddy aruncă țigara și o îmbrățișă brutal pe soția lui.

– Mă doare! protestă ea.

– Cu atât mai rău! Doresc prea mult să te simt lângă mine.

Mi-ai lipsit...

El îi acoperi fața și pieptul cu sărutări pătimase.

– Pari atât de tristă, Bess. Este oare atât de greu să trăiești aici? Este atât de insuportabil să trăiești cu un bărbat care este incapabil să recite Shakespeare și să discute despre ultimul roman la modă?

Ea îl privi cu ochii măriți de uimire.

– Nu ești analfabet, după câte știu.

– Nu, am o diplomă în administrație și alta în agronomie.

Dar n-am nici o cultură literară.

– Eu... mie nu-mi place prea mult să citesc, să știi. Și nici eu n-am știut niciodată să recit Shakespeare.

Prinzându-i fața în palme, Ruddy, scrută îndelung ochii mari și negri ai tinerei femei.

– Am impresia că nu te cunosc deloc.

– Ce importanță are? Asta nu te-a împiedicat să obții ceea ce voiai.

Atins în plin, el se posomorî.

– Știu... Am fost insuportabil cu tine de la început. Regret că s-a întâmplat așa. Având în vedere circumstanțele, căsătoria noastră nu înseamnă mare lucru, nu-i așa, draga mea?

Incapabilă să ghicească unde vroia să ajungă, ea se mulțumi să clatine din cap.

– Toată această perioadă trebuie să nu-ți fi lăsat amintiri frumoase, continuă el. Chiar dacă am făcut dragoste, de fiecare dată am făcut astfel încât să fiu detestabil.

– Fii sigur că sunt prima dezolată că te-am decepționat, Ruddy.

El tresări, iritat.

– Nu m-ai decepționat, Bess. Niciodată. Timid, își strecură o mână în părul ei. Niciodată nu-l văzuse căutându-și astfel cuvintele. Exceptând poate momentul când, pentru prima dată, prin frânturi de fraze, îi povestise îngrozitoarele amintiri care-i otrăveau viața.

– Cred că nu mai știu foarte bine ce-i cu mine, mărturisi el pe un ton jenat. Cu tine, este ca și cum aş avea din nou

douăzeci de ani. Mă las dus de tot ceea ce simt. Tu... mă faci vulnerabil, Bess. Cred că de aceea mi-e atâta ciudă pe tine.

– Eu, eu te fac vulnerabil? îl întrebă ea, uluită de o asemenea mărturisire.

– Da, tu.

Cu o mână blândă îi atinse ușor obrazul, fără s-o scape din ochi.

– Asta durează de la faimoasa noapte când aveai cincisprezece ani și te-am adus la fermă în brațele mele. Era o noapte întunecoasă. Dacă te-aș fi sărutat, Bess, ne-am fi aruncat unul asupra celuilalt ca niște animale sălbatice. Ai observat cum iei foc de fiecare dată când te ating? Și eu, la fel, să știi... Chiar acum. Chiar în plină zi.

Bess clătină încet din cap. Tot ceea ce-i spunea n-o surprindea. În fond, știuse întotdeauna că ardea de dorință pentru ea, și Bess descoperise de curând că această dorință nu-i era de-ajuns și nu-i va fi de-ajuns niciodată. Ceea ce voia, era mai mult decât sărutările și mângâierile lui: dragostea și inima lui, pentru totdeauna.

Încet, își puse totuși capul pe umărul lui și-i mângâie fața cu vârful degetelor.

Când el puse stăpânire pe gura ei, nu-l respinse. Se arcui spre el, pradă ameteții unei dorințe atât de imperioase încât nu reuși să-și rețină un geamăt însetat.

– Vino, murmură ea. Să urcăm în camera mea.

Cuprins de înfrigurare, Ruddy o ridică în brațele lui. La piciorul scării, îi înclină fața spre a lui ca s-o acopere cu sărutări.

– Ești sigură, Bess? șopti el. Nu vei regreta?

Ea simțea prin haina soțului ei cum inima lui bătea sălbatic. Și ea simțea că ia foc. Râzând, se strânse în el.

– Vreau să facem dragoste, Ruddy. Ca în ziua aceea, în pădure.

Cu ochi strălucitori, el urcă prima treaptă. Dar în momentul acela, în curte se trânti portiera unei mașini.

– Oh, nu! nu acum! mârâi el, furios.

În timp ce ea își aranja îmbrăcămintea, ușa se deschise larg. Katy și Crystal se repeziră spre ei într-un vârtej de jupoane.

– În sfârșit, te-ai întors! exclamă Crystal aplicând două săruturi sonore pe obrazii lui Ruddy. N-a fost prea curând! Ne-ai lipsit teribil. Nu-i așa, doamnelor?

– Și încă mult! mormăi Fernanda. Ne-a lipsit teribil să nu mai auzim trântindu-se ușile!

– Super! Tata s-a întors! țipă Katy mimând cu energie un splendid dans al indienilor Sioux.

Ruddy izbucni în râs, încântat de această primire.

Rareori îl văzuse Bess atât de destins. Mai mult ca oricând, regreta că regăsirea lor fusese întreruptă.

Urmând-o pe Fernanda, se îndreptă spre bucătărie. Ruddy, Crystal și Katy care porneau spre salon ca să admire cumpărăturile lor, se întoarseră cu toții spre ea.

– Bess? Nu vrei să vezi ce-au cumpărat? întrebă el.

Întoarsă cu spatele, ea nu putu să vadă expresia încordată de pe fețele lor.

– Mă simt obosită. Cred că o să beau puțină cafea, răspunse ea, nerăbdătoare să se întoarcă în tihna refugiului ei.

Cafeaua nu avu nici un efect. Se simțea atât de obosită încât sfârși prin a se duce să se întindă.

– De ce n-ai mers cu noi la San Antonio? o întrebă Katy, când Bess veni s-o sărute de noapte bună. Ne-ai lipsit. Crystal chiar a spus că regretă că n-a insistat să te luăm cu noi.

– Aveam treburi de făcut, draga mea. Important este că te-ai distrat.

– M-aș fi distrat mai bine cu tine. Crystal este drăguță, dar nu se oprește din vorbit. S-ar spune că se teme că nu va mai avea nimic de spus. Și atunci, noi ce era să facem? Am fost obligate s-o ascultăm. În orice caz sunt mulțumită că tata s-a întors.

– Și eu, draga mea... Va urca mai târziu să-ți dea un sărut. Noapte bună!

– Noapte bună, Bess. Vise plăcute!

Întoarsă în camera ei, Bess își luă o cămașă de noapte și se strecură în pat. Avea în mod ciudat greață și se simțea iritată. Era încă prea devreme pentru a fi sigură, dar presimțea că dorința i se realizase: aștepta un copil.

Visătoare, își încrucișă mâinile pe pânțele. Un copil. Un băiețel cu ochi de smarald și cu păr negru sau o fetiță cu păr

de aur și ochi de catifea? Un zâmbet tandru pluti pe buzele ei. Era ca și cum toată dragostea pe care nu putea să i-o arate lui Ruddy, trecea deja asupra copilășului lor.

În tăcerea camerei sale, se gândi la după-amiaza care abia trecuse. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi venit nimeni să-i întrerupă? De ce trebuia să se simtă atât de amenințată de prezența surorii sale? Și de ce trebuia, mai cu seamă, ca sora ei să rămână aici? Aceasta din urmă nu se poate să nu fi remarcat tensiunea care domnea între Bess și soțul ei. Ar fi trebuit să plece din proprie inițiativă la Oakgrove, sau în Franța? Oriunde, numai să-i lase în pace!

Deoarece astăzi, mai mult decât în oricare altă seară, Bess avusese certitudinea că dacă ar fi rămas puțin singuri, Ruddy și cu ea, ar fi reușit în sfârșit să pună bazele căminului lor.

Cufundată în gândurile ei, nu auzi ușa deschizându-se. Deodată, îl văzu pe Ruddy nemișcat în fața ei. Cămașa descheiată lăsa să se vadă o bună parte din torsul lui puternic. Părea epuizat, gata să pice de somn.

– Da? întrebă ea. Ai nevoie de ceva?

El avu un râs amar.

– Dacă înțeleg bine, suntem din nou ca la început. Ți-ai pus iarăși masca, baricadele sunt la locul lor. Imposibil să mă apropii.

– Am totuși impresia că n-ai avut nevoie să bați la ușă pentru a intra.

– Este adevărat. Dar după aerul tău, ghicesc că nu voi putea merge mai departe. Trebuie să te fi făcut să suferi teribil ca să ajungem aici.

– Nu te neliniști, răspunse ea caustic. Am supraviețuit unor lucruri mai rele.

El se așează obosit pe marginea patului. Sub greutatea lui, salteaua se lăsase și Bess se retrase spre cealaltă extremitate ca să nu ajungă lângă soțul ei. Starea de greață era tot mai accentuată și se simțea atât de iritată încât îi venea să plângă.

– Ce vrei de fapt, Ruddy?

– Ce întrebare! Ascultă, nu putem continua astfel.

În ciuda oboselii, ea nu se putut împiedica să zâmbească.

– Mare noutate! Ca să-mi anunți vestea asta nu mă lași să dorm?

– Bess, trebuie neapărat să facem un efort! Amândoi. Trebuie să facem lucrurile împreună. Nu știi cum! Să încercăm să trăim ca ceilalți! N-o să ne petrecem toată viața ca și cum această casă ar fi un câmp de luptă!

Cu brațele încrucișate la piept, ea îl privea.

– Sunt de acord. Care sunt sugestiile tale?

Descumpănit o clipă de reacția ei, Ruddy se strădui să-și revină foarte rapid.

– Pentru început, vino să dormi în patul meu.

– Evident! Pentru că ești soțul meu, îmi imaginez că n-am altceva de făcut decât să mă supun.

El avu un gest de exasperare.

– Pe cuvântul meu, o faci dinadins! Nu pot să deschid gura fără să începi să obiectezi!

Ea se feri să-i răspundă că așa se întâmpla de obicei pentru a stabili un dialog.

– Bess, reluă el cu blândețe, fă cel puțin un pas spre mine! Nu-ți poți imagina ce mult regret tot ce s-a petrecut, începând cu ziua când am venit să te caut la Oakgrove. Îmi recunosc toate greșelile. În ceea ce te privește, ai putea să te arăți puțin mai conciliantă?

Ea îl privi lung, întrebându-se cum să interpreteze această nouă schimbare de atitudine. Era oare sincer, sau era o nouă tactică?

– N-ai încredere în mine? întrebă el, ca și cum îi citea gândurile.

– Cum aș putea să am încredere în tine? răspunse ea cu sinceritate. De fiecare dată când m-am apropiat de tine, m-ai făcut să plătesc scump ceea ce consideri drept o slăbiciune.

Cu capul plecat, el medită la acest răspuns.

– Este adevărat, spuse el în sfârșit. Tu ești singura slăbiciune care mi-am permis-o vreodată.

Această mărturisire făcu să-i bată inima mai tare. Totuși, în loc să urmeze elanul care-o purta spre el, nu cedă.

– Din acest motiv mă detești, nu-i așa, Ruddy? Ți-e groază să pierzi controlul asupra a ceea ce ți se întâmplă

– Tu nu, poate? Ar trebui să te privești puțin mai de aproape, Bess. Oricum, asta nu schimbă cu nimic problema.

Nu putem să continuăm așa. Doar n-o să ne războim sau să ne evităm până la sfârșitul zilelor noastre. Suntem căsătoriți. Nouă ne revine să facem în așa fel încât această căsătorie să nu fie un dezastru.

Ea inspiră profund. Părea atât de sincer! Inima ei începu să bată puțin mai repede.

– Sunt întru totul de acord cu tine. Și eu m-am gândit la asta. Singura soluție pe care o iau în considerare deocamdată este să rămânem liniștiți, amândoi. Spune-i lui Crystal să plece de aici.

El ridică o sprânceană, cu trăsăturile înăsprite. Vocea lui deveni tăioasă.

– Ai ajuns să-ți imaginezi că poți să-mi dai ordine?

Ea scutură din cap.

– Sigur că nu.

– Seamănă grozav de mult cu asta, totuși.

El se ridică și o privi din toată înălțimea lui.

– Eu sunt gata să fac jumătate de drum, frumoasa mea. Dar numai jumătate. Alegerea este a ta. Când vei fi dispusă să privești lucrurile în față, știi unde mă găsești.

Acestea fiind spuse, părăsi camera – fără să uite să trântască violent ușa.

Bess rămase nemișcată, cu ochii larg deschiși.

De ce oare nu acceptase ce-i propusese? De ce era stăpânită de emoții atât de puternice încât era incapabilă să gândească?

Cu capul înfundat în pernă, izbucni în hohote de plâns.
Era numai puțină oboseală. După o noapte bună de somn,
își va recăpăta energia obișnuită.

Zilele următoare, fidel liniei de conduită pe care și-o stabilise, Ruddy o invită să-l însoțească în fiecare din deplasările lui: în oraș, pentru a face cumpărături, la vecini, pentru cină. Fără să știe cu adevărat de ce, Bess refuză toate invitațiile lui fără cea mai mică explicație. Ce-ar fi putut să-i spună? Se simțea incapabilă să se miște, să gândească. Stăpânită de sentimente contradictorii, nu mai reușea să se recunoască în frământările care-i copleșeau inima.

– În fine, Bess! De ce nu vrei nici măcar să încerci? o întreabă el într-o seară.

– Fac tot ce pot, răspunse ea, gata să plângă. Tot ce pot... pentru a fi în sfârșit singură.

El o privi lung, cu una din privirile lui îngrijorate care aveau darul s-o facă să se topească.

– Într-o zi, îmi voi pierde răbdarea, frumoasa mea. O să te duc pe sus în camera mea fără să-ți cer părerea ca să fac dragoste cu tine până când îți vei pierde capul. Și după aceea, vom vorbi puțin, tu și cu mine.

Cu obraji în flăcări, ea părăsi fotoliul în care era așezată.

De câteva zile, se simțea în permanență gata să izbucnească din te miri ce. Ca și cum, obligată să se stăpânească în speranța că într-o zi el îi va spune în sfârșit cât de mult o iubea, nu mai suporta să mai aștepte. Fiecare clipă care trecea părea să-i amintească faptul că, în curând, va fi prea târziu. Își va pierde orice speranță.

– Vom vorbi despre ce, Ruddy? întrebă ea, cu amărăciune. Despre remușcărilor tale, despre regretele tale, despre amintirile tale urâte? Mulțumesc. Păstrează-le pentru tine. Eu nu asta aștept!

Uluit de această bruscă răbufnire de mânie, Ruddy își prinse soția de umăr ca s-o facă să se întoarcă spre el.

– Bess, întrebă el cu o expresie gravă. Mă urăști oare atât de mult?

Părea atât de trist încât, inspira milă.

– Nu, spuse ea, cu un suspin obosit. Nu, Ruddy, nu te urăsc.

Cu blândețe, el o strânse mai tare.

– În cazul acesta, vino să dormi cu mine, Bess. Nu vom face dragoste dacă nu dorești.

Ea scutură din cap și se desprinse din brațele lui. Cum ar fi putut să accepte? În fiecare dimineață era cuprinsă de grețuri. Ruddy nu era prost. Ar fi ghicit repede despre ce era vorba. Și atâta timp cât nu era sigură de dragostea lui, tremura să-i anunțe noutatea.

– Prefer să dorm singură, murmură ea.

– Cum vrei să reușim? Tot ce faci, preferi să faci singură!
– Dar nu eu te-am forțat totuși să te căsătorești cu mine!
strigă ea izbucnind în lacrimi.

Dintr-un pas, fu lângă ea și o luă în brațe.

– Haide, haide, frumoasa mea, murmură el. Te rog, nu plânge. Nu plânge, draga mea, repetă el sărutând-o. Nu plânge din cauza mea.

Nu-l văzuse niciodată atât de vulnerabil, atât de emoționat. Cu gesturi pline de tandrețe, îi șterse obrajii de lacrimi. Ea nu-l slăbea din ochi, agățată ca de un colac de salvare de privirea lui.

– Așa mă priveai la început, își aminti el. Mă sorbeai din ochi cu atâta încredere! Ce încurcătură!

Cuibărită în brațele lui, ea oftă.

– Nu-i vina ta, Ruddy. Dacă aveai de ales, nu te-ai fi căsătorit niciodată cu mine.

El o strânse mai tare, gata s-o sufoca.

– Jurasem să nu mă căsătoresc. Dar dacă aș fi hotărât altfel, pe tine te-aș fi ales. Îmi plăceai atât de mult! Și de atâția ani!

O sărută ușor în colțul buzelor.

– Poate nu înțelegi ce înseamnă asta, scumpo. Dar de dimineață până seara și de seara până dimineața, ard de dorință.

Copleșită de emoție, Bess se sprijini de el, cu capul pe umărul lui.

– Sunt atât de obosită de toate astea... suspină ea. Atât de obosită! Cred c-ar fi mai bine să mă duc să mă culc.

El se îndepărtă cu figura împietrită.

– Nu-i posibil, Bess! Te las aşadar complet indiferentă? Oh! observ, şi nu mă miră, reluă el fără să aştepte răspunsul ei. Uneori, sunt şi eu atât de naiv! Dar o să mai treacă mult până se va schimba lumea! La urma urmei, nu eşti prima care mă lasă baltă!

Ajunsese deja la uşă când Bess îşi aminti confidenţele lui cu privire la mama lui Katy şi la plecarea lui în Vietnam.

– Ruddy! Aşteaptă! strigă ea.

– Du-te la culcare, îi aruncă el peste umăr. Eşti atât de obosită! Şi dormi liniştită, nu voi mai veni să te deranjez.

În clipa următoare, uşa se trântea în spatele lui. Şi de data asta era ca şi cum se închidea peste ultima lor speranţă.

Capitolul 9

A doua zi dimineată, când Bess coborî, găsi toată lumea așezată la masă pentru micul dejun.

— În sfârșit, iată-te! exclamă Crystal râzând. Începeam să credem că o să lenevești în pat până la prânz.

Bess se forță să zâmbească. Era în picioare de mult timp, dar se simțea prea obosită pentru a se încumeta să coboare imediat.

— Sunt obosită, dar va trece. Bună, Katy, adăugă ea, sărutând-o pe fetiță.

Luă loc la masă fără să arunce o singură privire în direcția lui Ruddy.

El îi adresă direct cuvântul, obligând-o să-și îndrepte atenția spre el.

— Bess, lui Crystal i-ar plăcea să viziteze fortul Alamo. Am decis să mergem azi acolo.

– Sunt sigură că vă veți distra bine, răspunse ea cu răceală.

– Katy ne însoțește, continuă el. Și tu la fel.

– Nu, mulțumesc. Nu mă simt în stare să fac turism..

El se posomorî, cu sprâncenele încruntate.

– Am spus că mergi, vei merge.

– Haide, Bess! interveni sora ei. Nu ne strica plăcerea. Te-am auzit când îi spuneai lui Katy că ți-ar plăcea și ție să vizitezi acest loc celebru. De ce să nu profiți de ocazia care s-a ivit?

Bess sfârși prin a se resemna cu un oftat adânc. După cum arăta, s-ar fi spus că i se propunea un adevărat calvar.

– Este super, vei vedea! o asigură Kayu cu un zâmbet încântat. Am să-ți arăt totul! Sunt sigură că te vei îndrăgosti de veverița care pozează frumos în fața vizitatorilor ca să fie fotografiată.

Cum Crystal se mira, acuzând-o chiar pe fetiță că exagerează, Ruddy se simți obligat să adeverească spusele ei.

– Nu exagerează absolut deloc. O vei vedea, Bess. Îmbătrânește, dar continuă să nu se miște pentru a putea fi fotografiată. O cunosc bine. Știi, biroul meu nu este foarte departe de vechiul fort și primăvara îl traversez adeseori pe jos ca să merg să prânzesc la restaurant.

Bess îl privi cu surprindere. Din partea soțului ei, o asemenea tiradă reprezenta un adevărat discurs. Și toate astea cu privire la o veveriță! Dacă cel puțin ar putea fi la fel de locvace cu privire la căsătoria lor, era sigură că ar fi reușit să evite dezastrul.

La ce bun să viseze? Era preferabil să înfrunte realitatea. El n-o va iubi niciodată. Cu inima grea, își termină micul dejun.

Locul o surprinse pe Bess prin dimensiunile sale impunătoare. Aleile care-l străbăteau erau întreținute cu grijă. De-a lungul parcursului, mese și bănci invitau vizitatorii la picnic.

Biserica de piatră a mănăstirii San Antonio de Valero se înălța semeată spre cerul senin. În trecere, Bess atinse ușor zidurile cu o faimă atât de tristă. Aici, într-o frumoasă zi de martie a anului 1836 pieriseră o sută optzeci de pionieri neînfricați. Adăpostiți în spatele palisadelor fortului, se luptaseră cu furie deși se știau promiși unei morți sigure în fața forțelor atât de numeroase ale trupelor mexicane.

Ruddy i se alătură când ea privea tăcută celebrul câmp de luptă.

— Printre victime, existau șase bărbați originari din ținutul tău, o informă el. Șase fermieri din Georgia.

— Și ceilalți?

— Unii veneau din Irlanda, Anglia sau Germania. Alții din Carolina de Sud, din Tennessee...

Cu latul palmei, mângâie și el pietrele fortului de sinistră amintire.

– Au murit ca niște eroi, continuă el cu emoție. Le-a trebuit un curaj ieșit din comun ca să înfrunte moartea așa cum au făcut-o.

– Erau oameni extraordinari.

– Timpurile erau altele. Viața, pe vremea aceea, era mult mai grea decât astăzi. Pentru a supraviețui, era necesar să știi să te folosești de o armă. Prin forța lucrurilor, toți acești oameni erau războinici cu nervi de oțel.

Unul lângă altul, își continuă vizita. Ruddy dădea fără încetare amănunte despre desfășurarea luptei. Părea că citise toate cărțile referitoare la acest subiect. Nu numai cărți de istorie, sau fantezii romanțate, dar și mărturii culese de la puținii supraviețuitori și consemnate cu grijă de contemporanii lor.

Parcă fără voia ei, Bess se lăsa cucerită de pasiunea care-l făcea să vibreze și începu să arate oarecare curiozitate. Apoi, el o conduse spre sala unde erau depozitate pulberea și munițiile. Chiar aceea unde eroul original din Georgia, Jim Bowie, rănit de moarte, își găsisese refugiul înainte de a fi doborât de dușman.

Se apleacă împreună asupra inscripțiilor care acopereau zidurile.

– Unele dintre ele sunt foarte vechi, îi explică el, când ea încercă să le descifreze. Vino în încăperea alăturată. Acolo există tablouri care nu sunt lipsite de interes.

Erau opere mai mult sau mai puțin recente, inspirate de lupta legendară. Se opriă de asemenea în fața vitrinelor cu

arme vechi. Cu vocea lui autoritară, Ruddy o copleşe pe Bess cu amănunte care de care mai pline de viață.

În momentul părăsirii muzeului, Bess se întoarce ca pentru a capta în tăcere ecourile dramatice ale ultimelor ore ale asediului.

Afară, se înfioră.

— Ți-e frig? o întrebă soțul ei.

Ea scutură din cap.

— Numai că... Am citit povestea fortului Alamo, dar să fii aici este... cu totul altfel. Mă simt bizar.

El își strecură un braț sub al ei și o conduse la soare.

— Acești războinici știau ce făceau. Ei n-au murit degeaba. Datorită lor, Texasul a existat ca stat. Grație acestor câțiva bărbați care au preferat să moară mai degrabă decât să agite un drapel alb. Chiar și femeile au dat dovadă de curaj, în acel timp.

Ea își ridică spre el privirea de catifea.

— Este adevărat?

După toate cuvintele pe care le schimbaseră, împărțeau acum o lungă tăcere.

Zâmbind, Ruddy se aplecă spre ea.

— Bess... începui el, cu o voce răgușită.

— Ah, aici erați! îi întrerupse Crystal. Veniți cu noi! Mergem să cumpărăm suveniruri.

Pentru a ajunge la prăvălia cu suveniruri, a trebuit să treacă prin fața unui stejar de peste o sută de ani și de-a lungul ruinelor unor barăci care văzuseră ultimul asalt.

La bradul lui Ruddy, Bess se înfioră din nou.

– N-am nici un chef să merg să vizitez aceste ruine, mărturisi ea.

– Nici eu, decretă Katy. Să mergem mai curând să vedem veverița!

Crystal ridică din umeri.

– Eu prefer să cumpăr suveniruri. Credeți că au și bijuterii? Ador turcoazele.

Se repezise deja. Încurajată de Ruddy care-i surâdea, Bess o urmă bucuroasă. De la începutul vizitei, avea impresia că urcase în paradis. Niciodată de la căsătoria lor nu-l simțise atât de apropiat pe soțul ei. Niciodată ea nu dorise atât de mult să prelungească la nesfârșit această armonie atât de fragilă. În ceea ce-l privea, părea încântat și nu manifesta nici o dorință să abandoneze brațul soției lui pentru a se îndepărta.

În prăvălie, totuși existau atâtea lucruri de văzut, încât se despărțiră pentru a merge fiecare unde-i place. Bess se opri în fața unor manuscrise îngălbenite de vreme, manuale vechi, portrete și arme dispuse de jur-împrejur în vitrine. Crystal și Katy se repeziră la raionul de bijuterii și suveniruri.

Alintându-se ca o pisică, Crystal încercă să-l convingă pe cumnatul ei să-i ofere o brățară de turcoaze extrem de scumpă. Katy alese o caschetă cu inscripția „Alamo“ pe care o puse pe cap pentru a se admira în oglindă, subliniind fiecare gest cu veșnicele ei „Extra!“, „Super!“

Bess li se alătură cu un zâmbet larg.

– Doamnă Langston, spune-mi ce ți-ar face plăcere? o întreabă Ruddy.

În ochii lui verzi dansau sclipiri de aur. Brusc, Bess înțelese pentru prima dată în viața ei, că soțul ei era într-adevăr fericit.

Visătoare, își acordă timp să reflecteze. Ce amintire dorea oare să păstreze despre acest moment prețios?

– Mi-ar plăcea... un inel, domnule Langston.

Fața lui se luminează.

– Ce fel de inel?

– Cu o turcoază.

El o conduse până la galantar. Bess alese un inel simplu de argint ornat cu o piatră minusculă. Când vânzătoarea i-l întinse, îl încercă. Inelul i se potrivea perfect.

Îl strecură pe mâna stângă, exact lângă verighetă, și-l admiră cu un aer mulțumit.

– Asta-i tot ce vrei? se miră Ruddy.

Acest inel simplu, care valora de zece ori mai puțin decât brățara lui Crystal, era suficient s-o facă fericită.

El o privi cu gravitate.

– Ești o femeie stranie.

Ea își ridicase ochii, răsătoare.

– Nimic uimitor, de vreme ce sunt a ta.

Braț la braț, se reîntâlniră cu Katy și Crystal care se îndreptau spre vechiul puț al fortului în care, spunea legenda, era de-ajuns să arunci o monedă ca să ți se îndeplinească dorințele.

– Vino, spuse el. Să ne punem o dorință. Vreau să fim fericiți împreună.

Cu lacrimi în ochi, ea urmări moneda care cădea.

– Bess, continuă el. Pot conta pe tine de data asta să faci un efort? Aș vrea atât de mult...

Ea se îndepărtă un pas și schiță un gest să-l întrerupă.

– Da? întrebă el.

– Nu, nimic. La ce bun? Am vorbit deja atât de des despre asta, și în fond, n-a schimbat nimic. Prefer să tac, altfel vom continua să ne certăm.

– Nu este atât de sigur. Ai putea încerca să mă înțelegi măcar o dată, în loc să fugi de mine ca și când aș avea ciumă.

– Aproape aș prefera să ai ciumă, murmură ea. Ar fi mai puțin dureros.

Cu figura dintr-o dată sumbră, el oftă.

– Bess, mi-am recunoscut deja toate greșelile față de tine. În cazul că n-ai remarcat, fac tot ce pot mai bine să-ți fiu foarte agreabil. Am impresia că nu reușesc să obțin nimic. Ești hotărâtă să nu-mi ușurezi sarcina și într-un fel te înțeleg, dar uneori mă întreb dacă nu mă privești pur și simplu ca pe un dușman de înfruntat.

– Tu ce crezi despre asta?

El scoase un alt oftat.

– Am încetat de mult să gândesc, draga mea.

Katy veni spre ei alergând, cu ochii strălucind.

– Repede! Bess, tată! Veniți repede! Veverița este aici. Un domn îi dă alune!

Ei grăbiră pasul pentru a vedea această minune. Sub copaci, era într-adevăr un bărbat cu mâna întinsă și, cocoțată pe mâna lui, o mică veveriță mânca alune.

– Oh, dacă cel puțin m-aș fi gândit să-mi aduc aparatul! gemu Katy.

– Nu-i grav, draga mea, o asigură Ruddy. Vom reveni.

Bess spera că, o dată excursia terminată, se vor întoarce toți la fermă.

Se înșela. După Alamo, vizitară atelierele de artizanat, apoi porniră pe drumul spre Paseo del Rio.

Merseră pe jos de-a lungul malului cu pereți abrupti unde bănci tăiate chiar în stâncă permiteau turiștilor să lenevească la soare în timpul lunilor de vară. Bess i-ar fi imitat bucuroasă, dar din nefericire era încă prea frig ca să se oprească.

Observând că părea obosită, Ruddy o luă de braț.

– Vrei să te odihnești câteva minute, scumpo?

Ea îl privi lung, surprinsă de atenția lui.

– Eu nu sunt foarte în formă în acest moment, nu-i așa?

– Nu te neliniști. Doar câteva trepte de urcat, și vei putea face o pauză lungă.

Mână în mână, urcară nesfârșita scară de piatră care ducea la restaurantul panoramic aflat deasupra canionului.

Îndată ce se instalară în imensa sală unde, în urmă cu doi ani, Ruddy și Bess se certaseră atât de aprig, un chelner în vestă albă veni să le aducă o listă de bucate.

Bess murea de foame și comandă fără să ezite un imens antricot la grătar.

Ruddy o învălui într-o privire ciudat de protectoare. Și în timpul mesei, Bess avu clar impresia că soțul ei ar fi

preferat să fie singur cu ea. Fidelă obiceiului ei, Crystal susținea singură o conversație dintre cele mai însuflețite.

Când reluară, pe jos, drumul spre parcare unde-i aștepta mașina, Ruddy luă brațul soției lui cu un gest posesiv. Dacă nu l-ar fi cunoscut bine, ar fi crezut că se temea să n-o vadă îndepărtându-se.

Întorși la fermă, ea se retrase imediat în camera ei ca să se întindă. Nu atât din cauza unei ușoare oboseli sau din nevoia de a se izola, ci din pricina sentimentelor sale confuze.

Ca și cum nu reușea încă să accepte că Ruddy aștepta de la ea exact ceea ce dorea atât de mult să-i dea.

Capitolul 10

Când Bess se trezi, era noapte. Se ridică, surprinsă că este îmbrăcată în cămașă de noapte. Nu-și amintea să se fi dezbrăcat la întoarcerea din excursie!

În timp ce încerca să-și aducă aminte, ușa se deschise și intră Ruddy, încărcat cu un platou pe care-l puse pe noptieră.

— Te-ai trezit, frumoasa mea? Fernanda s-a gândit că poate ți-ar plăcea să mănânci ceva.

Ea se sprijini cu spatele de perne, cu un mic surâs.

— Bună idee. Tu mi-ai pus cămașa asta de noapte din dantelă?

— Ai adormit îmbrăcată. Am crezut că fac bine. Dormeau atât de bine încât nici măcar nu te-ai trezit. Nu este mai bine așa?

— Ba da... Mulțumesc, Ruddy.

El se așeză pe marginea patului, și-i puse platoul pe genunchi.

– Acum, trebuie să mănânci.

Ea devoră cu poftă clătitele umplute cu carne de pui și ciuperci, una din specialitățile Fernandei.

– Ai dori și desert? întrebă soțul ei. A făcut o excelentă tartă cu mere.

Ea scutură din cap.

– Nu în seara asta. N-aș mai putea înghiți nici o îmbucătură.

El o privi un moment surâzând.

– Am impresia că ai luat în greutate. Mă înșel? Cureaua pantalonilor tăi nu era încheiată.

– Am mai multă poftă de mâncare decât de obicei, este adevărat. Ce importanță are dacă mă îngraș? Tu nu ești bărbatul care să remarce.

– Greșești. Remarc tot ce te privește. Absolut tot. Fără excepție.

Cum ea surâdea cu un aer neîncrezător, el continuă:

– Observ chiar și schimbările tale de exprimare, doamnă Langston. În ultimul timp, te-am auzit cel puțin o dată înjurând ca oricare lucrător de la fermă. Știi, ești mult mai puțin bătoasă de când ai venit la fermă. Arăți în continuare ca o mare doamnă, evident, dar ești mai... umană. Mai puțin impresionantă. Ești de asemenea mai frumoasă. Fața ta s-a rotunjit.

Sub privirea lui, Bess simți că se topește. Ea care dorea atât de mult să vorbească mai mult cu ea, acum ar fi dat orice să-l întrerupă!

Nu suporta când se arăta rece și distant, dar nu se simțea mai bine nici când, ca în ultimul timp, dădea dovadă de tandrețe.

– Ce se întâmplă Bess? Întrebă el, aplecându-se s-o sărute. Am impresia că nu mă mai dorești. La început, totuși... și chiar nu cu mult timp în urmă, ardeai de dorință. Îți amintești ziua aceea, pe balansoar?

Ea își întoarse ochii, cu un nod în gât.

– Momentul acela a trecut.

– Dar ce te-a schimbat, la naiba?

– Tu, strigă ea, cu lacrimi în ochi. Nu știu niciodată unde mă aflu cu tine. Nu știu niciodată dacă pot avea încredere în tine. Când ne-am căsătorit, abia dacă îmi vorbeai sau dacă mă priveai. Erau momente când mă întrebam dacă existam cu adevărat! După aceea, când am făcut dragoste, ai fost odios. Acum ai dori să trăim ca oricare alt cuplu, să facem o mulțime de lucruri împreună. Cum vrei să înțeleg toate astea?

El păstră o lungă tăcere, își trecu o mână obosită prin păr și scoase un oftat adânc.

– Înțeleg, scumpo, dar suntem obligați să ne batem? Trebuie să existe o cale, nu? Vom reuși să găsim un teren de înțelegere!

– Crezi?

Ea se gândi la acele săptămâni interminabile în care nu încetase să spere că va găsi acel faimos teren de înțelegere despre care vorbea el! Cu expresia abătută, suspină.

– În orice caz, îți mulțumesc că mi-ai adus cina, Ruddy.

– Mă concediezi?

Cu un mic răs, el se îndreptă spre ușă.

– Cum dorești, doamnă Langston. Într-adevăr, nu sunt decât un imbecil. Dacă cel puțin mi-aș fi dat seama de șansa pe care o aveam, înainte să nu fie prea târziu.

Deschise ușa și se întoarse.

– Odihnește-te, frumoasa mea. Vom ieși la capăt, tu și cu mine. Mă duc să-i țin companie sărmanei Crystal.

– Crystal încă nu s-a culcat?

El o privi cu un zâmbet curios.

– Mereu la fel de geloasă?

Un fulger de mânie trecu prin ochii negri ai lui Bess.

– Oh, pleacă, Ruddy! Te urăsc.

– Foarte bine! spuse el, râzând. Progresăm, după câte văd! Când vei epuiza gândurile tale negre, anunță-mă. Știi unde mă găsești, draga mea. Te aștept zi și noapte.

Bess se mulțumi să-i arunce o privire asasină. Cum putea oare să râdă astfel? Nebună de furie, începu să-și imagineze mii de planuri de răzbunare. Trebuia să plece, să se întoarcă în Georgia. Trebuia să facă ceva! Nu putea să se lase umilită în felul acesta!

La capătul răbdării, petrecu o noapte groaznică. Când se trezi, realitatea își reluă drepturile sub forma unei stări de greață care o făcu să se repeadă la sala de baie. Planurile de răzbunare păreau departe. Nici măcar nu se mai gândi la ele.

Cu gesturi repezi, îmbracă rapid o rochie verde deschis, își perie părul pe care apoi îl lăasă liber pe umeri și coborî la parter. Se apropia ora mesei și dacă nu se grăbea, nu va ajunge la timp la biserică.

O liniște ciudată domnea în casă. Se auzea doar un murmur discret din salonul pustiu, sau mai curând din biroul lui Ruddy, a cărui ușă era ușor deschisă.

Împinse ușa și rămase nemișcată, împietrită. Fața ei deveni lividă. Ochi în ochi, soțul ei și Crystal, aflați cu spatele spre ea, erau îmbrățișați cu tandrețe.

Ridicând capul, Ruddy o descoperi în prag. În alte împrejurări, Bess ar fi găsit expresia soțului ei drept foarte comică. În cazul de față, nu citea pe ea decât confirmarea întemeiată a geloziei ei și o găsi sinistră.

Crystal scoase un oftat stânjenit.

– Bess, ascultă, începu ea. Lasă-mă să-ți explic. Bess, dragă...

– Nu este nicidecum ce-ți imaginezi, adăugă Ruddy, devenind alb la față ca varul.

– Evident... murmură Bess.

Cu buzele tremurânde, pentru prima dată în viața ei, își pierdu orice control. Sângele ei rece și uzanțele vieții în societate dispărură. Ani de zile păstrase tăcerea, dar de data asta furia ei se dezlănțui ca o furtună în mijlocul verii.

– Fii blestemată! îi aruncă ea surorii ei. Timp de zece ani mi-ai răpit tot ce mă interesa! După aceea, ai fugit în Europa

și m-ai lăsat singură cu mama bolnavă. Dar asta nu ți-a fost de-ajuns. Trebuia de asemenea să vii aici ca să mă deposeze de atenția și de dragostea noii mele familii!

Crystal păli.

– Bess, așteaptă...

– Ce să aștept? strigă Bess, cu pumnii strânși. Ai făcut întotdeauna în așa fel încât să mă eclipsezi. Ai știut s-o faci atât de bine, încât ai convins-o pe Carla să-ți dea bijuteriile proprii mele bunici. Bijuteriile pe care le-aș fi lăsat mai târziu copiilor mei. Și toate astea pentru ce? Pentru a le amaneta pentru bani!

Unul câte unul, toate reproșurile ei ieșeau la lumină și cu ele ura pe care o nutrea de mult timp împotriva acestei surori vitrege apărute în viața ei pentru a-i fura dragostea Carlei chiar atunci când își pierduse tatăl.

– Ai avut chiar îndrăzneala să contești testamentul mamei pentru că mi-a lăsat Oakgrove! Plantația aparținea familiei mele de sute de ani, dar o voiai și pe ea! Și acum, ți-ai pus ochii pe soțul meu!

– Bess dragă, te implor... gemu Crystal, înaintând spre ea.

Bess se retrase, ca și cum ar fi ars-o. Cu ochii scânteind de furie, își smulse de pe inelarul drept verigheta pe care Ruddy o pusese acolo cu atâtea rețineri și inelul de argint cu turcoaz pe care i-l oferise la Alamo.

– Ține! urlă ea aruncându-le în fața lui Crystal. Poți să le iei și pe acestea. Așa, vei avea totul!

Cu trăsăturile înghețate, Ruddy părea transformat în statuie.

– Mă întorc acasă la mine! continuă Bess ștergându-și lacrimile care-i curgeau pe obraji. Mă voi duce pe jos, dacă trebuie. Nu mai vreau decât un lucru: să nu vă mai văd niciodată. Nici pe unul, nici pe celălalt!

Plângând, se repezi în salon fără să audă nimic din explicațiile pe care sora ei o ruga să le asculte. Deschise în zbor ușa de la intrare, se repezi pe verandă, o traversă rapid și se angajă pe trepte...

Orbită de lacrimi, rată prima treaptă. Se dezechilibra și se rostogoli până jos. Un fulger de durere o străbătu dintr-o parte în alta, apoi își pierdu cunoștința și se cufundă într-un abis fără fund.

Visuri bizare și dureroase o asaltau. Era pe cale să se înece și întindea spre Ruddy o mână imploratoare, dar el dansa cu Crystal și n-o auzea. Simțea cum se scufundă, se scufundă...

– Reveniți-vă, acum. Haide, treziți-vă... repeta o voce blândă.

Bess deschise pleoapele grele și descoperi o față apropiată de a ei. Era un bărbat. Purta ochelari și o cască neagră ciudată cu o mică lampă aprinsă pe frunte.

– Bună ziua, spuse ea cu o voce abia auzită.

– Sunt bucuros să vă aud, doamnă Langston. Sunt doctorul Barnes. Dacă vreți să-mi permiteți să vă examinez...

El observă rapid reacția pupilelor ei la micul fascicul de lumină.

– Ei bine! Nu pare prea grav. Ați avut noroc, credeți-mă.

Ea privi rapid în jurul ei. În fundul camerei goale, o infirmieră lucra în tăcere, cu spatele întors.

– Copilul? Murmură Bess fixându-l pe doctor cu o privire neliniștită. Cum se simte bebelușul meu?

El se posomorî.

– Sunteți însărcinată?

Cu jumătate de voce, îl informă despre speranțele ei și-i descrise amănunțit toate simptomele. Imediat, el chemă infirmiera pentru a-i ordona să-i facă analize mai aprofundate.

– Veți rămâne aici, noaptea asta, doamnă Langston, decise el. Nu cred să existe cel mai mic risc, dar trebuie să ne asigurăm.

Cu o mână blândă, o bătu pe umăr:

– Haide, nu vă faceți griji. Sunteți pe mâini bune. Ne vom ocupa de dumneavoastră.

– Doctore, spuse ea cu o voce șovăitoare, dacă soțul și familia mea sunt aici, vă rog, nu le spuneți despre copil.

El încuviință cu un zâmbet fermecător.

– Înțeleg: vreți să fiți prima care le spune? Așa rămâne. Dar dacă nu-l las pe smintitul dumneavoastră soț să intre aici în ora care urmează, risc să-mi văd demisionând tot personalul. Ne hărțuiește cu întrebări de când ați sosit aici. Mă voi duce să-l caut.

Cuprinsă de slăbiciune, ea închise ochii. Când îi deschise, Ruddy era lângă ea.

– Cum te simți? o întrebă el cu o voce gătuită.

Ea își umezi buzele uscate și se forță să respire adânc. Calmantele ordonate de doctor începeau să-și facă efectul și cădea deja într-o dulce somnolență.

– Mă simt atât de moleșită, murmură ea.

El îi luă mâna cu extremă blândețe, ca și cum se temea să nu i-o frângă. Emoționată, Bess observă că verigheta și inelul erau din nou la locul lor, pe degetul ei.

– Doctorul Barnes m-a asigurat că n-ai nimic. Atunci, de ce vrea să te oprească aici?

– Doar pentru... a face niște analize. Nu te neliniști. Mă simt foarte bine.

El strânse mai puternic mâna soției lui.

– Oh, Dumnezeu! frumoasa mea... murmură el cu ochii închiși, Bess!

Părea mort de neliniște. Încet, ea încercă să-și desprindă mâna pentru a mângâia fața soțului ei. De-abia schițase acest gest că, înșelându-se asupra intențiilor ei, Ruddy se îndepărtă.

– Vrei să rămân lângă tine? întrebă el cu aceeași voce neliniștită.

Bess abia îl auzi. Calmantele își făcuseră efectul. Nu mai simțea nimic, nici durere, nici teamă. Dormea.

Ea se trezi noaptea. În cameră era foarte întuneric. În spital domnea o liniște deplină. Bess deschise ochii tocmai la timp ca s-o vadă pe Crystal strecurându-se în cameră cu o cutie de coca-cola în mână.

Nu avu timp să-i vorbească, deoarece Crystal se repezea deja spre ea.

– Te implor, Bess, nu te înfură. Infirmierele m-ar obliga să plec și i-am promis lui Ruddy că nu te voi părăsi, ca să-i las timp să se odihnească puțin.

Bess închise ochii, apăsându-se cu toată greutatea pe perne. Neliniștea care se întrezărea pe fața și în vocea surorii ei îi amintea prea mult scena oribilă pe care o văzuse dimineată. Ar fi vrut atât de mult să uite!

– Te rog, continuă Crystal. Te rog, lasă-mă să rămân, doar atât cât să-ți explic. După aceea, dacă vrei, voi pleca. Voi găsi o infirmieră care să mă înlocuiască. De acord?

– Ca și cum aş îndrăzni să dispar... murmură Bess, cu amărăciune.

Crystal se așază alături de ea pe pat.

– Ascultă, surioară, despre această dimineată... Îți jur că nu încercam decât să-mi exprim recunoștința față de Ruddy. În ciuda a ceea ce ai crezut, nu pentru a-ți fura soțul am venit aici. Cum ar fi posibil! adăugă ea râzând. Îl cunoști foarte puțin dacă îți închipui că m-ar dori!

Cu capul întors spre perete, Bess se resemnase să asculte până la capăt. Mai întâi pentru că n-avea de ales. Apoi, deoarece dorea să plece foarte repede și pentru totdeauna.

– În această dimineață, am primit un telefon de la Jacques, aristocratul meu, îmi dezvăluie ea. Mă cere în căsătorie, Bess! Îți dai seama! Vrea să mă căsătoresc cu el!

Brusc interesată, Bess își privi sora.

– Nu se vede nimic, constată ea. Nu există nici un bec?

Crystal apăsă întrerupătorul și o lumină blândă scaldă camera.

– N-aș fi îndrăznit niciodată să sper că o dată plecată, continuă ea, o să-i lipsesc. Cu toate acestea, imediat după ce am venit aici, Ruddy a prezis-o. Mi-a spus că dacă Jacques ținea la mine, îmi va cere să revin. Fără Ruddy, m-aș fi întors de mult în Franța... Și fără îndoială, aș fi stricat totul. O dată mai mult, adăugă ea cu amărăciune. Dar Ruddy m-a sfătuit să rămân și am făcut bine că l-am ascultat. În plus, îmi spuneam că, o dată cu trecerea timpului, aveam poate și șansa să reușesc să-ți vorbesc pentru a încerca să ne împăcăm...

O privi pe Bess cu un surâs de o tristețe nesfârșită.

– Din nefericire, n-am reușit nimic, dimpotrivă. Ești atât de discretă, Bess. Ții toată lumea la distanță! Numai că încep să înțeleg. Viața n-a fost niciodată ușoară pentru tine, după moartea tatălui tău...

Cu un gest șovăitor, își puse cu tandrețe mâna ei albă pe umărul lui Bess.

– Sunt atât de egoistă, surioară! Înțelegeam bine că era preferabil să plec, dar nu puteam renunța la speranța de a

reuși să-ți vorbesc. Aveam atâta nevoie să mă destăinui, Bess. Eu n-am pe nimeni, știi doar, în afară de tine.

Cu un nod în gât, Bess simți lacrimi mari arzându-i pleoapele.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Nu știam cu ce să încep. Știi, îmi petrec timpul prefăcându-mă, Bess. Râd, glumesc, mă comport ca și cum viața ar fi minunată... În felul acesta, sfârșesc prin a crede asta eu însămi, încât nu mai știu când sunt sinceră. Mai cu seamă cu cei pe care-i iubesc.

– Ca Jacques, îmi închipui?

Crystal încuviință cu un semn și fața ei se luminează de un zâmbet tandru.

– Înțelegi, prin forța lucrurilor, a sfârșit prin a crede că eram incapabilă de cel mai mic sentiment. Mă privea drept ceva frumos, foarte elegantă, foarte decorativă... De aceea am părăsit Parisul. Sufeream atât de mult... Bineînțeles, continuam să glumesc și să râd, astfel încât nimeni nu putea bănui adevărul. Nimeni, cu excepția lui Ruddy, adăugă ea cu emoție. A suferit și el atât de mult încât nu se lasă înșelat de aparențe.

Bess închise ochii. Prefera să nu întârzie prea mult asupra acestui aspect al situației. Dacă soțul ei vedea atât de clar în inima altora, trebuia să știe cât de mult îl iubea.

– Dacă poți, reluă Crystal cu o voce șovăitoare, încearcă să nu-mi porți pică prea mult. Când Jacques a sunat, eram atât de

fericită încât am sărit de gâtul soțului tău. Pentru a-i mulțumi, înțelegeți? Să-i mulțumesc că m-a ascultat și m-a sfătuit, Bess. Asta-i tot.

Bess îi luă mâna și i-o strânse afectuos.

– Îmi pare rău, Crystal. Te asigur. Am interpretat totul pe dos! Regret ce ți-am spus, îți cer....

Sora ei îi tăie prompt vorba.

– Nu regreta nimic, Bess. Reproșurile tale erau justificate. În afară de ultimul. Dar, Doamne Dumnezeule, ce temperament, draga mea.

Bess râse încet.

– Nu este prea mult timp de când știu, dar este adevărat că am temperament. Mai ales cu Ruddy. Are darul de a mă scoate din sărite.

– Bietul Ruddy, suspină Crystal. Dacă a greșit vreodată față de tine, cred că astăzi a plătit totul. Și cu avantaje colosale!

Bess fremăta de nerăbdare în patul ei.

– Unde este?

– A rămas lângă tine toată ziua. Acum o oră, am reușit în cele din urmă să-l conving să se ducă să mănânce. Este nebun de îngrijorare, Bess. Și își reproșează teribil ce s-a întâmplat.

Bess ridică din umeri. Era în firea lui Ruddy să-și asume răspunderea a ceea ce se întâmpla apropiatilor lui.

– Mă simt mult mai bine, o asigură ea. Să se întoarcă la fermă și...

Crystal o întrerupse din nou.

– Să se întoarcă, și mai ce, Bess? Ruddy te adoră. N-am văzut niciodată pe cineva atât de nefericit. Când ai căzut pe scări; eu a trebuit să chem salvarea. El refuza să te părăsească măcar o secundă. Când brancardierii au sosit, ne-a fost teribil de greu să-l convingem să-i urmeze cu mașina lui. Nu voia să te părăsească o clipă. Când vei înțelege că te iubește, surioară?

Atinsă în punctul sensibil, Bess schimbă vorba.

– Și Katy? Întrebă ea.

– Din fericire, era la biserică atunci când s-a întâmplat. Așteaptă cuminte întoarcerea ta acasă.

Bess păstră o lungă tăcere.

– Ce proastă! spuse ea pe neașteptate. Vei putea vreodată să mă ierți că te-am bănuț, Crystal?

Sora ei surâse cu dragoste.

– Dacă reușești să înțelegi că n-ai nici un motiv să fii geloasă. Oh, Bess, nu știi că n-am nici o șansă alături de tine? Ești atât de atentă, atât de generoasă! Exact opusul meu! Ți-am mai spus, Bess, frumusețea nu durează decât un timp. Dar calitățile inimii durează veșnic.

Emoționată până la lacrimi, Bess întinse brațele și rămaseră îmbrățișate un lung moment, tăcute, înainte de a-și da primul sărut adevărat din viața lor.

– Te simți mai bine? Întrebă Crystal.
– Sunt complet răvășită, dar totul va merge bine acum.
Sunt sigură.

– Cu atât mai bine, deoarece trebuie să iau avionul mâine dimineață, înainte ca un conte pe care-l cunosc să nu-și schimbe părerea cu privire la o anumită promisiune pe care mi-a făcut-o. Nu te superi că plec?

– Nicidecum, cu condiția să mă inviți la căsătoria ta, răspunse Bess, plăcut surprinsă de ușurința cu care ajunseseră să discute cu simplitate.

Crystal îi jură să-i rezerve prima invitație.

– Dă-i încă o șansă lui Ruddy, adăugă ea cu blândețe. Nici pentru el viața nu este ușoară. Și acum, odihnește-te. Rămân aici, să-mi beau coca mea, și mâine te vei trezi în plină formă. De acord?

Bess se mulțumi să încuviințeze cu un zâmbet. Cu mâna în mâna surorii ei, alunecă într-un somn liniștit.

Când ieși din toropeală, doctorul tocmai intra pentru vizita de dimineață. Din prag, gata să plece, Crystal se întoarse să-i trimită un sărut din vârful degetelor.

– Am o veste bună pentru dumneavoastră, doamnă Langston, o anunță doctorul Barnes îndată ce rămaseră singuri. Ce doriți, un băiat sau o fată?

– Sunt așadar însărcinată? întrebă ea cu inima bătând repede.

– Da! Sper că sunteți mulțumită?

– Oh! Dumnezeule, da...!

Cu figura fericită, se lăsa să cadă pe perne.

– Oh, da! repetă ea, minunându-se.

– Inutil să vă opresc la noi mai mult timp, adăugă doctorul. Copilului îi merge foarte bine. Și dumneavoastră la fel. Cred că veți pleca în această seară. Până atunci, profitați și odihniți-vă.

Bess se mulțumi să-i arunce un zâmbet radios. Un copil! Ce veste minunată! Ce secret fermecător!

Cu ochii închiși și un surâs fericit, alunecă din nou într-un somn reparator.

Capitolul 11

O rază de soare mângâie prin jaluzele fața lui Bess. Își flutură încet pleoapele. Se simțea ciudat de obosită, dar corpul vătămat în cădere n-o mai făcea să sufere.

În fotoliul de lângă pat, Ruddy stătea încordat. Ochii lui roșii de oboseală priveau golul din fața lui. Pielea feței lui semăna cu un pergament pe care se citeau urmele nesomnului. Costumul lui bleumarin și cămașa de mătase mototolite dădeau frumuseții lui aspre o notă de delăsare neobișnuită.

– Ruddy? murmură ea.

El întoarse imediat spre ea o privire înflăcărată.

– Cum te simți? întrebă el, profund neliniștit.

– Încă puțin obosită. Unde este Crystal?

– În drum spre Paris. A promis să te sune diseară, îndată ce sosește.

– Va fi o plăcere.

El scrută intens trăsăturile palide ale soției lui.

– Mi-a spus că ați vorbit ieri seară.

Bess se întoarce pentru a se feri de privirea lui.

– Crystal mi-a explicat totul. Regret foarte mult tot ce am spus.

Cu o mișcare promptă, el îi luă mâna și o duse la buze.

– Vrei să taci? Dumnezeu! când te-am văzut căzând pe scări... Mă învinuiam atât de mult. Puteai să mori!

– N-a fost vina ta, Ruddy.

– Nu mai spune!

Cu ochii pe jumătate închiși, acoperi îndelung mâna soției lui cu sărutări, înainte s-o pună cu dragoste pe cearșaf.

– Doctorul crede că poți ieși azi, spuse el ducându-se să ridice jaluzeaua. Dacă te simți în stare, adăugă el. Pentru nimic în lume nu vreau să-ți asumi riscuri.

– Mă simt foarte bine, îl asigură ea. Și doresc foarte mult să mă întorc... acasă.

El se întoarce. O stranie neliniște se citea în ochii lui.

– Bess, spuse el ezitând. Fernanda mi-a spus că în ultimele zile ai avut grețuri.

Cu pași lenti, reveni să se așeze lângă ea și începu să se joace nervos cu mâna ei abandonată pe pat. Cu un gest timid, îi atinse ușor pânțele și ridică spre ea o privire tulburător de tandră.

– Aștepti un copil, frumoasa mea?

Sonoritatea caldă a vocii lui îi încălzi inima. Nu mai ezită nici o secundă.

Punând mâna ei peste cea a soțului său, răspunse:

– Da, Ruddy. Așteptăm un copil.

El o privi cu un surâs de pură încântare, înainte de a se întuneca.

– Nu crezi că ai fi putut să mi-o spui?

Bess strânse mâna care tremura imperceptibil.

– Mi-era atât de teamă, recunosc eu.

– De mine?

– Oh, nu, nu de tine... Mă temeam să nu te simți amenințat de venirea acestui copil. Teamă să nu-ți regreți libertatea. Teamă de aceste noi legături între tine și mine.

El scutură îndelung din cap, neîncredător.

– Hotărât lucru, avem încă mult drum de făcut ca să ne înțelegem, nu crezi? Sunt încântat, Bess. Sunt copleșit. Înțelegi, frumoasa mea? Se mișcă deja?

Ea surâse, vizibil fericită.

– Încă nu. Este prea devreme... Adevărat, Ruddy? Nu-mi porți pică?

– Ți-am purtat, Bess, de mii de ori, dar nu astăzi, crede-mă! Când erai mică, îți purtam pică pentru că mă scoteai din fire. Îndată ce te vedeam, era ca și cum îmi pierdeam capul. După aceea, ți-am purtat pică pentru că îmi tulburai viața. M-am zbatut ca un diavol, cu armele pe care le aveam. Dar e poveste veche!

– De ce?

– Pentru că regret că ți-am făcut rău, Bess. Dacă aș fi putut să prevăd că se va sfârși așa, aș fi trimis-o la dracu pe Crystal din prima zi. Ea ar fi găsit o altă soluție ca să-și pună ordine în amorurile ei!

– Nu puteai ști că voi deveni nebună de furie din cauza unui simplu sărut.

– Acel sărut, crede-mă, am avut destul timp să-l regret. Dacă aș fi știut, n-aș fi lăsat-o pe sora ta să-mi sară de gât. Să știi, adăugă el, privind-o în ochi, că ea a fost aceea care m-a sărutat. Nu invers. Înțelegeți, Bess? Eu... eu nu doresc nici o altă femeie, frumoasa mea. Am una, doar a mea, îmi este de-ajuns.

Radioasă, Bess îi adresează un zâmbet fermecător. Îndelung, în tăcere, făcură dragoste doar cu ochii. Apoi, Ruddy se înclină spre ea. Ochii lui străluceau. Cu pasiune, puse stăpânire pe buzele ei și această îmbrățișare posesivă și totodată tandră o coplesii de fericire.

Respirând greu, cu simțurile aprinse de acest singur sărut, se îndepărtară unul de altul exact în momentul când doctorul Barnes intră fără să bată la ușă.

Doctorul luă loc pe marginea patului și, numai zâmbet, fără să pară că remarcă stânjeneala celor doi viitori părinți, le indică numele unui obstetrician bun, îl felicită pe Ruddy, și-i prescrise lui Bess un tratament cu vitamine.

– Mai ales mâncați cu regularitate începând de astăzi, adăugă el. Sunteți puțin prea slabă.

– Nu vă nelineștiți, voi avea grijă, interveni Ruddy cu o frumoasă siguranță.

– Contez pe dumneavoastră, domnule Langston. Acum, doamnă, luați legătura fără întârziere cu colegul meu. Vizitele

prenatale sunt foarte importante. Puteți de asemenea să urmați cursuri de pregătirea nașterii, chiar aici, la spital.

– Nu voi lipsi, răspunse Bess, cu un zâmbet încântător.

– Nici eu, murmură Ruddy. Le vom urma împreună.

Bess îi aruncă soțului ei o privire de adorație pură. Doctorul îi părăsi, nu fără să-i felicite din nou și restul dimineții trecu atât de repede încât Bess ajunse acasă fără să-și dea seama.

Îndată ce trecu pragul casei, îndată ce Katy se aruncă în brațele ei, se simți cu adevărat vindecată. Nu numai de urmările căderii, dar și de teribila ei boală: gelozia. Asta era ca și cum, deodată, era alta, aceeași totuși, dar diferită.

Este adevărat că totul în jurul ei părea diferit. Începând cu Ruddy, care se umfla în pene ca un bun tată de familie, veghind asupra alor săi cu dragoste și devotament. Transformarea lui era evidentă. Totuși, care n-a fost surpriza lui Bess, duminica următoare, când îl descoperi pe soțul ei îmbrăcat în costum gri, așteptându-le în salon.

– Ne însoțești la biserică? întrebă ea fără să-și ascundă uimirea.

El îi aruncă o privire întunecată.

– Găsești ceva de obiectat la faptul ca un bărbat să-și conducă familia la slujbă?

– Bineînțeles că nu.

– Atunci, să nu mai pierdem timp cu discuții. Grăbește-te, altfel vom întârzia!

Katy, care nu scăpase nimic din scenă, zbură spre mașină pufnind în râs. Fernanda se mulțumi să clatine din cap ca și cum nu-și credea urechilor.

Cât despre preotul care oficia slujba, descoperindu-l pe inflexibilul fermier așezat în primul rând cu toată familia, fu cât pe ce să leșine.

Așezată pe banca familială, alături de seducătorul ei soț, Bess strălucea. Faptul că bărbatul inflexibil cu care se căsătorise accepta după atâtea luni să asiste la serviciul religios împreună cu ea dovedea cu prisosință amploarea drumului pe care-l străbătuseră amândoi.

Ruddy se pierdu puțin în cântecele religioase, dar Bess îl ajută, hotărând să urmărească împreună cu el slujba pe aceeași carte de rugăciuni. Vocea gravă și senzuală a soțului ei suna în urechile ei ca cea mai frumoasă din lume. În timp ce se desfășura slujba, un plan încerca să prindă formă în mintea ei. Un plan care spera că va marca ultima etapă din lungul drum care o ducea la întâlnirea lui Ruddy.

În seara aceea, după ce-i spusese lui Katy povestea care servea de obicei să-i ureze noapte bună, Bess se îndreptă spre camera soțului ei.

Cu inima bătând repede, deschise încet ușa.

Camera lui Ruddy era somptuoasă, decorată în tonuri de albastru. Nu era nimeni dar îl auzi pe soțul ei fredonând în

camera de alături. La vederea patului imens, nu se putu împiedica să nu roșească.

Strângând nervoasă cordonul capotului de satin care-i acoperea goliciunea, deschise o altă ușă și intră în sala de baie alăturată.

În spatele peretelui cu geamuri al dușului, Ruddy își spăla părul cântând. Tremurând de emoție, se așează pe marginea căzii de marmură, fără să spună nimic.

Două minute mai târziu, Ruddy deschise ușa cu geam. Când își văzu soția, înțepeni.

– Bună seara, spuse ea într-o suflare.

El luă un prosop și începu să se șteargă.

– Bună seara, doamnă Langston.

Incapabilă să răspundă sau să se miște, Bess rămase așezată, privindu-l.

– Haide, spuse el înaintând. Acum că ai venit până aici, n-o să abandonezi, totuși?

Ea ridică spre el o privire încetoșată.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Ruddy. Mi-ai spus că în ziua când voi fi pregătită, n-aveam decât să vin să-ți spun.

Cu un braț în jurul umerilor ei, o strânse râzând.

– Dacă înțeleg bine, ai intenția să mă seduci? Atunci, să nu pierdem timpul.

Cu o mână tremurândă, își deschise capotul care alunecă la podea. Privirea lui Ruddy deveni gravă iar respirația, i se accelerează.

– Și eu te doresc atât de mult, murmură el, luând-o în brațe. Îndată ce se îmbrățișară, lumea din jurul lor încetă să existe.

– Vino, frumoasa mea... îi șopti el la ureche. Îmi pare rău, dar seara asta n-am nici un pic de răbdare.

Nerăbdător, o ridică în brațe ca s-o depună pe patul lui.

– Și eu sunt grăbită, Ruddy. Vreau atât de mult să facem dragoste!

El puse stăpânire pe buzele ei, strângând-o în brațe într-un elan sălbatic.

– Da, Bess. Da, frumoasa mea.

– Te iubesc, murmură ea într-o șoaptă fierbinte. Oh! ce mult te iubesc!

El se ridică într-un cot și își privi soția în ochi.

– Știi cel puțin ce spui?

– Da, Ruddy, răspunse ea arcuită în brațele lui. Te iubesc...

Cu pasiune și tandrețe, o acoperi cu sărutări. Cu brațele și picioarele înlănțuite, se rostogoliră pe pat, în timp ce Ruddy nu înceta să repete:

– Frumoasa mea, prea frumoasa mea... Viața mea, inima mea! Soția mea!

– Oh, dragostea mea! gemu ea, agățată de el.

– Da, Bess. Și eu te iubesc. Te iubesc!

Transportată de pasiune, ea avu impresia că-și pierde controlul. Ce importanță avea? În brațele celui pe care-l iubea, știa că poate să se abandoneze complet.

Se iubiră toată noaptea, într-o dezlănțuire de senzualitate care nu înceta să le atâțe simțurile. Când, extenuați și satisfăcuți deplin, adormiră unul în brațele celuilalt, zorii albeau deja cerul.

Soarele se strecura printre jaluzele când Ruddy își trezi iubita în modul cel mai dulce posibil. Afară păsările cântau, dând parcă un concert pentru a sărbători dragostea lor. În dimineata aceea, se iubiră cu și mai multă plăcere. Surprinși și uimiți să cunoască în sfârșit fericirea unei iubiri împărtășite, și sentimentul de a fi uniți pentru totdeauna nu numai la rău, ci și la mai bine.

– Și eu care visam să rămân celibatar! murmură Ruddy sărutând-o pe gât.

Cuibărită la pieptul lui, ea își ridică spre el ochii de catifea.

– Contează pe mine să fac în așa fel încât să apreciezi bucuriile căsătoriei până la sfârșitul zilelor tale, dragostea mea.

El izbucni în râs.

– Este cel mai mic dintre lucruri, nu? După toată strădania pe care mi-am dat-o în aceste ultime luni! Știi, în fiecare seară mă culcam cu speranța că vei veni la mine.

– Și eu la fel!

El o îmbrățișă cu fața luminată de un zâmbet larg.

– Poți să te lauzi că m-ai dus de vârful nasului de la început, Bess. Dacă îmi amintesc bine, totul a început cu acea poveste a pomului de Crăciun. Aș fi făcut orice ca să-ți plac, inclusiv să te las să-mi educi fiica! Ea care n-a purtat niciodată decât blugi! Dacă ai ști ce șoc am avut văzând-o în prima ei rochie de gală!

Ea izbucni în râs, înainte de a-l săruta.

– Te iubesc de atâta timp, Ruddy, încât nu mai știu exact de când. Dar există un lucru de care sunt sigură, și anume că acum n-aș mai putea trăi fără tine.

– Excelentă noutate, doamnă Langston. Propun ca începând de astăzi să nu mai folosim camere separate. Mulțumită?

– Încântată!

Visătoare, își puse o mână pe pânțelele încă plat.

– Cred că fiica ta este foarte fericită la ideea de a avea o mică surioară sau un mic frățior.

– Nu la fel de mult ca mine să am un copil, frumoasa mea! Ea surâse mulțumită.

– Văd de pe acum nutrițele nepoților noștri când le voi povesti cum bunicul lor m-a răpit ca să mă oblige să-l urmez în Texas și să ne căsătorim!

– Dacă o vei face, eu le voi povesti cum m-ai sedus în pădure!

– Țsta este șantaj, cowboy!

– Dar nu... Ne vom păstra secretele numai pentru noi, frumoasa mea. Și când voi fi bătrân, îți voi murmura la ureche lucruri atât de frumoase încât vei roși. Ca astăzi. Vrei să încerc?

Ochi în ochi, tandru înlănțuiți, plonjară din nou în acea zonă a universului care părea că le este rezervată. Acolo, în acel tărâm minunat, făcut numai pentru ei singuri, în venele lor curgea șampanie. Un vis nebun și ușor, care le urca nespus de plăcut la cap și le umplea inimile de fericire.

Pe acest tărâm accesibil doar lor, unde luna răspândea numai dulceață și miere. Bess ghicea că toată viața va ști să ia drumul care ducea la inima lui Ruddy Langston. Ruddy Sălbaticul, Apașul, inflexibilul fermier căruia îi era singura și unica slăbiciune. O slăbiciune pe care el o adora.

Sfârșit